

[Đại Minh Hoàng Triều Thịnh Vương Tập Chi Nhất] – Tường Phượng Lược Tình

Contents

[Đại Minh Hoàng Triều Thịnh Vương Tập Chi Nhất] – Tường Phượng Lược Tình	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	11
4. Chương 3	18
5. Chương 4	24
6. Chương 5	30
7. Chương 6	37
8. Chương 7	45
9. Chương 8	52
10. Chương 9	59
11. Chương 10	65

[Đại Minh Hoàng Triều Thịnh Vương Tập Chi Nhất] – Tường Phượng Lược Tình

Giới thiệu

Editor: Shalya
Thể loại: Cổ trang, cung đình, ngược luyến, nhất thụ nhất công, bá đạo công, tuần tú biệt nữ thụBeta: K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-hoang-trieu-thinh-vuong-tap-chi-nhat-tuong-phuong-luoc-tinh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

(Phù thế bản lai đa tị tán

Hồng cử hà sự diệc ly phi)

Thời kì Đại Minh hoàng triều trong tay Chiêu đế, triều đình đối ngoại củng cố phòng thủ phương Bắc, trấn an phương Tây ngoại tộc; đối nội thanh trừng lại trị (xây dựng lại uy tín và tác phong của quan viên), xây dựng thủy bộ sạn đạo(đường núi hiểm trở), uy danh vang khắp tứ hải, đời sau kính xưng ông vì Võ đế.

Mùa thu năm Chiêu Võ hai mươi tám, Chiêu đế băng, hưởng thọ năm mươi chín tuổi; di chiếu để vị giao cho thứ tử Phượng Huyền, năm hai mươi một tuổi đăng vị vì Húc đế, nhân xưng “Phượng đế”.

Chiêu đế băng, còn lại chín tử bốn nữ. Bốn nữ trong đó có ba được tứ hôn cho văn võ công thần, duy Tứ công chúa chưa đến tuổi cập kê, vẫn còn ở lại chốn khuê phòng; Tứ tử, Lục tử trong chín tử lưu kinh phụ

chính, trưởng tử phong Nam Quận, Tam tử, Ngũ tử chấp chương phòng hộ Tây Bắc, còn những người chưa trưởng thành, không được phân chức.

Phượng đế kế, thay đổi lại nền chính trị từ nghiêm cẩn thành hoài nhu (lôi kéo, dụ dỗ, an ủi...), mở đường thông vận ra ngoại tộc cùng thủy lục trong dân gian; dưới sự phối hợp chính đồn của hoàng tử các nơi, chỉ trong mấy năm, nền tảng dân gian được xây dựng từ tiền triều dần dần phồn thịnh phát triển, kéo theo đó là sự xuất hiện của hàng loạt bang phái thương hội.

Mà trên giang hồ đa phần mọi người đều biết, trừ bỏ Ngũ Nhạc cùng các phái danh môn đã tồn tại hơn mấy trăm năm, thì lấy Hoàn Vũ cung, Ô Tê bang dẫn đầu; hai phương các cứ Vân Nam, nhờ kênh đào thủy lộ thuận tiện mà phát triển trở thành bang phái.

Không phải bang hội được tổ chức chính quy, thì lấy Hàm Tiểu Đường, Thiên Tinh Đường làm chủ. Hai phương minh ám tương đối, mà mấy năm trước Thiên Tinh đường tan rã, chỉ còn Hàm Tiểu Đường tồn tại.

Về phần thương hội, lấy “Bắc Ngũ Hành, Nam Tam Chức” đứng đầu.

“Ngũ Hành”Ở Thái Nguyên, tên là Ngũ Hành thương hành. Khác hẳn với Thái Nguyên “Tiết Gia Trang”Lấy quan mã ngự trà là nghề chính, mà là lấy việc kinh doanh ngân hào dân gian (cửa hàng bạc trong dân gian), thảo dược, lá trà, quặng muối, thương dịch là việc chính, do năm người đứng đầu, xưng Ngũ Hành.

“Tam Chức”Ở Tô Châu, từ ba nhà Nghiêm, Trương, Liễu làm chủ sự các mặt hàng phẩm dệt. phường, chức, nhiệm, tú, độc chiếm vị trí đầu; phía nam dân chúng xưng ba nhà vi”Thổ hoàng đế”, ý tức quyền thế của ba nhà này đủ để đối đầu với triều đình.

Quan, bang, thương, dân, tầng tầng liên kết, thúc đẩy hoàng triều phồn vinh.

Đại Minh hoàng triều năm Chiêu Võ mười sáu

Thông, lẳng lặng đứng yên trong một góc sân, tiếng chuông quanh quẩn trong tiếng gió núi thanh lương, càng tăng thêm sự trống vắng của ngôi cổ tháp.

“A di đà phật, thí chủ xin dừng bước.”Một nữ ni trung niên chặn hai người một nhỏ một lớn trước cửa vào núi, chấp tay hành lễ.”Đây là nội viện, nam khách chớ nhập.”

“Thỉnh sư thái thông dẫn, hài tử này là đến thăm mẫu thân của mình.” Nam tử tuổi chừng bốn mươi nhẹ nhàng đẩy bờ vai nhỏ bé của hài tử, thành khẩn nói.

Nữ ni nhìn thấy hai người một thân phục sức hoa quý, nam tử uy nghiêm nhưng không thiếu thành khẩn cùng vẻ mặt mong mỏi của hài đồng, sau một lúc lâu rốt cục gật đầu.

“Thỉnh cho bản ni biết pháp danh, để bản ni thông truyền một tiếng.”

“Nàng pháp danh Không Tĩnh.”Nam tử mừng rỡ đôi mắt sáng lên.”Làm phiên sư thái.”

“Bản ni đã biết, thỉnh hai vị đến đình chờ một chút.” Nữ ni vừa nói xong, chấp tay hành lễ đọc một câu phật hiệu, đi vào trong.

Theo lời đi đến đình, nam tử không ngừng vỗ nhẹ thân hình nho nhỏ của nam hài, nhưng cả hai đều không thể nhẫn được nỗi vui sướng cùng lo lắng, mãi nhìn chăm chú vào cửa viện.

Rốt cuộc, một thân ảnh màu xám xuất hiện cạnh cửa, dừng một chút rồi thẳng hướng lương đình mà đi.

“Ninh nhi!”Nam tử vui sướng bước lên, “Ta mang hài tử.....”

“Bản ni đã là người của thế ngoại, pháp danh là Không Tĩnh, tức không tịnh hết thấy ái dục.”Nữ ni đôi mắt bình tĩnh cắt đứt lời của nam tử, tâm tình không chút gợn sóng, dứt lời liền hợp tay nhẹ nhàng nói: “Thí chủ thỉnh quay về, bản tự không tiện lưu nam khách ở lâu.”

Không nhìn nam tử với vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc cùng nam hài méo máo muốn khóc, nàng nhanh chóng xoay người rời đi.

“Nương!” Thấy nàng xoay người, nam hài rốt cục nhìn không được hô lên, dứt khỏi bàn tay nam tử đuổi theo, khóc, lại đuổi theo không ngừng la lên: “Nương! Là Phượng nhi..... Phượng nhi đến tìm nương..... Nương.....”

Quẩn quanh trước mắt, thanh âm tiêu tán vào khoảng không, nhưng tiếng khóc nghẹn ngào vẫn dứt quãng truyền đến, ngay cả như thế, nữ ni vẫn như không hề vướng bụi trần mà đi vào cửa viện.

Cuối cùng, trước khi bước vào cửa viện một khắc, nàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt thản nhiên cùng nam hài trên mặt đất đối nhau.

Ánh mắt ấy, tựa như đoạn tuyết tắt cả tình cảm, không tình mờ mịt xa xăm mà lãnh đạm.

Trong mắt nàng không có tình, không có yêu, không có nam tử đang đứng trước mặt – người cơ hồ là chúa tể suốt cả nửa đời nàng, càng không có cái thân hình trĩu nhược kia tồn tại.

Nam hài bị vứt bỏ hoàn toàn, vào cái ngày nó mới vừa tròn chín tuổi.

Ánh mắt đó, thành một vết thương khắc sâu vào kí ức nó, không cách nào hủy diệt được.

2. Chương 1-2

Tương kiến thời nan biệt diệt nan,

Đông phong vô lực bách hoa tàn.

Đại Minh hoàng triều tháng năm năm Thừa Thiên thứ tư.

“Ai nha, chúc mừng chúc mừng, Vệ lão gia chúc mừng!”

Khách lũ lượt dừng nhập Vệ phủ, tiếng chiêng trống vang trời, đám đông tới lui, làm cả tiền đình rộng lớn của Vệ phủ chật như nêm cối.

Nguyên nhân chính là bởi vì Vệ gia nhị công tử Vệ Vô Du sau khi thi đình xong, được đương kim Thánh Thượng khâm điểm thành tân khoa Trạng Nguyên lang. Với Vệ gia nhiều đời theo nghiệp thương gia mà nói, có được một đứa con làm rạng rỡ cửa nhà, đó là chuyện không thể phong quang (nở này nở mặt) hơn được nữa.

Các thân thích của Vệ gia sớm cười toe toét, càng miễn bàn Vệ lão gia cùng Vệ phu nhân, nụ cười trên mặt đã sớm được hai người mang lên, không ngừng xuyên qua đám đông để tạ ơn từng người đến chúc mừng, ngay cả Vệ gia trưởng tử Vệ Vô Hoa cũng không thể không quan tâm, bị kéo ra giúp tiếp đãi khách nhân.

“Sao lại không thấy Nhị công tử?” Không biết ai trong đám người hô lên.

“Đúng vậy đúng vậy, Trạng Nguyên lang sao lại không chịu ra gặp mọi người? Để chúng tôi hưởng được chút hỉ khí chứ!” Những người khác ồn ào theo, làm nhị lão Vệ gia hơi xấu hổ.

Không phải họ không chịu cho nó đi ra, mà là thứ tử của họ từ nhỏ đã yêu thích tĩnh lặng, cho dù là vào ngày đáng ăn mừng thế này, nó vẫn ở trong viện của mình, tựa như hết thảy mọi chuyện bên ngoài không hề liên quan đến nó.

“Phượng nhi! Nhanh đi tìm Nhị ca con.” Bất đắc dĩ, Vệ lão gia nói với yêu tử, một bên nháy mắt cho nó thế nào cũng phải lôi được người ra.

“A? Con?” Vệ Vô Phương vẻ mặt thật vô tội.

Nó nào có cách chỉ nói động được Nhị ca a? Mỗi lần quay đầu nhìn thấy cái bộ dáng thanh tĩnh vô cầu kia của Nhị ca, thì dù có muốn yêu cầu cũng không thể yêu cầu nổi.

“Để con đi vậy!” Vệ Vô Hoa biết yêu đệ không có biện pháp với đại đệ, mà bản thân hắn cũng đang muốn thoát khỏi những người này, liền tự hành lĩnh mệnh đi.

Vệ gia hậu viện, chỉ thấy một mảnh liễu ngữ hoa hương, tĩnh lâm u hồ, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng vang lên, tuyệt không thể liên tưởng đến tiền viện ồn ào ngoài kia.

Sải bước vào cửa, Vệ Vô Hoa quả nhiên thấy đại đệ Vệ Vô Du tay ôm thư ngồi bên cửa sổ; quả nhiên, y căn bản chỉ đang ngắm người.

Tuy rằng đang cầm thư, nhưng phượng nhãn trên khuôn mặt tao nhã ấy vẫn nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, không hề chú tâm đến quyển thư.

“Tiền viện mọi người bận sắp chết, thế mà đệ thật thanh nhàn a, Trạng Nguyên lang.” Vệ Vô Hoa mang theo nụ cười mở miệng.

“Đại ca.” Nghe thấy thanh âm, Vệ Vô Du vội vàng quay đầu lại buông thư đứng lên, chờ Vệ Vô Hoa khoát tay ý bảo y ngồi xuống, thoáng ngượng ngùng y mỉm cười nói: “Huynh cũng biết đệ không quen những chuyện như thế, huống chi những người đó đệ nào quen biết, muốn đệ nói thế nào đây?”

“Dù sao thì hôm nay đệ cũng là nhân vật chính, sao có thể một mình tránh ở đây?” Hắc sang sảng cười, “Cha nương đang bị những người đó ép hỏi, hỏi Trạng Nguyên lang vì sao mãi không chịu xuất hiện kìa!”

“Đại ca!” Vệ Vô Du thở dài, “Có thể đừng gọi Trạng Nguyên lang nữa không?”

“Không quen sao?”

“Rất kì.” Y cười khổ nói: “Thấy như mang một gánh nặng trên đầu, rất nặng.”

“Vẫn nên quen dần đi.” Vệ Vô Hoa vỗ vỗ vai đại đệ, “Đệ ngẫm lại xem, chờ ngày mai Ân Vinh yến kết thúc, Thánh Thượng sẽ ban chỉ cấp chức, đến lúc đó thân trong quan trường, những chuyện này có thể ít đi sao?”

“Đệ đã biết.” Vệ Vô Du càng nghĩ càng thêm nặng nề, cũng thêm bất đắc dĩ.

Chỉ đơn giản vì lúc y mới sinh ra cha nương mời đến một tướng mệnh tiên sinh (thầy bói) gieo cho y một quẻ, quẻ nói y còn trẻ đã công thành danh toại, có số làm quan, cha nương nghe theo lời tướng mệnh tiên sinh, từ nhỏ đã thỉnh tiên sinh dạy y, toàn tâm toàn ý muốn y khảo thủ công danh, mà không phải hành thương (buôn bán) như đại ca cùng đệ đệ.

Từ nhỏ chỉ biết đọc sách, vì vậy mà dưỡng thành cá tính không thiện giao du của y, như thế thì làm sao y vào triều nhậm chức cho được đây? Y vốn cũng không hi vọng được cái địa vị cao gì cả, chỉ cần đương kim Thánh Thượng có thể cho y nhậm chức bên ngoài, không cần tham gia vào những chuyện thị phi chốn cung đình là được.

“Đúng rồi, đệ đã thấy đương kim Thánh Thượng chưa?” Vệ Vô Hoa bỗng nhiên hưng trí bưng bưng hỏi: “Cứ nghe Phượng đế chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, nhưng chẳng ai nói cho huynh ngài ấy ra sao, đệ nói cho huynh nghe một chút đi.”

Từ hôm qua nhận được tin vui cả nhà vô cùng bận rộn, hắc hắc chưa có thời gian nhắc đến chuyện này.

Phượng đế kế vị năm hai mươi mốt tuổi, luôn là đề tài bàn luận chủ yếu trên phố, trừ bỏ đồn đãi ngài tuần mỹ vô song, ngay cả hậu cung mỹ nhân đều so ra kém sắc, thì xuất thân của Phượng đế cũng là một đề tài.

Nghe nói, mẫu thân ngài đều không phải là thái hậu đương triều, mà là một nữ tử tầm thường chốn dân gian, bởi vì thân phận quan hệ mà được thái hậu nhận làm con thừa tự trở thành tiên đế thử tử, được tiên đế vạn phần sủng ái, sau lập ngài vì thái tử.

“Đại ca, đàm luận dung mạo đương kim Thánh Thượng là thất lễ.” Vệ Vô Du không đồng ý nhăn mi lại, “Huống chi, lúc thi đình bởi vì thánh thể Thánh Thượng không thể pha trộn, cho nên vẫn ngồi sau quyền liêm, chỉ nghe nghe tiếng mà không thấy hình, vậy đệ phải miêu tả cho huynh thế nào đây?”

Ai! Một chút cũng không thay đổi, quả nhiên là đọc sách mãi cũng thành một sách.

Vệ Vô Hoa lắc đầu, cũng thế cũng thế, dù sao nha, đệ đệ này của hắc hắc cũng chỉ có thể làm quan văn, tốt nhất là phải nó đến những vị trí bị khuyết trong Hàn Lâm Viện, suốt ngày nhốt mình trong thư khố!

“Đi thôi, nếu đệ không đi ra, huynh không có cách nào nói chuyện với cha nương a.” Hắc đứng lên, hướng ra ngoài phất tay thành tư thế thỉnh.

“Đại ca, đệ.....” Vệ Vô Du vẫn như cũ thần tình khó xử.

“Nếu đệ không lộ mặt ra, lát nữa huynh cũng không chắc đệ có thể thoát thân chu toàn được không a?” Vệ Vô Hoa thở dài, ai oán nói: “Đệ ngấm lại chút, chúng ta đã để cho mọi người ngoài ấy đứng một ngày rồi, nếu để cha nương nhắc đi nhắc lại, huynh không phải càng mệt lại thêm thê thảm hơn sao?”

Nghe đại ca nói vậy, Vệ Vô Du lập tức thấy mềm lòng áy náy, không thể kiên trì thêm. Y chỉ đành buông thư theo huynh trưởng ra tiền viện, từ đầu tới đuôi cũng chưa chú ý đến trong mắt huynh trưởng hiện lên thần sắc xảo trá.

Ha hả, người đơn thuần chính là dễ lừa như vậy a. Không nghĩ tới Vệ gia bọn họ mấy đời theo nghiệp thương nhân, lại có một đứa con không hiểu thế tục sự đến vậy; thế nhưng trời lại định ý, phải đầu nhập chốn quan trường phức tạp kia.

Làm đi này sẽ là gì đây? Nửa vui, mà cũng nửa lo.

Thâm cung nội uyển, mấy thị vệ cùng thái giám cung nữ chạy qua lại, tiếng gọi vang lên khắp nơi, hoàn toàn không có sự yên lặng của ngày thường.

“Hoàng Thượng!” Một thái giám mười bảy, tám tuổi sẩy chân, sách vài tiếng, một bên than thở một bên sốt ruột kêu to, “Các người mau tìm, nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì, các người sẽ chờ đầu mình rơi xuống đất đi!”

“Công công, chỗ này cũng không có!” Thị vệ sau khi tìm kiếm, bước nhanh đến bẩm báo.

“Vậy chỗ của Dung phi, Ngọc phi? Đã tìm chưa?” Gần đây hai vị nương nương này được sủng ái nhất, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ đến đó.

“Bẩm công công, hai vị nương nương nói Hoàng Thượng đã lâu chưa đến.” Bên cạnh cung nữ lập tức trả lời.

Cũng không có? Cậu lập tức lộ ra khổ kiếm suy tư.

Chuyện này cũng đúng, hai vị nương nương mới cách đây không lâu vì tranh sủng tại “Hoàn Ngọc các” mà tranh cãi, lấy cá tính Hoàng Thượng mà nói chưa đương trường lệnh người ta kéo xuống đã là không tồi, sao có thể đến đó nữa.

Nhưng Thư phòng không có, hậu cung không có, ở đây cũng không có, vậy rốt cuộc là đi đâu a? Quái, vừa rồi rõ ràng thấy Hoàng Thượng ở trong đình, sao lập tức lại không thấy bóng người? Chứ không phải là... rơi xuống nước đi?

Nhưng Hoàng Thượng biết bơi mà!

“Ai, mấy người các người, mau tìm người lặn xuống ao!” Mặc kệ, có tìm vẫn tốt hơn không tìm, dù không tìm thấy, cậu vẫn có thể nói là không biết nên tìm ở đâu.

Vừa mới mở miệng, một tiếng rầm từ ao truyền ra, một người nhô đầu ra khỏi ao, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người thản nhiên bơi đến bờ, mái tóc ướt đầm, thân thể xích lỏa bước lên mặt đất.

Thân hình cao trắng dính đầy bọt nước, vân da cân xứng dọc theo tay xuống ngực; chiếc mũi thẳng tinh tế như được vót ra, mày kiếm bạc thiêu, mắt tinh sáng rực, cánh môi bạc loan tao nhã mà xinh đẹp, da thịt lại phiếm màu sáng tinh tế.

“Hoàng Thượng! Ngài sao lại ở trong ao?” Thái giám Xuân Minh chấn động, vội vàng nói: “Ao nước này không sạch sẽ!”

Ai nha, Phượng đế của họ có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam, sao có thể bơi lội trong ao nuôi cá chứ? Đây không phải là chuyện cực kỳ không thích hợp sao!

“Cả bơi cũng không thể bơi sao?”

Tùy ý bọt nước chảy từ đầu xuống mặt, mày kiếm Phượng Huyền không hề động đậy, ánh mắt lạnh lùng, “Chuyện của trẫm khi nào đến phiên người quản?”

“Nô tài không dám!” Thân hình cậu lập tức phát run, vội vàng mở miệng: “Nô tài..... Nô tài làm sao dám quản chuyện của Hoàng Thượng? Nô tài chỉ là.....”

“Được rồi, có chuyện gì?”Phiền chán cậu mở miệng một tiếng nô tài ngậm miệng một tiếng nô tài, Phương Huyền bỏ qua bộ dáng nơm nớp lo sợ của cậu, tiếp quần áo phủ lên vừa đi vừa hỏi.

“Nô tài chỉ muốn nhắc Hoàng Thượng, Ân Vinh yến đã bắt đầu, là lúc nên chuẩn bị tiếp kiến các tân khoa tiến sĩ, ngài cần phải đến.”Cậu đáp ứng bổ thêm một câu, “Lục Vương gia còn muốn nô tài nhắc ngài, lần trước thi đình ngài ấy đã giúp ngài, Hoàng Thượng lần này không thể vắng nữa.”

“Muốn người đến nhắc, không sợ người sẽ mất đầu sao?”Phương Huyền nửa thật nửa giả cười lạnh, đợi Xuân Minh sợ tới mức phát run mới nói tiếp: “Trẫm đã biết, giờ về tắm cung thôi.”

“Vâng!”Nhẹ nhàng thở ra, Xuân Minh vội vàng đuổi theo vị chủ tử hỉ giận khó phân này.

Cùng đồng khoa tiến sĩ đợi ngoài cửa điện, Vệ Vô Du chỉ thấy trong lòng nặng trĩu không thôi.

Đọc sách nhiều năm, rốt cục có thể đạt thành kỳ vọng của cha nường, nhận được thành quả nhiều người khổ cực hơn mười năm cũng không nhất định đạt được, y lẽ ra nên vui mừng hơn hờ mới đúng; nhưng vừa bước vào cung đình, những bức tường đồ sộ, những điện trụ nặng nề, những vật trạm trổ hoa lệ tinh xảo, còn có những ánh mắt ao ước đố kỵ của người bên ngoài. Mỗi một thứ đều làm y không hề thấy tự nhiên mà còn thấy nặng nề hơn, thậm chí có chút hối hận, y căn bản không nên bước vào chốn quan trường vẩn đục này.

Lần trước đến thi đình không phải là loại cảm giác này, có lẽ do khi đó y không biết mình sẽ được khám điểm vì Trạng Nguyên nhỉ? Khi mang lên đầu chiếc mũ tên Trạng Nguyên, ánh mắt đổ vào người y càng nhiều hơn.

“Tân khoa Trạng Nguyên, khẩn trương nên không nói được gì sao?”Sau lưng có người vỗ vai y, “Mọi người đều đang nói huynh không chịu nói chuyện, không phải là do khinh thường chúng ta những kẻ bại tướng dưới tay huynh chứ?”

Vệ Vô Du ngăn người vừa quay đầu lại, thấy Phương Chi Vũ đã gặp ở hội trường; cùng người này tuy không gọi là quen biết, nhưng ít nhất cũng đã nói chuyện qua, có một phần quen thuộc hơn những người khác.

“Nguyên lai là Phương huynh.”Y nhẹ nhàng thở ra, triển lộ mỉm cười nói: “Ta không có ý này, chỉ là..... Ôn ào nào loạn nói chuyện với nhau không phải bị cấm sao?”

Y nhớ rõ, nếu tùy ý nói chuyện với nhau trong cung sẽ bị quy thành kết bè kết phái, cho nên mới có thêm lệ cấm này.

“Nghe nói Hoàng Thượng còn chưa đến, muốn thủ quy củ thì cũng đợi Hoàng Thượng đến rồi thủ cũng được mà?”Phương Chi Vũ lắc đầu, “Ta nói huynh đừng quá nghiêm túc, huynh như thế nên mới dễ làm người khác nghị luận, nói huynh cao ngạo.”

Cũng chính là bởi vì thế, cho nên không mấy ai muốn đặc biệt cùng y thân cận, dù sao cái khí chất của y từ khi sinh ra đã đủ làm cho người khác không dám lại gần.

“Cao ngạo?”Vệ Vô Du hốt hoảng, mới thật sự nhìn những người quanh mình, phát hiện không ít người trong họ đều đang nhìn y, nhưng vừa rồi y vẫn mãi chìm vào suy tư của mình, mà không hề chú ý đến chung quanh, quả thật là y khinh thường người khác.

“Xin lỗi.”Y nhẹ giọng thành khẩn đối những người đó giải thích, theo đó là hàng loạt ánh mắt kinh ngạc của những người nọ.

“Ta đã đúng chưa, Vô Du không phải người như thế.”Phương Chi Vũ nở nụ cười, kéo hai người khác ra khỏi đám người đến trước mặt Vệ Vô Du, “Ta giới thiệu với hai bên một chút. Hai người này, chính là Bảng Nhãn, Thám Hoa, Cao Phẩm Dật cùng Mạc Khải Anh bị huynh đả bại, là bằng hữu ta quen biết nhiều năm.”

“Uy uy, cái gì mà bị đả bại chứ, ta không chấp nhận.”Cao Phẩm Dật lập tức đâm vào bụng Phương Chi Vũ, “Bị đá xuống là huynh mới đúng chứ? Nhị giáp tiến sĩ.”

Mạc Khải Anh vẫn nhã cười, không để ý đến hai người kia nói chuyện với Vệ Vô Du.

“Hai người bọn họ đánh nhau quen rồi, cứ xem như là sự dị thường của văn phong cường thịnh là được.” Mặc bọn họ không có chút nhã nhặn xong, Mạc Khải Anh mới chấp tay vái nói: “Ta là Mạc Khải Anh, hạnh ngộ.”

“Ta là Vệ Vô Du, hạnh ngộ.”

Lần nhau chấp tay xong, Mạc Khải Anh ngưng mắt nhìn chăm chú y một lúc lâu, rồi mỉm cười, “Chi Vũ nói thật đúng, huynh có một đôi mắt thật đẹp.”

Có lẽ gương mặt tuy bình thường ít người chú ý đến? Nhưng đôi mắt kia của Vệ Vô Du thật sự xinh đẹp, nhân hình tuy có cái mũi mà một nam tử không nên có, lại bởi vì sự tinh nhã trong đó mà không khiến người khác thấy quái dị.

Nếu là chỉ bằng đôi mắt ấy, quả thật đủ để liếc nhìn mỹ nhân khắp thiên hạ.

“Đôi mắt?” Vệ Vô Du nghi hoặc chạm vào mắt mình.

Y biết bản thân có một đôi phượng nhãn, nhưng chưa từng có ai nói qua nó xinh đẹp hay linh tinh gì đó, y rất rõ bản thân rất bình thường, so với các huynh đệ trong nhà càng không thể xưng là đẹp, chỉ có thể tính bình thường.

“A, hai người các huynh quen nhau rồi thì mặc kệ người khác sao?” Phương Chi Vũ nhìn qua, ngắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người, “Vô Du, huynh đừng để cái mũi cười ôn hòa của huynh ta lừa gạt, Khải Anh tên này không quan tâm thứ gì cả, thật sự là vô tình.”

“Chi Vũ.” Mạc Khải Anh cười vô cùng ôn hòa, “Ta nhớ rõ huynh tháng này còn chưa viết thư về nhà, muốn ta giúp huynh viết không?”

Ách..... Viết thư về nhà? Vậy huynh ta nhất định sẽ không chút lưu tình kể hết tội của mình cho lão cha, ông ấy thật sự có thể lên kinh thành làm thịt mình a.

“Ta nói..... Khải Anh nha.....” Thanh âm của Phương Chi Vũ lập tức nện đến cực điểm, “Bại dưới tay các huynh đã rất đáng thương rồi, huynh tạm tha cho ta đi!”

“Các người còn không im lặng! Bên ngoài đại điện, há lại dung cho các người huyền não như vậy!” Ti lễ giám ngoài điện the thế trách cứ, chấm dứt cuộc nói chuyện của họ.

“Vâng!” Vài người lập tức quay về vị trí ban đầu của mình, y lễ cung kính đứng.

Yên lặng lại bao trùm, Vệ Vô Du nhin không được quay đầu lại, nhìn thấy ba người kia đang nháy mắt mỉm cười.

Y nhin không được cũng nở nụ cười, cảm giác nặng nề lúc đầu cũng đã giảm bớt phần nữa. Có lẽ cuộc sống chốn cung môn, cũng không tệ như y tưởng tượng!

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Theo tiếng thông báo, mọi người đứng ngoài điện nhanh chóng cúi đầu.

Phương Huyền nhẹ nhàng sải bước đến, khóe mắt dư quang tựa hồ phát hiện thứ gì khi mọi người cúi xuống, thế nhưng sau khi đảo quanh vài vòng lại không phát hiện được gì liền trực tiếp vào trong điện, ngồi trên long ỷ để quan viên quỳ bái.

“Cuối cùng cũng đến.” Thân là Lục Vương gia Dục Tường nhẹ nhàng thở ra thấp giọng nói. Lúc này hắn vẫn còn sợ vị hoàng huynh này vắng mặt, hắn lại sẽ phải chống đỡ một trận nữa.

Phương Huyền lười biếng liếc hắn một cái. Tên Dục Tường này oán giận có cần lớn tiếng vậy không? Thật nghĩ rằng ngài không nghe thấy được sao?

“Tuyên.” Lười cùng hắn so đo, Phương Huyền chỉ mong mọi chuyện nhanh chóng kết thúc.

“Tuyên tân khoa tam giáp hai mươi hai người, ban đồng tiến sĩ xuất thân.” Một bên Ti lễ giám lần lượt báo tính danh, đợi Phương Huyền nhất nhất ban cho văn phòng tứ bảo xong lại lui về một bên.

“Tuyên tân khoa nhị giáp mười hai người, ban tiến sĩ xuất thân.”

“Hoàng Thượng, ngài nghiêm túc chút đi.” Thấy Phượng Huyền thần tình hứng thú mất hết, Dục Tường nhin không được nhỏ giọng nhắc nhở, “Chỉ cần yết kiến, rồi Ân Vinh yến xong ngài đã có thể nghỉ ngơi sớm chút rồi.”

Đôi mắt lười biếng của Phượng Huyền bỗng nhiên lãnh lại, Dục Tường lập tức biết hắn đã nói ra lời không nên nói, biết điều lui xuống vài bước không dám mở miệng nữa. Trong triều người duy nhất có thể cùng Phượng Huyền đối thoại là Tứ ca Duệ Dực đã đi điều tra phương Bắc, mà hắn lại không được tin cậy, đành phải cẩn thận chút tự cầu nhiều phúc vậy.

“Tuyên tân khoa nhất giáp ba người, ban tiến sĩ cập đệ (thi đỗ).”

Nhìn thấy người bước đầu tiên vào điện, Phượng Huyền vốn có chút không vui mỉa mai (mắt đẹp) đột nhiên sáng lên, bất động thanh sắc chờ Ti lễ giám báo xong tính danh thân gia rồi mới đứng dậy đáp xuống ngự giai (thềm trong cung), tựa như đó là một lễ ngộ với ba vị nhất giáp tiến sĩ.

Ba người xếp thành hình chữ nhất, Cao Phẩm Dật cùng Mạc Khải Anh đều là vừng vàng cũng không thiếu kính cẩn giương mắt nhìn về phía vị đế vương, chỉ có Vệ Vô Du chưa từng nâng mắt lên, ngay cả một tia hiếu kì cũng không có.

“Tân khoa Trạng Nguyên Vệ Vô Du?” Phượng Huyền thanh lãnh hỏi lại. Vị tân khoa Trạng Nguyên này không phải vì sợ nên không dám ngẩng đầu chứ?

“Chính là thảo dân.” Tuy có cảm giác áp bách, nhưng thanh âm Vệ Vô Du vẫn tính vừng vàng.

“Vệ khanh xưng thần là được.” Không nghe thấy run rẩy, Phượng Huyền vừa lòng bàn tay nhẹ giơ lên ý bảo, “Ngẩng đầu để trẫm nhìn thấy bộ dáng của tân khoa Trạng Nguyên, Vệ khanh.”

Vừa rồi gương mặt kia đã làm ngài chú ý đến một thứ, mà hiện tại ngài càng muốn xem thật rõ.

“Thần tuân chỉ.” Chần chờ trong chốc lát, Vệ Vô Du mới ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nín thở nhìn thấy người trước mắt.

Đây là Phượng đế? Y giật mình ngăn người nhìn nam tử trước mắt một thân long bào. Tuần nhĩ hào phóng, rồi lại có một loại xinh đẹp âm nhu, nhưng không phải loại nhu diễm mỹ cảm của nữ tử, mà là..... tà lãnh u mị đoạt hồn phách người khác.

Trong đời y chưa bao giờ gặp qua một người mang theo anh khí tôn quý rồi lại tập trung sự xinh đẹp lãnh tà vào một thân như thế. Cũng khiến y lần đầu tiên biết, nguyên lai nam tử có thể dùng xinh đẹp để hình dung.

Mâu đồng xinh đẹp hắc bạch phân minh, ánh mắt mang theo đặc thù ý vị sắc bén, làm Vệ Vô Du không hiểu sao thấy mặt mình nóng lên, y không khỏi thấy kỳ quái. Lần trước lúc thi đình, y không nhận ra có ánh mắt này nha!

Nhìn thấy người kia lại kích động cúi đầu, Phượng Huyền vừa lòng với những gì mình thấy.

Trên gương mặt tuần tú trắng nõn nhưng lại không quá xuất chúng, chỉ có một đôi phượng nhãn dẫn nhãn chú mục, mị ý cùng tình thuần nhu hợp, hơn nữa sự nhã nhặn cẩn trọng vốn có, hợp thành một khí chất đặc thù

Đôi mắt này, đẹp hơn bất cứ mỹ nhân nào ngài từng gặp, hơn nữa cực giống.....

Phượng Huyền trong mắt hiện lên một tia sáng, dẫn ra một mặt người, tay áo vung lên, thái giám bên liền cảnh cáo giọng xướng lên.

“Ban tân khoa Trạng Nguyên Vệ Vô Du, phi la viên lĩnh, bạch quyền trung đơn, cầm thụ, tế tất (một thứ phẩm sức dùng để che đầu gối, ngày xưa người nào thân phận càng cao thì tế tất càng sang trọng), mũ sa, hộc mộc hốt (thẻ bang gỗ hộc của các quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc), quang ngân mang (dây thắt lưng ánh bạc), được ngọc bội, triều ngoa (giày), chiến miệt (vớ) mỗi thứ một đôi, khâm thử tạ ơn!”(*)

“Tạ Hoàng Thượng ân tứ.” Vệ Vô Du vén áo quỳ xuống, cung nhân mang vật phẩm ra ngoại điện phái người đưa về Vệ phủ.

“Khanh gia đứng lên đi.”

Khiến chúng thần kinh ngạc, Phượng để thế nhưng bước lên trước vài bước, nâng vị tân khoa Trạng Nguyên kia dậy.

Nháy mắt các thần tử đã muốn có một bản phở (dùng để ghi chép, thường thì dùng với từ niên phổ để chỉ phả ghi chép những người cùng tuổi hoặc cùng đỗ một khoa, nhưng ở đây là ghi chép những ai mình cần xu nịnh J), hiểu được sau này nên đi xu nịnh vị khoa Trạng Nguyên này. Nhưng không ai thấy chính là, khi Phượng Huyền nâng y dậy, ngón tay dài thuận thế vuốt ve phần dưới tay y.

Cảm xúc thật tồi, làm Vệ Vô Du ngây người một chút, mặt nóng lên kì lạ.

Bàn tay trong tay ngài mặc dù nhuyễn, nhưng ngón tay có vết chai do viết chữ, quả thật là người đọc sách a. Phượng Huyền cười, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Vệ Vô Du rút tay về, tiếp tục ban tứ cho Cao Phẩm Dật cùng Mạc Khải Anh, nói thêm vài câu.

“Ban yến.”Ợi cho ban xong hết, Phượng Huyền bình thần lệnh khai yến, ánh mắt vẫn sáng rực nhìn chăm chú Vệ Vô Du đang cúi đầu.

“Hoàng Thượng có chỉ, bày yến Ngự lâm uyển.”

“Tạ Hoàng Thượng ban yến!”

Bọn quan viên sau khi quỳ tạ ơn, mới theo sự dẫn dắt của cung nhân rời khỏi đại điện.

Rốt cuộc có thể tránh khỏi những ánh mắt đánh giá đó, Vệ Vô Du nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc vẫn là không dám ngẩng đầu, liền khoanh tay xoay người rời đi.

“Dục Tường.”Nhìn thấy tất cả thần tử rời đi, Phượng Huyền bỗng nhiên khẽ gọi.

“Vâng, Hoàng Thượng có gì cần phân phó?”Dục Tường bước lên một bước.

“Người nhìn kỹ vị Trạng Nguyên này cho trầm.....”Bạc thần duyên dáng của ngài cong lên, mềm nhẹ nói: “Trầm rất vừa lòng.”

Ngài nói xong, tức khắc xoay người hướng đi đến Ngự lâm uyển nơi bày yến, người hầu cũng theo đó rời khỏi; mà Dục Tường vì kinh ngạc mà vẫn còn chấp tay đứng lại đương trường, sau một lúc không thể nói được gì.

Vị hoàng huynh này của hần..... là vừa ý vị tân khoa Trạng Nguyên lang kia sao?

Tuy rằng các đại thần không biết, nhưng hần lại rất rõ ràng trong hậu cung của hoàng huynh có đồn đãi, nói Phượng Huyền nam nữ đều dung; việc này căn bản không sao, dù sao đại thần trong triều đường linh nhân luyện đồng cũng không phải ít.

Nhưng mà, đó chính là Trạng Nguyên a! Không phải bình dân dân chúng tầm thường, hoàng huynh sao lại có thể..... Nếu là bình dân hoặc là thị nhân trong hậu cung hần cũng không lo, nhưng nếu thần tử có được sủng ái mà lộng quyền, loại ví dụ này trong lịch sử hần nhìn mãi cũng quen mắt rồi a!

Dục Tường cười khổ, lo lắng nhưng cũng hiểu được bản thân là không thể ngăn nổi Phượng Huyền.

Mỹ thực đưa đến trước mặt, không ăn thì để làm chi a!

Rượu quá ba tuần, Vệ Vô Du dĩ nhiên có chút men say.

Không biết khước từ thế nào, y chỉ có thể hảo tiếp nhận từng chén rượu kính; mà Phương Chi Vũ ba người bởi vì chỗ ngồi cách y một khoảng, nên cũng cứu không được y.

“Vệ khanh, đã có chút say?”Phượng Huyền mang cười ôn hòa hỏi.

Từ lúc yến tiệc bắt đầu, ngài đã an bài vị trí của Vệ Vô Du cạnh mình, càng chứng tỏ cho các đại thần thấy ngài rất coi trọng vị tân thần tử này.

Chỉ sợ có Dục Tường mới hiểu, ngài là đang tình tế thưởng thức con mồi sắp đến tay.

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm, ta..... Thần vốn là không hảo uống rượu.” Vệ Vô Du không biết nên đáp lời thế nào cho phải.

Cả một đêm vị đế vương này luôn chú ý đến y, nhiều đến mức đã làm y thấy thụ sủng nhược kinh, thậm chí không biết động tác phải làm thế nào mới tốt.

“Đến, ban chén trà này của trẫm cho Vệ khanh.” Phương Huyền tùy ý chỉ chiết phiến trong tay về phía y, muốn Xuân Minh đưa từ oản (bát bằng sứ) trên bàn ngài cho Vệ Vô Du, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời con mồi.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Vệ Vô Du vội vàng muốn đứng lên tạ ơn.

“Ngồi nói chuyện là được.” Phương Huyền ngăn lại cười, “Còn nữa, đã là yến tiệc thì không cần câu nệ, ngẩng đầu nhìn trẫm.”

Từ khi bắt đầu đến giờ y cứ mãi cuối đầu, thi thoảng mới nâng lên một chút, khiến ngài không thể thưởng thức được cặp mắt kia.

“Vâng” Y đáp rồi ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy dung mạo ung dung tôn quý cùng tầm mắt sắc bén kia, lại thấy thiếu tự nhiên mà cúi xuống.

Tuy rằng chỉ có ngăn ngừn một chút, nhưng khuôn mặt trắng nõn sớm đã phiểm hồng, cùng đôi mắt vì men say mà lộ ra mông lung đã rơi vào mắt Phương Huyền.

Phương Huyền trong mắt hiện lên ngọn lửa như muốn cắn nuốt người khác, nhưng lại nhanh chóng giấu đi.

Một ly trà tựa hồ giải được cơn say của Vệ Vô Du. Sau khi uống thêm hai chén nữa, y cảm thấy chóng mặt hoa mắt, mặc dù nhãn mào cố gắng muốn ngưng kết ý thức của mình lại, chung quy vẫn là vô ích, nhắm mắt ngủ trên bàn.

“Vệ khanh vì không thắng được rượu lực mà đã say, chư vị ái khanh tạm thời dừng kính rượu, tự tìm vui thôi! Sau này đều là đồng liêu, sẽ không thiếu cơ hội.” Phương Huyền thông dong tổng xuất thanh âm vững vàng ra, “Người đâu, đưa Vệ khanh đến Khúc Dương điện tạm nghỉ.”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, vài tên nội thị trong mắt đều hiện lên kinh ngạc, nhưng vẫn vâng theo mệnh lệnh mà nâng Vệ Vô Du dậy; chúng thần không biết nội tình thì khe khẽ nói nhỏ, tính toán phải mượn sức tân đồng liêu thế nào.

“Vô Du..... y không sao chứ nhỉ?” Trơ mắt nhìn Vệ Vô Du bị nâng đi, Phương Chi Vũ không biết vì sao trong lòng lại hơi thấy bất an, đành phải nhỏ giọng hỏi Mạc Khải Anh.

“Trừ bỏ say rượu, thì còn vấn đề gì nữa sao?” Cao Phẩm Dật khó hiểu hỏi.

“Chuyện này rất khó nói.” Mạc Khải Anh nhíu chặt đôi mi thanh tú, thần nhiên nói.

Ánh mắt của Phương đế rất không tầm thường, tuy rằng ngài che dấu rất khá, nhưng vẫn dễ hẩn phát hiện được ánh mắt vị đế vương vẫn luôn dõi theo Vệ Vô Du.

Cái loại ánh mắt này tuyệt đối không phải là thưởng thức. Nhưng nếu là ý tứ đó thì..... Việc này với Vô Du mà nói chính chuyện không thể chấp nhận được a!

“Khải Anh, ngươi cũng thấy không thích hợp sao?” Cảm giác bất an của Phương Chi Vũ càng thêm đậm hơn.

Mạc Khải Anh gật đầu, rồi lại thở dài nhẹ lắc đầu, lúc sau không mở miệng nói chuyện nữa.

Nói thì đã được gì? Biết càng không thể giúp được gì, dù sao trước mắt họ chính là một vị đế vương nắm trong tay đại quyền sinh tử a.

Nếu để họ biết, có lẽ chỉ Vệ Vô Du càng thêm không thể tiếp nhận, không nói là hay nhất.

Tất cả mọi chuyện, chờ Vệ Vô Du bình an trở về rồi nói sau!

3. Chương 2

Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn

Phân tào xạ phúc lập đăng hồng

Dòng nước thanh lương tràn vào khuôn miệng bỗng khát, Vệ Vô Du vô thức nuốt xuống thứ mát lạnh đó, thoả mái thở dài.

Phượng Huyền dứt hết chén nước, cúi đầu xuống nhẹ nhàng mút đi đường nước chảy ra từ khóe môi của người đang say rượu kia; ngài khẽ ngửi tóc Vệ Vô Du, càng thêm vừa lòng cái mùi tươi mát do mới tắm rửa của y.

Sạch sẽ tựa như đôi mắt của y a.

Ngài không thích hương khí son phấn quá nặng trên người nữ tử, cho nên hậu cung tần phi mặc dù có muốn trang điểm, cũng tuyệt không để mùi son phấn quá nồng, bởi vì quân vương của các nàng sẽ lộ ra vẻ mặt băng lãnh mà đuổi các nàng đi.

Đa số thời điểm ngài vẫn thích sự nhu nị trên da thịt nữ tử, nhưng có khi ngài cũng chán ghét sự xinh đẹp đã qua điểm trang như thế, ngược lại ôm ấp những thiếu niên sạch sẽ, không nhiễm mùi son phấn.

Nhưng những người đó, đa số là thái giám đã tịnh thân trong hậu cung, hay là là linh nhân (đào hát) có tư sắc; trước Vệ Vô Du, ngài chưa bao giờ có dục niệm động thủ với thân tử trong triều, cũng biết tốt nhất là không có.

Nếu không phải đôi mắt này..... ngón tay Phượng Huyền lướt qua đường mắt nhắm nghiền, khẽ ấn xuống, làm mí mắt rung động.

Trong trí nhớ người mẫu thân bỏ lại ngài tựa hồ cũng có một đôi mắt như thế; mà ngài cứ như sưu tập đồ chơi, phi tần trong hậu cung được ngài sủng ái đa số đều có một đôi phượng nhãn xinh đẹp, hoặc là có điểm gì đó gọi lại tướng mạo mẫu thân trong trí nhớ của ngài.

Tính tính thời gian, tửu lực cũng nên rút. Mĩ mầu Phượng Huyền nhìn Vệ Vô Du, thấy môi y khẽ giật, mi gian nhíu lại, tựa hồ vẫn còn khát muốn uống thêm nước.

Cười cười, ngài ý bảo Xuân Minh rót thêm một chén, lần thứ hai dứt nước vào miệng y. Nhưng lần này, ngài không chỉ đơn giản lưu luyến bên ngoài, mà trực tiếp tham nhập đầu lưỡi vào, nhiệt tình hôn người ý thức mơ hồ dưới thân.

Cảm giác thanh lương chuyển thành hỏa nhiệt, Vệ Vô Du không khỏi hừ một tiếng, mi mắt run rẩy mở ra; y chưa ý thức được tình huống hiện tại, mê hoặc nhìn đỉnh giường, đồng mâu dẫn theo mờ mịt càng tăng thêm vài phần mị hoặc.

“Tĩnh?” Phượng Huyền cười nhìn y.

“Hoàng..... Thượng?” Vệ Vô Du ngẩn người gọi, nhìn bốn phía lúc này mới phát hiện bản thân nửa tựa vào lòng quân vương; y lập tức bình tĩnh muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân hư nhược, đôi mắt không khỏi phấp phấp một chút sốt ruột.

“Vệ khanh là do không thắng được rượu lực mà say.” Ngài bảo trì tươi cười, “Không cần gấp gáp đứng dậy.”

” Ta..... Thần đã làm phiền Hoàng Thượng.” Vệ Vô Du hơi hổ thẹn nói. Cuộc đời y lần đầu tiên uống rượu, không nghĩ đến tình thế nhưng lại là dưới loại tình huống này.

“Không cần để ý.” Y thành khẩn giải thích làm trong mắt Phượng Huyền ánh lên kinh ngạc.

Rất không có cảnh giác nha, tình huống như vậy, thế nhưng ngay cả một chút nghi ngờ cũng không có.

Thấy trong đôi mắt chân chất kia phấp phấp vẻ ngượng ngùng, ngài lập tức hôn xuống; Vệ Vô Du chợt sững sốt, mở to mắt kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt gần sát mình.

Cảm giác này là..... Chẳng lẽ y vừa rồi nửa ngủ nửa tỉnh cảm giác được chính là chuyện này? Vị quân vương ấy..... Hôn y người đường đường là một nam tử!

“Xuân Minh.”Nhìn thấy Vệ Vô Du ngậy người, Phượng Huyền lập tức hạ quyết định phất tay nói: “Đặt những thứ đó xuống, các người đều lui ra.”

Vô luận Vệ Vô Du có bao nhiêu khó hiểu, sẽ có nhiều ít phản kháng, đêm nay ngài nhất định phải có người này!

Ngơ ngác nhìn thấy bọn thái giám hầu hạ lui ra, Vệ Vô Du rốt cuộc cảnh giác thấy tình huống không đúng, lập tức giãy dụa đứng dậy lùi vào một góc, mang theo hoảng hốt nhìn thấy vị đế vương tà mĩ kia.

Phượng Huyền cởi bỏ hoàng bào, dỡ xuống đầu quan, quý khí bức người của ngài vẫn như cũ không giảm; mà ngài, đang ngồi ở mép giường, từng tắc từng tắc đến gần y, trong mắt mang theo nhiệt triều muốn chiếm đoạt y.

Nên làm gì đây..... Làm gì mới tốt đây? Vệ Vô Du nhìn khuôn mặt cách y ngày càng gần, hai tay nắm chặt toàn thân khấn trương, bỗng nhiên thoáng nhìn tay áo của mình.

Y phục của y? Y sợ hãi hít một hơi, hiện tại y chỉ mặc một chiếc áo khoác bằng tơ lụa nhẹ nhàng mềm mại, mà trên người có cảm giác thanh khiết sau khi tẩy qua, đây là chuyện gì nữa?

“Y phục của người, trẫm cho người ta thay người đổi qua.”Nhìn ra nghi hoặc của y, bạc thần Phượng Huyền cong lên khe hôn lên môi y, ngón tay len vào mái tóc.

Vệ Vô Du trong lòng vang lên một tiếng. Dù cho có không hiểu thế sự thế nào đi nữa, y cũng lập tức hiểu được tất cả là một kế hoạch đã sớm được chuẩn bị tốt, chỉ có y còn ngu xuẩn không hiểu gì hết!

Xấu hổ, giận dữ khi bị vũ nhục lập tức nảy sinh, y dùng hết khí lực toàn thân đẩy ra người phía trên mình ra muốn chạy trốn, lại bởi vì hai chân bủn rủn mà ngã xuống trên giường.

Phượng Huyền nhanh chóng mà không chút cố sức mang người về lại trên giường, như thương tiếc vuốt ve đầu gối vừa bị va chạm. Vệ Vô Du sử lực muốn đẩy ra, lại bị ngài cường chế nằm lại. Bàn tay vuốt ve thuận theo đầu gối đi lên, nhẹ nhàng từ bên hông dò xét vào, mỉm cười cảm lấy dự cảm còn chưa phản ứng.

“Buông..... A!”Vệ Vô Du đột nhiên run rẩy.

Bàn tay nam nhân giữ lấy nửa thân dưới của y, thân hình dù có muốn tránh thế nào, cũng không tránh được bàn tay kia, ngược lại càng làm ngài dễ dàng cởi xuống y phục của y.

“Dừng tay! Ngô –”Hạ thân xích lõa làm mất y phẩm ra lệ quang tức giận, lại vẫn là không hề buông tha cho giãy dụa, “Không cần!”

Môi Phượng Huyền cường ngạnh hôn lên, thừa dịp Vệ Vô Du phát ra từng trận ngân nga mở ra hàm răng, bỏ mặc sự giãy dụa của y mà bắt đầu duyệt động; bàn tay dễ dàng hoàn toàn bao lấy nam tính của Vệ Vô Du, vuốt ve âu yếm.

“Ngô ân.....”Cảm giác được nửa thân dưới không tự giác mà ngạnh lên, Vệ Vô Du oán giận rơi nước mắt.

Y không phải thần tử lấy sắc sự nhân, không phải tần phi của ngài, lại càng không phải là chi phần ưu linh (đào hát)! Ngài không thể đối xử với y như vậy..... Ngài không thể..... làm thế.....

Y nguyện chết, cũng không nguyện để một người nam nhân vũ nhục mình, cho dù là quân vương cũng vậy!

Môi mới mở ra, Phượng Huyền lập tức nhanh mắt nhanh tay chế trụ cằm y, nhưng vẫn kịp để y cắn thương môi dưới của ngài.

Ngài nhanh chóng xé mở y phục vừa cởi xuống thành từng mảnh nhỏ, thừa dịp Vệ Vô Du không kịp phản kháng bịt miệng y lại, trói hai tay y lên; ngón tay khinh quét qua nơi bị cắn của mình, nhìn vết máu trên tay sắc mặt càng âm trầm hơn.

“Xem ra, người hạ quyết tâm phải phản kháng.” Trong mắt ngài hiện lên lãnh nộ, khóe miệng biến ra một ý cười lãnh mị, đứng dậy đến cạnh bàn lấy một hộp gỗ, lại trở về mép giường.

Hộp gỗ mở ra, bên trong chứa hai bình sứ.

“Thứ này, trăm vốn không nghĩ cho người dùng.”Phượng Huyền mở nắp một bình trong đó, nhẹ nhàng nở nụ cười với người trên giường đang dùng ánh mắt cảm tức nhìn ngài, “Nhưng, người rất không nghe lời.”

Nhìn thấy nụ cười đầy ý vị, Vệ Vô Du lui thân thể mình lại thế nhưng lập tức lại bị kéo về, Phượng Huyền kéo mảnh vải trên miệng y ra, nắm lấy cảm y nhanh chóng đẩy được hoàn trong bình vào miệng y, “Ăn đi.”

Thấy y cố gắng muốn lắc đầu, Phượng Huyền híp mắt lại, cuối người xuống hôn y, dụng lưỡi đẩy được hoàn vào yết hầu, ép y nuốt vào xong lại lập tức bịt miệng y lại.

Không thể phản kháng nuốt vào được vật không biết tên, Vệ Vô Du phần nộ hô hấp dồn dập, bất khuất nhìn chăm chú ngài.

“Ngoan ngoan chờ đi, Vệ khanh.”Phượng Huyền nhẹ nhàng cười, như trấn an mà vuốt ve sợi tóc y, ngài nhẹ hồng, ” Chỉ chốc lát là tốt rồi.”

Ngón tay đẩy ra vạt áo, ngài nhẹ nhàng vuốt ve bờ ngực trắng nõn; Vệ Vô Du vẫn như cũ ra sức tránh đi, lại vì ngài bắt lấy hai khóa nổi lên trên ngực mình mà toàn thân co lại.

Nửa thân dưới mới bình tĩnh lại của y lại xuất hiện cảm giác! Thân hình Vệ Vô Du cứng lại, lập tức cảm thấy nhiệt độ nóng rất nhanh chóng từ vùng ngực bụng cháy lên.

Nóng quá..... hô hấp y vì nhiệt độ mà tăng nhanh, toàn thân da thịt phủ một tầng mồ hôi mỏng, nóng đến mức ngay cả hơi thở lướt qua bên mặt đều khiến y miễn cảm phát run.

Chẳng lẽ được hoàn vừa rồi là.....

Y xấu hổ cố sức muốn cuộn tròn thân thể lại, nén xuống cổ nhiệt năng kia, lại không nghĩ rằng lại chạm vào y liệu trên thân, nơi miễn cảm càng thêm ngạnh cứng, yếu hầu lập tức phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ

Không được..... y không thể..... Không thể..... A! Đau đến tê dại sắc nhọn tiến vào đầu y, da đầu từng trận run lên, cũng dần mất đi năng lực tự hỏi.

Phượng Huyền mỉm cười nhìn thấy ánh mắt y bắt đầu tan ra, ngón tay thon dài ngăn hai chân muốn khép lại mà vô lực kia, vuốt ve nội sườn miễn cảm, nghe thấy hô hấp ngày càng dồn dập, vươn tay nắm lấy dục vọng nửa thức dậy của y vỗ về chơi đùa.

Môi hôn xuống da thịt nóng rực trên ngực, từng chút từng chút mút cắn tạo ra hôn ngân, mỗi một lần mút cắn vuốt ve, đều làm cho toàn thân Vệ Vô Du tê dại run rẩy, thân thể ngày càng nóng, cũng ngày càng miễn cảm.

Không..... Không cần..... Không thể..... Yết hầu hảo khô, thân thể như bị kéo căng ra hảo đau. Y cố gắng cuộn thân thể không ngừng chuyển động, từng cơn gió lạnh thổi qua tơ lụa dính sát vào thân thể cũng không đủ giảm đi nhiệt ý, y chỉ cảm thấy nóng, nóng đến toàn thân đều muốn bốc cháy.

“Ngô ân.....”Làn môi bị lớp vải bịt kín không tự chủ được mà phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, từ nửa thân dưới hưng phấn, cơn nóng tràn lên khóe mắt, nóng đến mức nước mắt tràn ra.

Một trận rung động, dục vọng nhanh chóng nhiễm đầy bàn tay Phượng Huyền, nhưng ngài vẫn chưa buông tay mà tiếp tục trêu đùa, lập tức làm cho dục vọng trong tay vừa được giải thoát lại đứng thẳng lên, rất nhanh lần thứ hai giải phóng.

Hai lần giải phóng càng khoét sâu hơn vào lý trí y, y chỉ có thể nhớ rõ nơi hạ thân xích lửa đang bắt an nhúc nhích, lại vì mỗi khi bị một chút ma sát mà càng thêm trường đau khó chịu, tất cả hợp lại càng khiến Vệ Vô Du cơ hồ phải khóc cầu lần thứ hai giải phóng.

Trong đầu dần dần trống rỗng, thân thể căng cứng đến cực hạn cùng dục vọng làm y phát ra tiếng nức nở mơ hồ, rốt cục chịu không nổi mà khóc ồ lên. Phải làm sao mới có thể thoải mái một chút? Y hoàn toàn không còn chủ ý gì, chỉ biết là nếu nếu không làm cái gì, cổ nhiệt hỏa kia sẽ làm nổ tung da thịt y.

Thật khó chịu, thật khó chịu..... Ai tới..... cứu ta.....

Nhìn thấy đôi mắt nguyên bản mang theo nước mắt nhục nhã giờ đây nổi lên một loại thủy quang ***, Phượng Huyền cười ra mảnh vải trời Vệ Vô Du, trao cho y một nụ hôn thật sâu.

Khiêu khích đầu lưỡi bằng hết tất cả khả năng của mình xoát qua từng bộ vị trong miệng y, tay lần lượt cởi ra từng lớp y phục cách trở. Từng cơn thở dốc nóng rực tràn ra, Vệ Vô Du cảm giác không đủ mà khó chịu nhăn hàng mi lại, đôi tay vô thức sốt ruột nâng lên, nắm lấy cánh tay cứng cáp của người phía trên, tựa như cầu xin mà dán sát thân thể xích lỏng lại.

Trong nháy mắt khi da thịt xích lỏng dán vào nhau, y phát ra một tiếng thở dài khe khẽ đầy quyến rũ.

”Đẹp quá.....”Nhìn thấy mặt mày thái hoàn toàn bị được tính kích thích, Phượng Huyền thì thào ca ngợi, không thể dừng được việc hôn lên cặp mi nhân kia.

Da thịt đầm mồ hôi không hề thấy bẩn, vẫn còn tồn tại cái cảm giác thanh khiết, đồng thời cũng tản mát một mùi hương sạch sẽ, làm ngài không thể ngừng hôn mút, mỗi một tác cơ thể ấy.

Hoàn toàn nghe không rõ ngài đang nói gì, Vệ Vô Du chỉ có thể không ngừng run rẩy khinh suyễn chịu đựng từng cái hôn cùng vuốt ve, dán chặt lấy người phía trên trúc trắc chủ động yêu càng nhiều hơn.

Da thịt bị hôn khắp nơi chảy ra mồ hôi, ướt đầm cả thân hình. Y không hề hay biết chân y đã bị giương lên cao, Phượng Huyền đang làm càn trên người y.....

“Ách a..... Ân.....”Cơn đau không rõ từ đâu đến làm Vệ Vô Du đau đớn, run rẩy muốn trốn khỏi nó, nhưng thân hình phát nhiệt lại vẫn không tự chủ mà khuất phục dưới những nụ hôn ngọt ngào nồng nhiệt của Phượng Huyền.

Phượng Huyền thăm dò cảm địa chưa từng bị đụng chạm qua của Vệ Vô Du, di chuyển không ngừng, thân mình nhuần hoạt ngưng ngừng căng cứng lại, khiến ngài càng thêm làm càn.

“Ngô..... Không.....”Đau đớn làm Vệ Vô Du muốn giãy dụa, nhưng thân thể phát nhiệt bị *** chiếm cứ lại vô lực chống cự, ngược lại vì Phượng Huyền chạm đến phía dưới, mà tiếng thở dốc ngọt ngào mềm nhẹ dần dần theo cánh mũi phát ra.

Mặt ngâm liêu nhân làm thân thể Phượng Huyền vốn đã phấn khởi càng thêm khẩn trương, ngài ngừng động tác trên tay, sử lực phóng thích dục vọng của mình.

“A!”Hai thân hình đột nhiên cùng kết hợp, cơn đau nháy mắt xuất hiện làm Vệ Vô Du không tự chủ được muốn đẩy ra khỏi cái ôm của ngài, lại bị cương chế kiềm chế hãm lại.

Phượng Huyền nâng đôi chân thon dài của y lên, kiềm nén xúc động muốn rong ruổi trong cơ thể y, chậm rãi xâm nhập nơi mẫn cảm hỏa năng đang sôi sục của Vệ Vô Du.

“Ngô! Ách..... Ô.....”Vệ Vô Du hổn hển nức nở, vươn tay muốn nắm lấy thứ làm mình đau đớn kia. Bàn tay chạm đến cánh tay nơi thắt lưng, ngón tay liền bấm chặt lấy nó.

Phượng Huyền thông thả động lên, cao trưởng dần chuyển thành *** kích thích; mà tư thái Vệ Vô Du đóng đưa ngày càng cuồng dã, bàn tay vỗ về hạ thân y càng thêm làm càn.

“A a, a..... Ngô ân..... A.....”Vệ Vô Du cắn môi dưới, đôi mắt nửa khép, thuần túy chỉ có tiếng thở dốc của dục vọng vang lên, từ dần mãnh liệt đến đỉnh điểm khoái cảm thành tiếng tê hãm.

Trước mắt đầy lên ánh lửa màu trắng, là sắc thái khiết tịnh duy nhất trong dục sắc khôn cùng.

Chóng mặt quá..... Vệ Vô Du nửa mở mắt lên, cũng vì chóng mặt mà nhắm lại.

Thân hình hảo nặng nề, một chút cũng không thể động đậy, ngón tay muốn gấp lại cũng thấy mệt; trong đầu hỗn độn như căng dây cũng lại như tối đen, cái gì cũng không thể nghĩ, cũng không muốn nghĩ cái gì.

Y mệt mỏi quá mệt mỏi quá, vì sao lại mệt như vậy?

“Hoàng Thượng giá lâm –”

Thanh âm tựa như từ một nơi xa xăm truyền đến mơ hồ không rõ, khiến Vệ Vô Du du mở mắt ra, nhấp nháy đôi mắt đau rát vài cái, mờ mịt nhìn sang liềm cầm tú (màn giường) trước mắt.

Nơi này là đâu? Y nhăn hàng mi lại, đầu căng chặt vẫn còn chóng mặt vô pháp tự hỏi, thân hình vẫn như cũ không thể nhúc nhích.

“Còn chưa tỉnh?”

Nghe thanh âm cửa bị đẩy ra, bên ngoài sàng liêm, có một thanh âm quen thuộc vang lên.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vệ đại nhân vẫn chưa có động tác gì, nô tài cũng không dám đánh thức y.”

“Triệt tảo thiện này đi, làm một phần khác mang lên.” Thanh âm thanh nhã kia ra lệnh, “Nhớ kỹ làm mấy loại cháo nhẹ một chút, điểm tâm thì không cần.”

“Vâng”

Một trận tiếng bước chân va chạm, cửa bị đóng lại.

Hoàng..... Thượng? Thân hình Vệ Vô Du du cứng lại, lưng nổi lên mồ hôi lạnh.

Hôm qua..... Hôm qua rốt cuộc là.....

Một ít tình cảnh hỗn loạn chợt hiện về trong đầu đầy mờ mịt, y cố gắng suy tư, nhưng càng nghĩ lại càng thêm hỗn loạn.

Theo tiếng nện bước lại gần, y không tự chủ được mà lui người vào trong giường, ánh mắt lại vẫn nhìn thẳng vào sàng liêm đang động đậy.

Sàng liêm được vén lên, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù nháy mắt hiện ra, sắc mặt y như bị tuyết trắng ập vào ; kinh tuyến từ khuôn ngực căng chặt phát ra, đơn giản là y đã nhớ đến hết thấy mọi chuyện đêm qua.

Khuôn mặt kia, trong trí nhớ mơ hồ đầy mồ hôi cùng nồng đậm ***, thân hình xích lô ép lên thân thể y. Mà y thở hổn hển dưới thân người nọ, tựa như một nữ nhân bị –

Dạ dày Vệ Vô Du như bị khuấy lên, cảm giác khinh ghét muốn phun mà không thể làm được làm y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ có thể cắn chặt môi nhịn xuống cảm giác không khỏe.

“Vệ khanh nguyên lai tỉnh.” Bạc thần loan ra một độ cung duyên dáng, Phượng Huyền vung tay lên, ý bảo cung nhân vén sàng liêm ra sau giường rồi ngồi xuống mép giường, “Sao vậy, vẫn chưa thể đứng dậy sao? Cũng khó trách, đêm qua trẫm không cho người ngủ mà muốn người một đêm, đã làm người mệt rồi.”

Một đêm..... Vệ Vô Du nghe vậy hít mạnh một hơi, nhớ tới đêm qua y gần như *** dâng dưới thân người rên rỉ tê hảm, càng không kể hết số lần chủ động cầu khẩn –

Không! Y không muốn thừa nhận, đó không phải y, không phải!

Có lẽ là cơn giận đã áp chế cảm giác buồn nôn, Vệ Vô Du rốt cục thả lỏng ra uẩn giận muốn mắng chửi, nhưng yết hầu phát đau lại nghẹn ngào phát không ra thanh âm.

“Không nhớ rõ sao?” Tay Phượng Huyền theo vạt áo thoáng mở ra mà thâm nhập vào, phát hiện da thịt vẫn còn lưu lại dư vị đêm qua vì bị chạm vào mà hơi run rẩy, nụ cười càng sâu hơn, “Xem, thân thể của người còn nhớ rõ mà.”

“Đừng..... Đừng chạm vào ta!” Y rốt cục cũng phát ra được thanh âm khàn khàn thoát phá, ngực phần nộ kịch liệt phập phồng, toàn thân lại không ngừng run rẩy.

“Thật sự là không nghe lời a.” Nụ cười của Phượng Huyền không thay đổi, nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ không vui cúi người lại gần y, bốn mắt nhìn nhau nói: “Trẫm còn tưởng rằng qua một đêm, người phải biết nghe lời hơn mới đúng nha, Vệ khanh.”

“Không tắt yếu.” Thanh âm đã bớt khàn nhưng vẫn mang theo uẩn giận vang lên.

Vì sao y phải nghe theo người đã vũ nhục y? Lần đầu tiên trong đời, y đối một người cảm hận đến mức này, mà người này cư nhiên còn là một quân chủ, một quân vương cao cao tại thượng!

“Phải không?” Thu vào hận ý của y, Phượng Huyền cười lạnh một tiếng, bàn tay thon dài tiếp tục thâm nhập vào trong, vuốt ve vỗ về thứ tượng trưng cho nam tính mà hôm qua đã đạt được vô số cao trào của Vệ Vô Du, như trừng phạt mà nhẹ nhàng nắm một cái.

“Ân!” Vệ Vô Du lập tức nhận thấy đau đớn, thanh âm cũng dẫn theo chút hương vị ***. Sau khi hưởng qua một đêm tình ái kịch liệt, cảm giác trên thân thể y đã không còn như trước, cho dù có muôn vàn không muốn, nhưng loại tư vị này đã khắc sâu vào tận xương.

“Ngoan ngoan nghe lời, Vệ khanh.” Phượng Huyền dễ dàng chặn lại thân hình vô lực kia, ôn nhu hôn lên đôi môi vốn không thể né tránh, nhẹ nhàng chậm chạp âu yếm thân hình y, “Chỉ cần người nghe trẫm, trẫm chỉ sẽ thương yêu luyện tiệp người.”

” Ngô.....” Hạ thân dần dần nóng lên, phản ứng của thân thể làm Vệ Vô Du hoảng sợ giãy dụa, “Không cần..... Không.....”

Thấy y vẫn không ngừng tránh né, Phượng Huyền rốt cục dùng lực nắm chặt cổ tay y, lãnh nộ đe dọa: “Người chớ để quên, phản kháng trẫm sẽ có hậu quả gì.”

Vệ Vô Du nhắm mắt định chỉ động tác tránh né, đôi mắt sững đỏ phấp lên kinh sợ.

Ý của ngài là..... ngài chẳng lẽ nói.....

“Người hiểu được ý của ta mà, Vệ khanh.” Nụ cười nơi khóe môi liếm đi, thứ còn sót lại trên người Phượng Huyền là lãnh ý khiến người cảm thấy rét lạnh, “Cũng tốt nhất nhớ cho thật kỹ, rõ chưa?”

Toàn thân bởi lời của ngài mà phần nộ run rẩy, ngực Vệ Vô Du phập phồng không ngừng, rốt cục cắn chặt răng, tuyệt vọng gật đầu.

“Tốt lắm.” Phượng Huyền tựa như khen ngợi khẽ hôn lên vai y, ôn nhu nói: “Bây giờ nhắm mắt lại nghỉ thêm một chút đi, tối nay trẫm sẽ cho người đưa người về.”

Y thuận theo địa nhắm mắt, mí mắt rung động khép lại, nơi mi mắt tràn ra thủy quang như chân như huyền.

Hạ kiệu, Vệ Vô Du hừ phù bước xuống, thân hình lung lay xuyên qua tiền đình, đi qua thính đường, trở lại sân trong của mình.

Đọc theo đường đi, y tựa như u hồn mơ hồ, trong mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì; đã quên nên trước đến thỉnh an cha nương, cũng không hề để ý đệ muội chào mình, chỉ cảm thấy đầu trướng đau vô cùng.

Vào sân trong của mình, y mờ mịt đứng trong thư phòng, nhìn thấy những quyển kinh, sử, tử, tập, trên kệ mà y đọc qua hết, bước qua vuốt ve những quyển sách y vô cùng yêu quý.

Đọc sách thánh hiền, thì làm được gì? Làm được gì a! Là muốn bước lên quan lộ, cầu thủ công danh vì lợi ích của thiên hạ, nhưng vì sao y lại gặp phải chuyện này? Vì sao.....

Cái gì Trạng Nguyên? Cái gì công danh thành công? Cái gì kinh thế chi thuyết?

Cáp! Quả thực là cực kỳ vớ vẩn buồn cười!

Ánh mắt Vệ Vô Du chuyển thành phần hận nhìn chằm chằm vào những quyển sách trên giá, vươn tay ném chúng đi. Một quyển, hai quyển..... Đến cuối cùng, y đơn giản nắm cả giá sách, dùng sức đẩy về trước, đập đổ nó xuống đất.

Trang sức cùng sách vở trên giá đều rơi xuống đất, thanh âm to lớn liên tiếp làm những người hầu bước qua sợ hãi. Nhìn thấy nhị thiếu gia trước nay luôn nhã nhặn của họ về mặt mang theo thân sắc tái nhợt phần hận cùng tức giận chưa bao giờ có, người hầu chấn động, cuống quýt chạy tới bẩm báo cho lão gia phu nhân của Vệ gia.

“Du nhi, con làm sao vậy?” Vệ lão gia vội vàng đến cũng bị dọa sợ, cuống quýt trấn an, “Có chuyện hảo hảo nói, đừng trút giận lên sách của con! Đó không phải là bảo bối của con sao?”

Đột nhiên hao lực làm Vệ Vô Du thở hổn hển, nhưng đối với những lời khuyên của phụ thân lại phảng phất như không nghe thấy, duỗi tay xô ngã một giá sách khác, tựa như phải phá hỏng hết những thứ này mới cam tâm.

“Vô Du!”Vệ Vô Hoa nghe được tin tức cũng chạy lại, bước vào thư phòng cơ hồ bị phá hư sạch sẽ lớn tiếng ngăn lại: “Lập tức dừng tay!”

Chấn động, Vệ Vô Du rút cục dừng tay chậm rãi quay đầu, nhìn huynh trưởng, “Đại ca.....”

“Vô Du, đệ ruột cuộc đang làm gì?”Nhìn sắc mặt cực kém của y, Vệ Vô Hoa không đành lòng trách cứ ngữ khí thả lỏng hơn, “Dù nói thế nào, đệ cũng không nên trút giận lên đồ vật, đệ sắp dọa chết cha mẹ rồi kìa.”

“Đệ..... Chỉ là.....”Y mờ mịt nhìn sự quan tâm trong mắt huynh trưởng, “Đệ chỉ thấy rất không thoải mái.”

Thân thể nóng quá, cơn tức trong cực đầy đến mức như muốn vỡ ra, đầu cũng đau vô cùng. Y biết không nên lấy sách vở trút giận, nhưng nếu không làm chút gì đó, y sẽ hỏng mất!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”Nhìn thấy mặt đại đệ không còn chút huyết sắc, Vệ Vô Hoa tiến lên trước một bước quan tâm hỏi: “Hôm qua sau khi Ân Vinh yên xong, đã xảy ra chuyện gì?”

Không phải nói y say, Hoàng Thượng lưu y lại trong cung nghỉ một đêm sao? Đây chính là cực đại ân sủng nha! Vì sao Vô Du lại.....

“Không có!”Vệ Vô Du run rẩy, kinh hoảng phản bác, “Cái gì cũng..... Cái gì cũng không có!”

“Vậy đệ sao –”Phát hiện y hơi thở bất ổn, Vệ Vô Hoa bước nhanh đến vuốt nhẹ thân hình lung lay sắp ngã của y, lại phát hiện dưới lớp y phục nhiệt độ rất cao, lập tức với tay đặt lên trán y, “Đệ đang sốt!”

Y đang sốt sao? Khó trách đầu óc y lại hỗn loạn đến vậy.....

“Đệ thật khó chịu.....”Vệ Vô Du nhắm mắt lại. Hư nhược tựa vào lòng huynh trưởng thì thào tự nói, chợt như một người chặt đứt hết thấy nhẹ nhàng ngã xuống.

“Vô Du!”Vệ Vô Hoa chấn động ôm lấy thân hình đang trượt xuống, quay đầu lại sốt ruột gọi: “Người đâu, nhanh đi thỉnh đại phu!”

Hắn nói xong ôm lấy đại đệ té xỉu đi vào tắm phòng, đưa y an trí trên giường; Vệ gia lão gia cùng Vệ phu nhân cũng bước vào, không rõ xảy ra chuyện gì lại càng thêm lo lắng, liên tiếp hỏi trưởng tử có biết chuyện gì xảy ra hay không.

“Con cũng không biết chuyện gì!”Vệ Vô Hoa bất đắc dĩ nhún vai.

Hắn vươn tay muốn cởi bỏ y lĩnh đang dính chặt vào người Vệ Vô Du để y thư hoãn một chút, lại bỗng nhiên sững sốt dừng tay kéo vạt áo lại, đi theo quay đầu đối cha mẹ nói: “Cha, mẹ, con thấy hai người trước rồi đi đi, mọi chuyện chờ Vô Du tỉnh lại rồi hãy hỏi.”

“Nhưng đại phu còn chưa đến, vạn nhất Du nhi có bệnh gì.....”Vệ phu nhân ưu sầu nhíu mày, muốn bước lên xem nhi tử của mình.

“Con nghĩ chắc là bị phong hàn cùng say rượu mà thôi, không có gì đáng ngại đâu.”Hắn mỉm cười đứng dậy, cơ hồ là thúc giục cha mẹ rời khỏi phòng.

Phái hạ nhân đi múc nước, Vệ Vô Hoa mới quay lại ngồi bên mép giường, hít vào một hơi nhẹ tay kéo mở vạt áo Vệ Vô Du, đôi con ngươi chăm chú nhìn thẳng vào mấy vết đỏ tía, có chút khó thể tin.

Vì sao trên người y lại có loại dấu vết này? Loại dấu vết này rõ ràng chính là.....

Chẳng lẽ đêm qua Hoàng Thượng ban cung nữ cho Vô Du? Vô Du từ trước đến nay giữ mình trong sạch, đối với nữ tử đều lấy lễ tương đãi, cho dù là Hoàng Thượng ban cho, y hẳn cũng sẽ ưu tiên chuyển cự tuyệt.

Có lẽ là cự tuyệt không được, nhưng, cho dù là nữ tử, cũng không thể lưu lại trên người Vô Du những dấu vết này a! Nhiều vết như vậy, thì phải là.... nữ tử bị chiêu hầu hạ mới có.

Đang suy tư, có người gõ cửa.

“Tiến vào.”Hắn kéo vạt áo Vệ Vô Du lại, đứng lên.

“Đại thiếu gia, có người đến tìm Nhị thiếu gia.”

“Ta không phải đã nói, nếu là đến đưa lễ vật thì trực tiếp nhận lấy là được rồi không phải sao?” Lúc này hần căn bản vô tâm ứng phó những khách nhân đến thăm, chỉ muốn biết rõ chuyện gì xảy ra với đại đệ cũng nguyên nhân y thất thường như vậy, “Nói cho bọn họ nhị thiếu gia thân thể không khoẻ, thỉnh người đến lưu lại bái thiếp, ngày khác sẽ đến vấn an.”

“Nhưng họ nói họ là bằng hữu của nhị thiếu gia, là lo lắng cho nhị thiếu gia nên mới đến thăm viếng.”

“Bằng hữu?” Vệ Vô Hoa trầm ngâm một chút, tiếp theo phân phó: “Ta đi gặp bọn họ, nếu đại phu đến đây, bảo ông ta xem xong chẩn xong rồi đến nói với ta.”

Tuy rằng hần không nhớ rõ Vô Du có bằng hữu nào, nhưng đối phương nếu nói là vì lo lắng cho Vô Du chứ không phải là vì chúc mừng mà đến, như vậy có lẽ họ sẽ biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Hết đệ nhị chương

4. Chương 3

Phong ba bất tín lãng chi nhược

Nguyệt lộ thù giao quế điệp hương

“Thật lớn.....” Nhìn thấy phòng ở cùng đình viện rộng lớn, Cao Phẩm Dật kinh thán thì trào tự nói.

Đình viên phía nam đa số là nhỏ mà tinh xảo, không giống phía bắc bao la hùng vĩ, hơn nữa Vệ gia là quan điền hùng cứ một phương, bài trí hoa mỹ tất nhiên là không cần nói, cũng khó trách y nhìn không chuyển mắt.

Không nghĩ tới sinh trưởng trong một gia đình phú xa thế này, mà Vệ Vô Du vẫn bảo trì một bộ thư sinh thanh tĩnh vô cầu, không hề nhiễm cái khí tức xa hoa đệ tử.

“Uy, người ít làm chuyện mất mặt chút được không?” Phương Chi Vũ khẽ xuy một tiếng, “Vừa vào đã hết nhìn đông tới nhìn tây, người ta thấy còn tưởng rằng người đến đệ đồ đó!”

Mạc Khải Anh tao nhã ngồi uống trà, vẫn như dĩ vãng ngồi xem diễn nhìn hai người đấu võ mồm, mãi đến khi có người vén liêm vào mới lễ phép đứng lên.

“Tại hạ Vệ Vô Hoa, là trưởng huynh của Vệ Vô Du.” Hần thoáng chấp tay, đảo mắt đánh giá ba người, “Xin hỏi ba vị là?”

” Hạnh ngộ, ta là Mạc Khải Anh, bọn họ hai người là Cao Phẩm Dật cùng Phương Chi Vũ.” Vì ba người giới thiệu xong, Mạc Khải Anh mới nói thêm: ” Ba người chúng ta với lệnh đệ là tiền sĩ cùng kì, vì lo lắng trạng hướng Vô Du sau khi say rượu mới đến thăm, không biết y đã về chưa?”

“Thì ra là thế.” Vệ Vô Hoa lúc này mới nở nụ cười, hần còn đang nghĩ Vô Du từ trước đến nay không xuất môn sao lại có bằng hữu như vậy chứ, “Xá đệ đã về, chẳng qua vì thân thể không khoẻ, cho nên không thể đến nghênh đón.”

“Là say rượu sao?” Phương Chi Vũ quan tâm hỏi.

“Này.....” Hần chần chờ một thoáng, vốn muốn hỏi chuyện hôm qua, lại vì cùng đối phương không quen thân mà không thể mở miệng hỏi, “Có lẽ vậy, chờ đại phu chẩn trị xong mới biết được.”

Cao Phẩm Dật cùng Phương Chi Vũ nghe xong sững sốt. Say rượu có tất yếu thỉnh đại phu không? Vậy là quá được cưng chiều a!

Mà Mạc Khải Anh ánh mắt chớp động, bước lên trước một bước hỏi bên tai Vệ Vô Hoa: “Có thể mượn một chỗ nói chuyện không?”

Vệ Vô Hoa gật đầu, cùng hần bước đến một sườn phòng khác trong đại thính, cúi đầu nghe hần muốn nói cái gì.

“Vô Du sau khi trở về, có chỗ nào khác lạ không?”

Hắn thông dong hỏi, lại làm cho Vệ Vô Hoa ngây ngẩn cả người, “Huynh –”

“Hắn là có đi.”

“Quả thật rất bất thường.” Hắn thở dài cười khổ, “Y sau khi về cái gì cũng không nói, lại cơ hồ đập hết thư phòng mình, ta chưa từng gặp qua y tức giận đến thế, ngay cả những bộ sách bình thường y tối xem quý cũng không buông tha.”

Mạc Khải Anh nghe xong sửng sốt. Tuy rằng cậu có nghĩ đến Vệ Vô Du sẽ có vài phản ứng ưu tư, lại không nghĩ sẽ kịch liệt đến vậy, nguyên lai đằng sau khuôn mặt ôn nhã vô cầu đó, lại có một tâm tình mãnh liệt như vậy.

“Hiện tại y ở đâu?” Cậu hỏi tiếp.

“Vừa rồi mới hôn mê bất tỉnh, hiện tại đang sốt cao nằm trong phòng.” Nghe ra chút manh mối, Vệ Vô Hoa hỏi sát theo: “Mạc huynh đệ có biết chuyện gì đúng không?”

“Ta nghĩ chờ gặp được Vô Du thì nói tiếp tốt hơn.” Mạc Khải Anh nói xong lui một bước chấp tay, cao giọng nói: “Nếu Vô Du hôm nay không tiện, như vậy chúng ta trước hết cáo từ, ngày khác lại đến bái phỏng.”

Hắn quay đầu lại cho hai người kia một ánh mắt ra hiệu, ba người liền cùng nhau ra ngoài.

“Xin dừng bước!” Vệ Vô Hoa vội vàng gọi ở ba người lại, chờ họ quay đầu lại mới mở miệng: “Nếu tiện, ta có thể thỉnh ba vị ở lại trong phủ vài ngày không. Nếu ba vị là bằng hữu của xá đệ, vậy thỉnh cho Vệ phủ làm tròn phận chủ nhà, chiêu đãi ba vị!” Hắn tiếp tục nói thêm: “Vô Du nhất định cũng sẽ hy vọng các vị lưu lại.”

Mặc dù nói như vậy, hắn lại vẫn chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Mạc Khải Anh, hy vọng hắn có thể lưu lại. Nếu là họ lưu lại, chờ Vô Du tỉnh có thể biết đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì.

Ba người nhìn nhau, vẫn có thói quen giao quyền chủ đạo cho Mạc Khải Anh.

Mạc Khải Anh trầm ngâm một lát, mỉm cười nói: “Một khi đã thế, vậy chúng ta cũng không khách khí làm phiền.”

Trong mắt Vệ Vô Hoa hiện ra một tia cảm kích, tức khắc dẫn ba người vào hậu viện.

Tựa như đang trôi nổi giữa một dòng nước cùng lửa dài vô tận, Vệ Vô Du cuối cùng cũng hạ sốt tỉnh lại.

Chỉ nghỉ ngơi nửa ngày, thân thể mệt mỏi đau nhức của y cũng đã khôi phục khí lực, nhưng cả người lại càng thêm trầm mặc, thiếu đi nụ cười ngượng ngùng thường có, con ngươi trước nay luôn trắng trong thuần khiết cũng ám trầm xuống.

“Hết sốt là tốt rồi.” Vệ Vô Hoa đưa chén thuốc cho Vệ Vô Du đang ngồi bên cửa sổ, chờ y tiếp nhận rồi mới có thể cười đùa nói: “Lần tới thân thể không thoải mái cứ nói thẳng, đừng kinh thiên động địa làm người khác sợ hãi như vậy.”

“Phải nha, vừa về đã nghe nói Nhị ca phát giận, làm ta bị dọa một phen.” Vệ Vô Phương tiếp lời, khoác lên vai một kiện áo khoác, “Vô Di nghe nói huynh bị bệnh gấp đến độ muốn trở về gấp, nhưng huynh cũng biết muội ấy đang có thai, phu gia kiêng kỵ nằng bôn ba, cho nên nhờ người gửi tin ân cần thăm hỏi huynh.”

“Huynh không sao.” Vệ Vô Du miễn cưỡng xả ra một mặt cười, thoáng xiết chặt y phục trên vai. Hai tay cầm chén thuốc đặt trên đùi, hai mắt ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, tinh thần ngẩn ngơ.

Vệ Vô Hoa lo lắng nhìn y, mi gian trước nay tuần lãng nhíu lại. Hắn phất tay ý bảo dong pho ra ngoài, cho tiểu đệ một ánh mắt, Vệ Vô Phương liền vuốt cằm rời đi.

“Vô Du.” Hắn vén vạt áo, ngồi xuống cạnh người đang ngồi ngẩn ra kia, “Trước uống được đi, đệ vốn dĩ ít khi bệnh, bây giờ bệnh một cái hai ngày, nên hảo hảo điều dưỡng.”

Vệ Vô Du nhẹ nhàng ứng thanh, đôi mắt vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ nâng bát lên môi uống vào, lại vì quên thổi cho bớt nóng mà giật mình hoàn hồn.

“Cẩn thận nóng!” Ngăn lại không kịp, Vệ Vô Hoa lập tức đoạt đi bát thuốc trong tay y, rút trù khăn ra đưa cho y lau đi cánh môi bị phỏng, giận dữ nói: “Đệ thất thần lợi hại đến vậy, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Thân hình y khễ cứng lại, thản nhiên đáp rồi buông trù khăn xuống, tiếp bát lại cẩn thận thổi nguội được sau đó mới uống tiếp.

“Là không có hay là không muốn nói?”

Tay cầm bát khễ dừng trong nháy mắt rồi như không có chuyện gì mà tiếp tục thổi, cho đến khi uống xong cả bát được, Vệ Vô Du mới mở miệng: “Đệ thật sự không có việc gì.” Y nói xong đặt bát lên ki trà bên cạnh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn huynh trưởng, “Chỉ là nhất thời không thích ứng với chuyện xã giao cùng lễ tiết trong cung đình, nên quá mệt mỏi mà thôi, đại phu cũng phải cũng nói vậy sao”

“Nói vậy! Đệ rõ ràng là đang nói dối!” Nhìn không ra chút cảm xúc nào ngược lại làm cho người ta thấy không thích hợp, càng không nói Vệ Vô Hoa biết y tuyệt đối không phải vì chuyện đó mà thất thường.

Vệ Vô Du chấn động, sự vững vàng trong mắt lập tức lung lay đổ vỡ, thần sắc không khỏi thay đổi, yếu ớt như khóc như không, làm Vệ Vô Hoa tâm sinh bất nhẫn, hạ khẩu khí xuống.

“Đệ nếu bị ủy khuất gì thì đều có thể nói với đại ca nói.” Hắn dịu giọng ôn nhu nói: “Mọi chuyện đều có thể thương lượng, đừng làm khổ bản thân.”

Thương lượng? Khi người huynh đối mặt chính là một vị quân vương thao túng sinh tử, thì nào có đường để thương lượng?

“Không có.....” Y lắc đầu, khóe miệng hơi cong lên, dẫn theo chút tự giễu, “Thật sự, không có chuyện gì quá trọng yếu.”

“Vô Du!” Vệ Vô Hoa bất mãn tức giận bình thanh nói, “Dĩ vãng chỉ cần nói ra một câu nói dối nhỏ đệ cũng đã không biết, vì sao mới vài ngày, đệ là có thể mặt không biến sắc mà nói dối?”

“Vậy đừng hỏi, đừng để đệ có cơ hội nói dối, đại ca.”

“Đệ –” Không nghĩ những lời muốn hỏi cứ thế bị chặn lại, hắn có chút kinh dị trừng to mắt nhìn người thần tình lạnh lùng trước mắt mình.

Đây là Vô Du? Không, Vô Du sẽ không nói như vậy, y tuy rằng không thông nhân tình, thường xuyên câu nệ lễ giáo. Nhưng cũng sẽ không lãnh đến thế, cường ngạnh đến thế, càng không nói đến có thể đối xử với thân nhân như vậy.

“Vô Du.....” Hắn trầm thổ dài. Vì chuyện gì..... Rốt cuộc là chuyện gì, làm tính cách y lập tức thay đổi nhiều như vậy?

Vệ Vô Du vẫn như cũ không nói gì chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi một tiếng gõ cửa cắt qua sự trầm mặc giữa hai người, Vệ Vô Hoa mới đứng lên, thổ dài mở miệng: “Ngày đó đệ về có người tới thăm đệ, nhưng vì đệ bệnh, nên huynh đã lưu họ ở lại.” Nếu không chịu nói với hắn, như vậy liền đối một người khác thử xem sao.

Thăm? Vệ Vô Du nghi hoặc đến khi thấy người đi vào tỉnh ngộ, đối với sự xuất hiện của người này cũng không thiếu kinh ngạc.

“Các đệ nói chuyện với nhau đi, buổi tối huynh lại đến thăm đệ.”

Vệ Vô Hoa nói xong nhìn Mạc Khải Anh một cái, thấy thần sắc hắn bất đắc dĩ, Mạc Khải Anh ước chừng cũng hiểu được hắn không có thu hoạch gì.

“Ân Vinh yến ngày ấy nhìn huynh say, cho nên hôm sau liền theo chân họ đến thăm huynh, không nghĩ đến huynh lại bị bệnh.” Chờ Vệ Vô Hoa rời đi, Mạc Khải Anh mới mỉm cười mở miệng: “Hiện tại đã khỏe hơn chưa?”

“Vô Du không có gì đáng ngại, đã phiền huynh lo lắng.” Cầm lấy áo khoát trên tay cậu, Vệ Vô Du lễ phép xuất ra một nụ cười thản nhiên, “Mời ngồi. Sao lại không thấy Cao huynh cùng Phương huynh?”

“Gọi thẳng tục danh được rồi.” Cậu nói xong ngồi xuống, “Hôm qua thánh chỉ hạ xuống, Phẩm Dật với ta được ban chức Biên tu Hàn Lâm Viện, Chi Vũ là đãi chiếu, cho nên bọn họ đã đi thăm lão sư để tạ ân rồi.”

Vệ Vô Du gật đầu, mới hỏi: “Mạc huynh sao không đi theo?”

“Gọi ta là Khải Anh đi, như thế thuận miệng hơn.” Mạc Khải Anh bạc thần khê cong lên, dẫn theo một ý vị thăm dò, “Ta nghe nói huynh tỉnh, cho nên muốn đi thăm huynh trước.”

Hơn nữa còn vì lo lắng hai người kia ở sẽ không tiện mở miệng, nên mới nghĩ biện pháp bảo họ ra ngoài.

“Là do không chú ý nên nhiễm phong hàn, trái lại đã làm mọi người đa tâm rồi.” Y thản nhiên đáp: “Hiện nay thật đã không còn đáng ngại.”

“Quả thật là làm người ta lo lắng.” Mạc Khải Anh tiếp lời nói: “Đại ca huynh liên tiếp hỏi, rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì, mà khiến huynh sau khi về lại thất thường như thế.”

Ngón tay Vệ Vô Du để trên đầu gối cứng lại, theo đó nắm chặt lấy áo khoát trên vai, cảm thấy ngực như xiết chặt lại đến nỗi y khó thở hô hấp.

“Ta không sao, chỉ là có chút mệt mà thôi.” Ngữ khí y có chút hư nhược.

“Có lẽ huynh thật không muốn nhắc đến, nhưng mọi chuyện không phải cũng cần giải quyết sao?” Kỳ thật cậu có thể thuận theo ý tứ của y làm như không có chuyện gì phát sinh, dù sao cậu mặc dù đi vào nơi này, thì cũng vẫn có vài chuyện vướng bận không thể vứt bỏ, nhưng một số việc một khi đã nhập tâm, thì rất khó để không đi quản.

“Xin lỗi, ta mệt mỏi.....” Vệ Vô Du thì thào nói xong, cũng đứng lên, muốn tránh đi đề tài này.

Y muốn xem như không có chuyện gì phát sinh thì tốt rồi, coi như chuyện gì cũng không có..... Nhưng là vì sao họ cũng không chịu buông tha, vì sao cứ muốn hỏi y đã phát sinh chuyện gì?

Mạc Khải Anh chặn đường y lại, bình tĩnh địa nhìn y.

“Làm huynh sinh bệnh, là cung đình hay là Phượng đế?”

Câu hỏi quá sắc bén làm Vệ Vô Du đột nhiên chấn động, sắc mặt vốn dĩ đã tái nhợt giờ như mất đi hết sắc thái, thần sắc u mị trong mắt bao trùm kinh ngạc cùng mờ mịt.

Thấy y lung lay sắp ngã, Mạc Khải Anh kinh hãi vội vươn tay đỡ y ngồi xuống ghế, ngoài cửa sổ hình như đang xôn xao chuyện gì đó, nhưng giờ đây hắn không rảnh phân thần đi quản.

“Không.....” Nhắm mắt lại, cảm giác buồn nôn theo trí nhớ lần thứ hai hiện lên, Vệ Vô Du ôm miệng muốn nôn mà lại không thể nôn, trên trán sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh, chỉ đành trở tay níu lấy cánh tay đang đỡ mình, không ngừng thở dốc.

Mạc Khải Anh trong mắt tràn đầy lo lắng. Vốn tưởng rằng y sẽ bình tĩnh hơn, nhưng không nghĩ đến phản ứng vẫn kịch liệt như thế, xem ra sự tình không dễ giải quyết như vậy.

“Có nặng lắm không?” Đợi thở dốc xong, Mạc Khải Anh mới mở miệng: “Ta rót cho huynh một bát nước.”

Vệ Vô Du lắc đầu, rồi lại gật đầu buông tay, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt nhắm mắt lại, tựa thân thể mềm nhũn của mình vào ghế, mãi đến khi Mạc Khải Anh bưng bát nước lên môi giúp y uống xong, thần sắc mới thả lỏng một chút.

“Vì sao?” Hàng mi nhắm chặt rốt cục mở ra, Vệ Vô Du thanh âm run rẩy hỏi.

“Ta chỉ là đoán, không nghĩ đến sẽ thành thật.” Mạc Khải Anh nhẹ thở ra một hơi, chân thành nói: “Không thể giúp huynh được gì, thật xin lỗi.”

“Không.” Vệ Vô Du lắc đầu, trong giọng nói đã có ý nhận mệnh, “Ai cũng không thể làm gì.”

Họ đều là nhân dân, cũng là nhân thần, ai có năng lực làm gì?

“Nhưng Vô Du, về sau ta cũng vô pháp giúp huynh.” Mạc Khải Anh thu lại nụ cười, “Chỉ có huynh mới có thể bang trợ chính mình.”

“Về sau?” Y kinh ngạc hỏi lại.

“Nếu Phượng đề vẫn có ý với huynh, huynh tốt nhất nên hiểu không thể tránh được.” Sự thật tức là sự thật, dù có nói dễ nghe đến đâu cũng không che giấu được gì, chẳng bằng nói thẳng ra, để cho y có một cơ hội chuẩn bị.

Vệ Vô Du hít thở không thông. Chuyện như vậy, còn có thể phát sinh lần nữa trên người y sao?

Y nhắm mắt lại cắn chặt môi cổ nén run rẩy, thật sâu hít một hơi, mới làm mình bình tĩnh lại.

“Ta.....” Đôi môi ần một hàng vết máu, lại không thể nói ra bất cứ lời kiên quyết nào, có chỉ là mờ mịt, “Ta không biết..... Rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt.”

“Trốn không thoát, thì cứ thuận theo đi.” Mạc Khải Anh ngắt ngang sự trầm mặc của y, dứt khoát nói.

Đây là phương pháp tốt nhất, có thể giảm thương tổn xuống thấp nhất; nếu không đợi đến lúc Phượng đề thật sự không từ thủ đoạn, thương tổn sẽ càng nặng hơn, Vệ Vô Du bị buộc đến đường cùng, có lẽ sẽ hoàn toàn đánh mất bản thân.

Chỉ cần thỏa hiệp, đây mới là biện pháp tối lý tính.

“Không!” Vệ Vô Du lập tức kịch liệt phản bác.

Muốn y thuận theo kẻ đó, dưới thân kẻ đó hầu hạ? Không! Cái loại chuyện vô sỉ này— y làm không được!

“Không chấp nhận, huynh muốn chạy trốn? Thoát được sao?” Thật sắc bén thật vô tình, nhưng không thể không đánh thức y.

Vệ Vô Du đã bị đả kích hô hấp cứng lại.

Trong thiên hạ này, trong vương thổ này..... Chạy trốn tới đâu đây? Chạy trốn thế nào đây? Chạy thoát, người nhà của y lại ra sao đây? Y càng nghĩ càng thấy ngực nghẹn lại, cơ hồ không thể hô hấp.

Sinh trưởng trong gia đình phú tứ, từ nhỏ đến lớn, muốn gì có nấy, chưa từng có người buộc y đã làm gì; y mặc dù không hề yêu cầu thứ gì, nhưng y cũng hiểu được cuộc sống của mình quả thật không thiếu thốn, so với gia đình bình thường tốt hơn rất nhiều.

Y là thiên chi kiêu tử trong mắt người khác, mà nay, y đã gặp phải một thiên chi kiêu tử chân chính – một thiên tử có quyền thế cùng tài thế, hơn nữa có thể nắm trong tay sinh tử của người khác.

Trầm mặc lan tỏa, bỗng nhiên tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hành lang chạy tới, theo đó là tiếng đập cửa vội vàng.

” Chuyện gì?” Vệ Vô Du đánh vỡ trầm mặc hỏi người ngoài cửa.

“Nhị thiếu gia, thánh chỉ tới, thỉnh tức khắc thay y phục tiếp chỉ!” Tỳ nữ vào trước mặt y khom người, cúi mặt chờ giúp y thay y phục.

Hai người trong phòng ngẩng ra, hai mắt nhìn nhau, không hề dự đoán được thánh chỉ sẽ đến vào lúc này.

“Ta.....” Đạo thánh chỉ này, biết rõ không thể không tiếp, nhưng Vệ Vô Du vẫn do dự có nên tiếp không tiếp.

“Đi thôi, huynh biết mà..... Không có phương pháp khác.” Chần chờ chốc lát, Mạc Khải Anh nhẹ giọng mở miệng cắt đứt sự do dự của y, ngừng một chút lại nói: “Nhưng đừng nhận thua, Vô Du. Một khi nhận thua, sẽ mất tất cả.”

Vệ Vô Du chấn động, chợt hiểu được ý tứ của cậu.

Thỏa hiệp không có nghĩa là nhận thua, tạm thời thỏa hiệp có thể cho y có một đường sống để thoát đi, nhưng y vẫn còn lại ý chí của mình.

“Thay y phục.” Y hít vào một hơi, xoay người ra sau bình phong.

Đã có quyết định, nhưng lại vô cùng nặng nề.

Trong nháy mắt khi bước ra khỏi cửa phòng, Vệ Vô Du lần thứ hai lĩnh ngộ được, hết thấy sớm không thể trở về trước kia, càng không thể xem như chưa phát sinh chuyện gì.

Từ lúc đối mặt đó, vận mệnh đã được định ra.

Mạc Khải Anh bước theo y ra khỏi phòng, nhìn theo bóng lưng y rời đi, rồi mới xoay người đi về một phía khác của hành lang dài vô tận, như sở liệu nhìn thấy một người thần sắc thâm trầm đứng một góc.

“Huynh tốt nhất đừng cùng Vô Du nhắc tới chuyện này nữa.” Cậu nghiêm nghị nhưng ôn hòa đối người nọ nói: “Cái gì cũng đừng hỏi Vô Du, y muốn nói sẽ nói cho huynh, hiện tại chỉ có chính y mới có biện pháp đối mặt.”

Vệ Vô Du nhìn cậu không hứa hẹn cũng không phủ định, khóe miệng trước nay luôn mỉm cười hiện giờ cũng nhắm chặt, không nói một câu nắm chặt quyền lướt qua cậu rời khỏi.

“Hoàng Thượng, người được cử đi Vệ phủ truyền chỉ đã trở lại, ngài có muốn gặp không?”

” Truyền.” Tiều Sa bút tùy ý vung lên, Phượng Huyền tiếp tục viết xuống tấu chương vài chữ, phê duyệt xong mới buông bút ngẩng đầu nhìn thái giám được dẫn vào.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng.”

” Lúc truyền chỉ, Vệ đại nhân có nói gì, hay có động thái gì bất thường không?” Không gọi người nọ đứng dậy, ngài trực tiếp hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vệ đại nhân trừ bỏ sắc mặt tái nhợt, thì không nói thêm gì.”

“Sắc mặt tái nhợt?” Phượng Huyền tim loạn nhịp, đứng lên rời đi cạnh bàn lệnh nói: “Nói rõ ràng.”

“Nghe Vệ lão gia nói, Vệ đại nhân sau khi hồi phủ liền bị bệnh, đến hôm nay mới tốt hơn một chút.” Cúi đầu, tên thái giám kia nhỏ giọng hồi đáp.

“Phải không?” Đôi mày kiếm của ngài khê nhú, lập tức quay đầu phân phó, “Xuân Minh, tức khắc cho người mang Tuyết tham cùng Ngọc đảm hoàn được tiến cống trong khổ đưa đến Vệ phủ, ban cho Vệ khanh.”

“Vâng” Xuân Minh chấp tay đáp, ý bảo tên thái giám kia lui ra rồi thật cẩn thận nói: “Hoàng Thượng, Lục Vương gia bên ngoài cầu kiến, đã đợi một lúc, có cần triệu vào không?”

“Tuyên.” Phượng Huyền xoay người về chỗ ngồi, nắm bút trong tay nhưng lòng lại buồn bực vô tâm phê duyệt, chỉ phải gác bút lên, chờ Dục Tường vào.

“Hoàng Thượng.” Hành lễ xong, Dục Tường lập tức vội vã mở miệng: “Nghe nói ngài ban phong Vệ Vô Du vi Thị Độc Học Sĩ?”

“Có gì không thể?” Phượng Huyền không chút hứng thú dựa vào ghế kim long, ngón tay thon dài xoa giữa hàng mi đang nhú lại.

Vệ Vô Du bị bệnh? Vừa bệnh đã bệnh đến tận ba ngày, nguyên bản y đã thể nhược, hay là hôm đó đã làm y quá mức vất vả? Không chạm qua thân hình trúc trắc như vậy, ngài không quá hiểu được..... Vì sao Vệ Vô Du sẽ sinh bệnh?

Chính là cái phản ứng trúc trắc kia lại tô điểm cho phượng mâu vì *** mà càng thêm yêu mị, thêm xuân được thời tình cực hạn; hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái thật khiết tịnh, làm ngài lưu luyến, đến tận giờ vẫn nhớ rõ ràng cái cảm giác khi chạm vào làn da ấy.

Phượng Huyền khóe miệng phỉếm ra mỉm cười, đột nhiên hứng khởi ý niệm muốn hảo hảo ôm Vệ Vô Du trong đầu, chỉ tiếc là y bệnh, không thể tuyên y tiến cung.

“Tân khoa Trạng Nguyên ban quan chính lục phẩm đã rất cao, sao có thể ban quan trên chính lục phẩm được?” Dục Tường đứng lý hợp tình hồi lại, không chú ý tới Phượng Huyền không hề tập trung, “Huống chi Vệ Vô Du chính là tân khoa Trạng Nguyên, há có thể lập tức đảm đương chức Thị độc?”

Thị giảng cùng Thị đọc là chức quan tùy thời giúp quân vương tra cứu kinh, sử, tử, tập, hơn nữa còn bồi quân vương đọc sách, trước nay đều do thần tử học đức danh dự vẹn toàn đảm nhiệm, Vệ Vô Du còn trẻ như vậy mà đã đảm nhiệm chức vị này, khai quốc tới nay còn chưa gặp qua.

Tuy nói trước mắt không có vương trử, nhưng chức vị này nếu Phượng Huyền muốn, thì cơ hội họ gặp nhau càng lớn hơn; người khác có lẽ chỉ thấy ngài coi trọng Vệ Vô Du, sẽ không hề liên tưởng đến đó chỉ là do tư tâm!

“Người đang chất vấn trăm?” Phượng Huyền hoàn hồn miễn cưỡng hỏi, trong đầu lại nghĩ Vệ Vô Du phải năm ngày sau mới có thể tiến cung nhậm chức, nhưng giờ ngài vô cùng kỳ vọng gặp lại y.

“Thần đệ không dám.” Trong lời nói của ngài không nghe ra trách cứ hay không vui, Dục Tường đánh bạo chăm chú nhìn người ngồi phía trên, cũng không nhìn ra thần sắc khác, “Nhưng Hoàng Thượng ban phong như thế, tựa hồ quá mức.....”

“Luật có điều lệ Trạng Nguyên không được ban quan chức trên chính lục phẩm?” Ngắt ngang lời hấn, Phượng Huyền khó được hảo tâm tình không muốn cùng hấn so đo.

“Việc này..... Không có.” Dục Tường nhất thời không còn nói được gì.

“Vậy không phải được rồi sao?” Phượng Huyền ngồi thẳng dậy, lần thứ hai cầm lấy bút bắt đầu phê duyệt, “Đúng rồi, Duệ Dục từ phương bắc hồi kinh nhớ nhắc nó đến gặp trăm, trăm có một số việc muốn hỏi nó.”

“Vâng”

“Cũng sắp dùng bữa tối rồi, ngài đó một lát đi, lát nữa bồi trăm dùng bữa.”

Dục Tường thụ sủng nhược kinh ngậy người chốc lát, khúm núm lên tiếng trả lời rồi ngồi xuống một bên.

Này..... Hoàng huynh hôm nay làm sao vậy? Chẳng những không so đo hấn hỏi chuyện quá giới hạn, còn muốn hấn bồi dùng bữa? Hay là, ngài tính toán dùng thiện xong, sẽ “giải quyết” hấn?

Ha ha! Hấn là..... Đại khái..... Ách – không thể nào đâu?

Dục Tường hoảng loạn nghĩ, mãi cho đến khi bình an ra cung, vẫn còn suy nghĩ vấn đề này.

Hết đệ tam chương.

5. Chương 4

Lập chiếu bán lung kim phi thúy

Xạ huân vi độ tú phù dung

Từ chức quan đến ban tứ, hạ lễ được đưa đến Vệ phủ cùng những người đến chúc mừng ngày càng nhiều thêm, làm mọi người toàn gia mệt đứt hơi.

Những người này là vì chúc mừng Vệ Vô Du mà đến, một phần khác, là vì tân khoa bảng nhãn cùng thám hoa đều tạm thời ở Vệ phủ, thêm một tiến sĩ nhị giáp Phương Chi Vũ, trong một Vệ phủ có bốn vị tân khoa tiến sĩ, người bên ngoài chẳng phải càng thêm xu nịnh?

Mà Vệ Vô Du thái độ khác thường tiếp xúc với nhiều người hơn, học tập cách ứng đối tiếp đãi, đối với những thứ được Phượng đế đặc biệt ban cho, cũng không cự tuyệt mà tạ ân nhận lấy, nhưng chỉ thu mà không dùng.

Cuối cùng, ngày nhậm chức đã tới.

Sắc trời còn chưa tỏ, Vệ phủ cũng đã náo nhiệt.

Ngược với Vệ lão gia, Vệ phu nhân từ sớm đã hưng phấn thu xếp hết thảy, Vệ Vô Du lại thủy chung trầm mặc không nói một lời, khí sắc nặng nề như thế đang gánh ngàn vạn cân.

Thấy thế, Mạc Khải Anh đã đi nhậm chức từ hai ngày trước vỗ vai.

“Có khẩn trương không?” Cậu cười hỏi, khẽ nói bên tai Vệ Vô Du, “Bộ dáng này của huynh rất dễ làm người khác nghi ngờ, nhất là đại ca của huynh.”

Vệ Vô Du lập tức ngoái đầu nhìn lại, quả thực thấy Vệ Vô Hoa thần tình ngưng trọng nhìn y, liền lập tức lảng tránh quay đầu đi, nhắm mắt rồi mở mắt ra, cố gắng chuyển về mặt về bình thường.

“Đừng lo lắng, cả ngày hôm nay huynh chỉ sẽ phải ở lại quan các.” Hiểu vì sao tâm tình y nặng nề, Mạc Khải Anh ngừng một chút, “Điều kiện tiên quyết là, Phương đế không quá chấp nhất huynh.”

Phải là, nếu.

Nhưng cả hai đều biết, phương diện này không quá có khả năng.

Nếu là không quá chấp nhất hi vọng, cần gì ban cho y chức vị kia? Cần gì chỉ vì nghe nói Vệ Vô Du bị bệnh, đã sai người đưa được vật trân quý đến?

Vệ Vô Du chỉ mong có thể lùi lại một ngày rồi một ngày, nhưng cũng biết chuyện này là không thể!

Đã biết hai chân sắp bước vào một nhà giam kiên cố không thể phá vỡ, lại không thể trốn tránh, chỉ có thể tự thuyết phục, bắt buộc bản thân..... Áp chế tự tôn mà thuận theo.

Thuận theo để trở thành cảm luyện của đẳng quân vương, cho đến ngày ngài chán ghét y mới thôi.

Miệng y khẽ cong lên một mặt cười, nhưng trong lòng lại ngập tràn chua xót.

“Các huynh ngơ ngác đứng đó làm gì?” Phương Chi Vũ cũng đã đi nhậm chức kéo tay áo hai người, “Đi thôi, đừng đến muộn, chúng ta mới chỉ là Thị sinh thôi đó.”

Thật không rõ tình cảm của hai người kia thế nào lại đột nhiên tăng lên như thế, rõ ràng cậu nhận thức Vô Du sớm hơn Khải Anh, nhận thức Khải Anh cũng sớm hơn Vô Du nha!

Mạc Khải Anh ôn hòa cười, kéo Vệ Vô Du xuất môn, mà Vệ Vô Hoa chung quy vẫn không mở miệng nói gì, chỉ trầm mặc nhìn theo bóng dáng họ rời đi.

Vượt quá dự kiến, Dục Tường đã tìm đến Vệ Vô Du trước. Nói là quan tâm các tiến sĩ tân tiến khoa cử, Nhưng trên thực tế là đến vì điều tra suy nghĩ của y về Phương Huyền.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu Vệ Vô Du là loại người chỉ biết thuận theo bám víu vào người khác, như vậy hắn nhất thiết phải kiệt lực ngăn cản Phương Huyền trước khi ngài chấp nhất mê luyện y, chỉ cần một sai phạm nhỏ nhất cũng không được phát sinh.

“Hạ quan tham kiến Lục Vương gia.”

Vệ Vô Du đến trước Dục Tường, sắc mặt tuy hơi tái nhợt nhưng vẫn duy trì bình tĩnh.

“Vệ đại nhân mời ngồi.” Dục Tường thần tình tươi cười, quan sát người trước mặt, “Lần đầu nhậm chức, đã thích ứng chưa?”

“Mọi chuyện đều thuận lợi.” Vừa mới nhậm nhiệm nửa ngày, là thích ứng hay không thích ứng đây? Trong lòng y cũng nhìn thấu, Dục Tường bắt quả là tối thử, đến đề ước chừng phân lượng của y.

Rất bất khả tư nghị, ngay tại lúc tiếp nhận thánh chỉ, y đối việc này bỗng nhiên thấu hiểu hơn, dần dần thấy rõ cái gọi là nhân tình thế sự.

“Vệ đại nhân bị bệnh mấy ngày, hiện tại đã khỏe hơn chưa?” Dục Tường thử hỏi.

“Chỉ là nhiễm phong hàn nhẹ thôi, tạ Vương gia quan tâm.” Y không kiêu ngạo không siểm nịnh, đôi mắt vẫn tĩnh lặng như trước.

“Ác?” Không thấy được tình tự phản ứng gì, làm Dục Tường thấy hơi khó giải quyết tiếp tục hỏi: “Nghe nói Vệ phủ nhiều đời kính thương, Vệ đại nhân vì sao lại muốn khảo thủ công danh?”

“Là ý muốn của gia phụ.” Vệ Vô Du ngắn gọn đáp, không muốn nhiều lời, nhưng cũng không thiếu lễ nghi.

“Bản thân Vệ đại nhân không có dã tâm với chốn quan trường này sao?” Dục Tường vẫn như cũ bảo trì nụ cười, nhưng tuyệt không bỏ qua bất cứ biến hóa nhỏ nào trên biểu tình của Vệ Vô Du, “Có hướng đến chức vị nào không?”

Không quá giống tượng tượng của hắn, hắn không thể nhìn ra người trước mặt có chút ý vị bám đuôi nào, hơn nữa ngược lại.....

“Thân với quân, không bằng thân với dân.”

Nếu có thể, y chỉ muốn cách Phượng Huyền thật xa, trọn đời không gặp lại nhau.

“Hóa ra Vệ đại nhân chỉ một lòng hướng về nhân gian a.” Dục Tường phóng tâm nở nụ cười, “Đã có hôn phối chưa? Vệ đại nhân hẳn đã đến tuổi kết hôn, sợ có không ít người nguyện phối lương duyên đúng không!”

“Công danh chưa thành, hạ quan chưa nghĩ đến việc hôn phối.” Y tránh nặng tìm nhẹ, tựa như vì lễ nghi mà khẽ hạ mắt xuống, để lộ ra vẻ buồn khổ.

Người đến cầu thân tất nhiên không thiếu thậm chí là cơ hồ muốn đập đổ cửa mà vào, nhất là từ sau khi yết bảng.

Đáng ra, y vẫn ôm tâm lý để cha mẹ quyết định là xong, vốn định nếu cha mẹ quyết định, y có thể nhân cơ hội này tránh thoát Phượng Huyền..... Nhưng ý của phụ thân lại muốn chính y tự chọn lựa.

Chính y tự quyết định?

Y ngay cả chuyện của bản thân mình còn không thể tự xử lý, thì làm sao tính đến chuyện đàm hôn phối? Y của hiện tại, căn bản không có dũng khí đặt quyết tâm hy sinh hết thảy.

“Như vậy, bây giờ nghĩ cũng chưa muộn, nam tử thành gia lập nghiệp vốn là chuyện đương nhiên.” Trong lời Dục Tường ẩn dẫn theo chút gấp gáp, “Hoặc là, để bổn vương giúp người làm mai vậy!”

“Này.....”

“Bắt đầu từ lúc nào, người có hứng trí làm mai như vậy?”

Một thanh âm thanh lãnh mà ẩn chứa uy nghiêm, thông dong xen vào.

Đột nhiên ngoái đầu lại đối diện với một đôi tình mẫu lạnh lùng chứa đựng không vui, Dục Tường cả kinh, lập tức đứng dậy quỳ xuống; mà Vệ Vô Du toàn thân chấn động, sau đó cứng ngắc quỳ xuống.

“Tham kiến Hoàng Thượng!”

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng dậy.” Thân hình cao lớn của Phượng Huyền bước vào cửa, ngưng mắt nhìn đỉnh tóc của Vệ Vô Du đang cúi đầu trong chốc lát, mới lại quay đầu nhìn Dục Tường nói: “Hay là trẫm nên để người quản chuyện hôn phối của chư vị đại thần, được không? Lục đệ.”

“Thần đệ chỉ là..... quan tâm Vệ đại nhân thôi.” Dục Tường lưng đổ mồ hôi đáp.

“Như vậy, người đối y quá khác biệt rồi.” Phượng Huyền lạnh lùng hừ, “Lúc này tìm quan viên nhân thoại việc nhà, đã làm xong công sự rồi?”

“Không, thần đệ còn có việc cần xử lý.” Dù sao cũng là huynh đệ tối thân cận với Phượng Huyền, Dục Tường lập tức linh động nói: “Thần đệ xin phép cáo lui.”

Trước khi bước ra cửa trong nháy mắt, bên tai hắn vang lên thanh âm băng lạnh của Phượng Huyền –

“Người hiểu tính của ta mà, Dục Tường.” Thanh âm tuy rất nhỏ lại không hề nói rõ, nhưng hàm ý uy hiếp lại truyền đến tia hắn rất rõ ràng.

“Thần đệ biết.....” Hắn ngấp ngừng đáp, khom người lui ra. Trong lòng biết bản thân tốt nhất đừng nhúng tay quản chuyện của Vệ Vô Du cùng Phượng Huyền nữa.

Vệ Vô Du nhìn Dục Tường rời đi, toàn thân phút chốc cứng ngắc, ngay cả môi cũng hơi run. Sự bình tĩnh vừa rồi khi cùng Lục Vương gia Dục Tường đối thoại, đã biến mất vô tung ngay lúc y biết mình phải cùng Phượng Huyền ở chung.

Thấy sắc mặt y tái nhợt, Phượng Huyền nâng tay muốn chạm vào mặt y.

Nhưng vừa thấy y bào tơ lụa ánh vàng khê động, Vệ Vô Du không tự giác lui một bước tránh đi, lập tức đưa đến một ánh mắt không vui nhìn chăm chú.

“Đi theo trầm.” Ngài thần nhiên nói, xuất hồ ý liệu xoay người rời đi.

Vệ Vô Du mở miệng, nhưng ngay cả một câu “Thần tuân chỉ” cũng không nói ra nổi, chỉ có thể di động bước chân chậm chạp đi theo sau Phượng Huyền.

Đứng trong Khúc Dương điện, đôi mắt Vệ Vô Du kiệt lực tránh đi chiếc giường khơi dậy trí nhớ một đêm bất kham kia, cố nén suy nghĩ muốn chạy đi không nói một lời.

Đứng yên để Xuân Minh cùng cận thị thay ngoại bào phiền toái bằng áo khoác tơ mỏng rộng rãi thoải mái, mắt Phượng Huyền vẫn sắc bén nhìn chăm chú Vệ Vô Du, “Ngẩng đầu nhìn trầm, Vệ khanh.”

Vệ Vô Du lưng khê run, hít một hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Phượng Huyền, cố gắng gạt bỏ hết thấy tạp niệm.

“Lui hết đi.” Bạc thần xinh đẹp của Phượng Huyền loan lên một nụ cười, vươn tay, đuổi cận thị ra ngoài, “Dục Tường không đề cập, trầm lại quên người cũng nên có hôn phối. Có đối tượng vừa mắt chưa?”

Dĩ vãng sủng hạnh linh nhân không cần lo đến những thứ này, nên ngài cũng đã quên mất y đã đến tuổi cưới vợ.

Thấy Vệ Vô Du cứng ngắc lắc đầu, ngài lại nở nụ cười, nhưng trong thanh âm lại không chút ý cười, “Là tầm mắt Vệ khanh quá cao, nữ tử tầm thường không thể lọt vào mắt người?”

“Thần không có loại ý tưởng này.....” Y tối nghĩa đáp.

“Không có là tốt nhất.” Không khách khí cắt ngang lời y, Phượng Huyền nhanh chóng nâng cằm y lại gần mình, bốn mắt nhìn nhau băng lãnh nói: “Không có trầm cho phép, người cả đời cũng không được cưới vợ, thậm chí nạp thiếp cũng không được, đã biết chưa? Vệ khanh.”

Bất luận kẻ nào cũng không thể có được người này. Trừ bỏ bản thân ngài, ngài không cho phép bất cứ ai chạm vào da thịt, thân hình đó, chiếm giữ đôi đồng mâu mỹ lệ đó!

“Đã hiểu.” Ánh mắt mở rồi nhắm lại, y như nhận mệnh đáp.

Quan hệ của họ không phải quân cùng thần, chẳng qua là quan hệ cao thấp giữa mạnh cùng yếu.

“Đôi mắt của người thật đẹp.....” Phượng Huyền thì thào, ôn nhu khê hôn cặp mắt kia, “Rõ ràng là nam tử.... vì sao đôi mắt lại xinh đẹp đến nhường này?”

Đồng mâu sạch sẽ xinh đẹp trong suốt lại vô cầu, khiến mỗi khi ngài nhìn thẳng vào nó đều thần hồn điên đảo, càng khiến dục vọng của ngài dâng lên.

“Mấy ngày này, trầm vẫn rất nhớ người.” Nhìn người nọ không đáp trả, tay ngài nhẹ kéo thắt lưng gần như cứng ngắc kia lại, bàn tay vuốt ve thắt lưng, “Nếu không thể tùy ý ra cung, trầm đã đến thăm người.”

Đây có thể xem như là sủng hạnh không? Nếu y là tần phi nơi hậu cung của Phượng Huyền, có lẽ sẽ vì một lời này của ngài mà cảm động rơi lệ, nhưng y không phải!

Vệ Vô Du đỡ đầu nghĩ, không trả lời cũng không phản ứng, chỉ im lặng để ngài ôm lấy.

Tháo thắt lưng đai ngọc, cởi bỏ triều phục, mãi đến khi ngón tay thon dài Phượng Huyền lướt qua da thịt xích lôa, y mới run rẩy, thân thể cứng ngắc.

Đêm hôm đó, chỉ là sự buông thả mê loạn do được tính gây ra, lúc xảy ra chuyện thật sự mà nói y không hề thanh tỉnh;

Mà hiện tại, y phải thanh tỉnh để cho người này..... Ôm y hay sao?

Chỉ là tưởng tượng, mà máu toàn thân như chảy ra ngoài, khiến y hoa mắt.

“Vệ khanh?” Cảm giác được y đang run rẩy, Phượng Huyền dừng động tác lại nhìn sắc mặt y tái nhợt. Đôi mày kiếm chợt nhíu lại, “Đến đó nằm xuống.”

Vệ Vô Du sững sờ, biết rõ phải thuận theo, nhưng thân hình vì sợ hãi mà cương cứng không cách nào động đậy.

“Trẫm bảo người nằm xuống!” Một tay ôm thắt lưng y, Phượng Huyền đá mớ y phục đã cởi xuống ôm lấy thân thể vật ả nửa mở đến bên giường, “Người nếu chưa hết bệnh, thì không cần làm.”

Thân thể nằm thẳng trên giường, Vệ Vô Du lúc này mới giật mình nghe kĩ, kinh nghi bất định nhìn gương mặt thấy tuần mỹ trước mắt.

“Người nghỉ ngơi đi, trẫm không muốn người đã bệnh lại còn bệnh thêm.” Ngài cúi người xuống, dịu dàng kéo lại vật ả nửa mở cửa Vệ Vô Du, kèm theo đó là một nụ cười đầy tà mị, “Việc này chờ người hoàn toàn khang phục, trẫm sẽ tính với người sau.”

Nguyên lai..... ngài không phải buông tha y, chỉ là tạm thời buông tha. Vệ Vô Du nhắm lại nhãn tình, tự giấu.

Cho dù tránh khỏi hôm nay, nhưng ngày mai, ngày mốt thì sao? Nên đến sẽ đến, cũng nên tập thành thói quen, có lẽ đến sớm một ngày, thì giải thoát cũng sớm hơn một ngày.

Y trong lòng niệm đi niệm lại, một lần lại một lần buộc bản thân chấp nhận sự thật.

“Không cần.” Y mở đồng mâu trong xanh phẳng lặng ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt phía trên nói, “Thần sớm đã lành bệnh.”

“Lành bệnh?” Đầu ngón tay khẽ lướt qua khóe môi y, ánh mắt Phượng Huyền sắc bén lại, “Nguyên lai người sợ trẫm, cho nên mới run rẩy?”

Không thể chọc ngài tức giận. Vệ Vô Du lưng rùng mình, nháy mắt nghĩ.

“Thần chính là..... Nhất thời không thể thích ứng.” Y cố gắng đè nén lại tình tự xao động của mình, nửa ngồi dậy nhìn ngài, “Thần..... Không có..... Kinh nghiệm gì cả.....”

Y cố khiến mình nói thật uyển chuyển, sau đó lại vô cùng chán ghét bản thân.

Thật đáng chết, quả thực giống như muốn Phượng Huyền yêu sủng. Y không muốn thuận theo, nhưng không thể không thuận theo. Lòng đầy oán hận, nhưng sao cũng không thể biểu hiện ra, cho dù nổi oán hận kia đã ngập tràn khuôn ngực y.

Tương lai y đều phải sống như thế này sao? Đều phải thuận theo ngài như vậy sao..... Vệ Vô Du như thấy được cái quan niệm đạo đức lễ giáo từ nhỏ đã sinh trưởng trong thâm tâm y, hoàn toàn ngược hẳn với sự ôn tồn thuận phục của hiện tại, cơ hồ muốn xé y thành hai nửa.

“Không thích ứng phải không?” Phượng Huyền đưa tay duỗi ra sau gáy y, kéo dải khăn buộc tóc xuống, cầm lấy một lọn tóc đen khẽ cười, “Để trẫm xem có phải người đang lừa trẫm không, Vệ khanh.”

Nói xong, ngài giữ chặt lấy gáy lưng trong tay, tương phản hẳn với ngữ khí ôn nhu mà kiệt liệt hạ xuống một nụ hôn thâm nhập vào cánh môi Vệ Vô Du, đẩy mở hàm răng cùng chiếc lưỡi phương điền mà trúc trắc dây dưa.

Vệ Vô Du cứng người, sau đó buộc mình nhắm mắt lại không nhìn đến tình cảnh đang diễn ra, không muốn suy nghĩ bất cứ thứ gì nữa, để mình chết lặng tùy ngài tứ ngược.

Dần dần, cảm giác buồn nôn thối lui, mà kèm theo đó là cái cảm giác tê dại chứng như xa lạ chứng như quen thuộc, từng chút xuất hiện theo sống lưng chậm

rãi mềm ra của y.

“Ngô ân.....”

Không tự giác, cánh môi phát ra tiếng rên rỉ thở dốc, y lập tức y kinh sợ xấu hổ mở mắt, không dám tin nhìn nam nhân đang cười đầy tà mị.

“Xem ra, người vẫn còn ấn tượng.” Đầu lưỡi Phượng Huyền liếm môi dưới của y, “Nhất là thân thể của người.”

Nói xong, ngài lần nữa hôn xuống, lại phát hiện Vệ Vô Du căn bản toàn thân cứng ngắt, hàng mi run rẩy, “Thả lỏng, hoặc là, người cần dùng tới thứ được kia?”

“Không!” Vệ Vô Du lập tức kinh suyền cự tuyệt. Tuy rằng y sợ cái phản ứng kia của mình, nhưng y càng không muốn bị được vật không chế.

“Như vậy thả lỏng.” Phượng Huyền giãn mi ra, tròng mền hôn lên mi nhãn y, tiếp đó lại chìm trong một nụ hôn khác, “Đừng nghĩ gì cả..... sẽ không sao đâu.”

Không một ngôn ngữ, không một câu tự hỏi thân phận; không có bất cứ lễ giáo cấm kỵ, không có luân lý dè dặt, chỉ cần thuận theo dục vọng của thân thể là được.

Thô bạo cuốn lấy đầu lưỡi dịu ngoan kia, dây dưa mà mềm mại, hô hấp hỗn loạn, hôn đến mức cả người đều thấy nóng, mồ hôi chảy ra; Vệ Vô Du chỉ thấy không thể hô hấp, ngay cả đầu cũng choáng váng mê muội.

Một nụ hôn không thể thỏa mãn hơn nữa, tay Phượng Huyền vội vàng di chuyển cởi bỏ tất cả y phục của Vệ Vô Du, môi vẫn lúc sâu lúc cạn hôn cánh môi nhuận hồng, bàn tay vuốt ve mỗi một tác da thịt Vệ Vô Du, di chuyển đến nơi mẫn cảm nơi nội sườn của y.

“Ách.....” Thân hình y run rẩy khi thì cong lên khi thì co rút lại, trong phút chốc chạm vào làn da cũng nóng bỏng như mình, càng dần thêm nhiều va chạm vuốt ve của Phượng Huyền.

Phượng Huyền phát ra một tiếng thở dài nặng nề, không ngừng vuốt ve da thịt phiếm mồ hôi kia; nghe thấy hô hấp dồn dập cùng tiếng ngâm khê bị áp lại nơi kẽ răng, càng khiến ngài thấy dục vọng trên người bùng lên mãnh liệt hơn.

“Thân thể của người thật mẫn cảm a.” Thanh âm ngài chứa đầy ***, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng hổi phả ra, mút hôn cổ cùng ***g ngực gây yếu kia, đầu ngón tay lướt qua, “Xem, trầm lưu lại dấu vết vẫn còn rất rõ ràng trên người người.”

Chưa từng có người nào làm cho ngài tiêu phí nhiều tâm tư để âu yếm như vậy, cũng rất ít khi ngài cần dụ hống tần phi hay tình nhân của mình, ngài như thấy hiện tại mình cơ hồ đã muốn dùng hết tất cả sự kiên nhẫn.

Làn da dưới tay không chỉ có sự nồn nà của bình thường, mà còn có thêm sự nhu mị do được hậu đãi dưỡng thành.

Không thể kiềm chế dục vọng được nữa, Phượng Huyền vươn tay lấy bình ngọc đã sớm được chuẩn bị sẵn bên giường, dùng răng cắn mở nắp bình đổ chất lỏng bên trong ra, bắt chấp hương thơm dần lan tỏa khắp phòng. Lập tức dùng ngón tay dính đầy chất lỏng dò xét xuống hạ thân của Vệ Vô Du, ngón tay mang theo âu yếm thâm nhập vào Vệ Vô Du.

“Ngô!”

Thân hình trải qua âu yếm thả lỏng đột nhiên thất lại, thân thể thít chặt cực lực muốn chống lại cái cảm giác không khỏe kia, nhưng Phượng Huyền cường ngạnh, đến khi Vệ Vô Du đau đến mức lên tiếng sau đó tiếp tục làm càn.

Cảm giác ảm thấp ướt át làm Vệ Vô Du vừa đau vừa muốn nôn, y giãy giụa muốn né tránh, nhưng lại vì bị dè chặt mà không thể trốn thoát; thân thể chỉ có thể không ngừng tránh trái tránh phải, càng làm cho ngọn lửa *** bốc cao hơn.

“A.....” Thân thể tỉnh tường cảm nhận được sự âu yếm của Phượng Huyền, cảm giác run rẩy lạ thường làm y không thể tiếp tục giãy giụa, thân thể vô lực đang tê dại mềm rũ ra, cắn răng nhẫn nại cảm giác vừa tê dại vừa đau xót ấy, “A..... Ân ngô.....”

“Người sẽ làm trầm diên cuồng đó..... Vệ khanh.” Phượng Huyền thì thào bằng cái thanh âm khàn khàn u ám của mình, lần nữa hôn y đồng thời phía dưới thiếp hợp sâu vào trong y.

“Ách!” Áp lực quá mãnh liệt, làm Vệ Vô Du nháy mắt ngưng thở, trên trán mồ hôi nhỏ giọt;

Nơi hai thân thể chặt chẽ kết hợp tràn ra cảm giác trướng đau, y tỉnh tường cảm nhận được thứ cảm giác bị xâm lược ngay cả khi thần trí bắt đầu mơ hồ mông lung.

Nháy mắt, Phượng Huyền lui ra sau một khoảng, để y có thể thở một hơi. Ngay sau đó lại bắt đầu loạn động, tất cả cảm giác từ những lần bị xâm nhập ngưng tụ, rồi dần dần thuận theo, tạo nên một cảm giác tê dại lạ thường.

“A..... Ân a.....”

Dưới sự xâm nhập mãnh liệt, ý thức Vệ Vô Du ngày càng tan rã, tay nắm chặt sàng liêm, chiếc cổ ngẩng cao phát ra những tiếng ngậm khê ngọt ngào xa lạ.

Mỗi một lần xâm lược, là một lần lí trí vững chắc của Vệ Vô Du bị nghiền nát, những cảm thụ xa lạ lại càng nhiều thêm, làm tiếng thở dốc ngọt ngào kia không ngừng dật ra.

Y đến tận giờ cũng không biết bản thân mình sẽ thành thể này, vì sao y lại có cái loại phản ứng này.....

Vì sao rõ ràng là không muốn, phản ứng của thân thể lại ngược hẳn — với lý trí của bản thân, làm y biến thành một người phóng đảng *** mỹ đến vậy!

“Không..... Không cần.....” Cảm giác được ý thức sắp hoàn toàn mơ hồ, Vệ Vô Du không khỏi thấy sợ hãi mà bắt đầu khóc gọi: “Không.....”

Thật đáng sợ..... cảm giác thật đáng sợ..... Dường như hết thảy chắc chắn sẽ bị phá hủy, hết thảy chắc chắn sẽ không còn lại chút gì, tất cả hết thảy, chắc chắn sẽ bị hủy trong sự xâm lược của nam tử trước mắt này.

Tất cả bất an cùng sợ hãi dung hợp lệnh y dâng lên một loại khoái cảm vụng huyễn, mọi thứ đều không thể xen vào hai người đang phát ra những tiếng thở dốc cùng rên rỉ cao vút quanh quẩn trong phòng.

6. Chương 5

Vị báo hành nhân hưu tận chiết,

Bán lưu tương tổng bán nghênh quy.

“Hàn Lâm Viện Thị đọc Vệ Vô Du, ngay hôm nay nhậm chức Chiêm Sự phủ Thiếu Chiêm Sự, khâm thủ!”

Tháng ba cuối xuân, một đạo thánh chỉ sắc phong lần thứ hai thuyết minh sự coi trọng của đương nhiệm quân chủ với Vệ Vô Du.

Vào quan trường chưa đến một năm, vị tân khoa Trạng Nguyên này dĩ nhiên từ chính lục phẩm Thị Đọc thăng chức vì chính tam phẩm Thiếu Chiêm Sự, chức quan thăng nhanh đến mức không người theo kịp.

Trong lúc mọi người náo nhiệt ăn mừng, chỉ có đương sự Vệ Vô Du vẫn như cũ như không hề bận tâm, hồ hững không nói gì.

Y phần lớn mỗi ngày đều ở lại thư phòng của mình, không giận không gấp ứng đối tất cả những quan viên đến bái phỏng xu nịnh chúc mừng, tất cả hết thảy xem ra cùng lúc xưa không có gì bất đồng. Người bên ngoài tkhen y được sủng mà không kiêu không ngạo, sinh nhà phú quý mà không nhiễm khí xa hoa.

Sau lưng những vinh sủng này, có bao nhiêu thứ kẻ khác khinh thường tồn tại, lại chỉ có vài người biết được — Phượng Huyền, Lục Vương gia Dục Tường, Mạc Khải Anh cùng chính y.

Ngày hôm đó, trên đường dọc qua Quán các, y bị một người vượt qua trước mặt, kéo y nói chuyện.

“Vô Du, đã lâu không gặp, vừa vặn ta có việc muốn hỏi huynh.”

Trong triều, người gọi y là "Vô Du" chỉ có ba người, là Mạc Khải Anh, Cao Phẩm Dật cùng Phương Chi Vũ. Mà hiện tại người giữ chặt y là Phương Chi Vũ đang nhậm chức ở Lễ bộ, bình thường cả hai tuyệt không dễ chạm mặt nhau.

"Đã lâu không gặp, huynh có việc gì muốn tìm ta?" Nhận thức gần một năm, Vệ Vô Du trước mặt ba người đã không còn câu nệ lễ tiết, nhưng vẫn lơ đãng rút về bàn tay bị nắm.

Dĩ vãng y không cùng người khác bắt tay, là bởi vì câu nệ; hiện tại tránh cùng người tiếp xúc, lại là vì từ tận sâu trong lòng y thấy mình hèn mọn— mỗi một lần bị ôm, y cũng không thể chịu được việc nhận ra rằng thân thể mình cũng phản ứng lại, chân thật làm y không thể chấp nhận nổi là chính y.

Nghe y hỏi, Phương Chi Vũ tựa hồ thấy khó xử tạm dừng một chút, sau đó hỏi: "Chiêm sự phủ..... có thích ứng không? Hết thấy vẫn ổn chứ?"

"Không có gì không thích ứng cả." Vệ Vô Du mang theo nụ cười thản nhiên đáp.

Chiêm sự phủ Thiếu chiêm sự mang danh là chức vị phụ tá thái tử, nhưng ở một hoàng triều còn chưa lập thái tử, thì cũng bất quá là một chức quan tam phẩm nhân tản, trừ bỏ chính duyệt một ít chính sự tài liệu cùng tấu chương trước kia, so với lúc y còn làm ở Hàn Lâm Viện cũng không khác nhau mấy.

Cuộc sống hiện tại của y, cùng những thứ y nghĩ trước đây, cách nhau cả ngàn dặm, chỉ sợ cách biệt tựa thiên địa.

"Ác....." Ứng một tiếng, Phương Chi Vũ tựa hồ do dự không biết nên mở miệng thế nào.

"Có chuyện gì không tiện nói ra sao?"

Người trước nay luôn thích nói thẳng, hôm nay sao lại kì quái vậy?

"Không, chỉ là....." Cậu sờ mũi, "Nghe nói, Hoàng Thượng thường triệu kiến huynh."

Nghe vấn đề của cậu, Vệ Vô Du ngừng một chút mới gật đầu: "Àn."

"Ách..... Hơn nữa, mỗi lần nghe nói là đến tận hoàng hôn, huynh mới trở về."

"Cho nên?" Y nghe mà thần sắc biến đổi, nắm chặt bàn tay bên hông.

Vì sao cậu ta đến hỏi mình? Chẳng lẽ..... cậu nhìn ra chuyện y cùng—

"Rất nhiều người nói..... Huynh cùng Phương đế....." Phương Chi Vũ không biết nói tiếp thế nào đành dừng lại, "Là bởi vì Phương đế thích....."

"Huynh học được nhiều chuyện từ lúc nào vậy?" Âm thanh trong trẻo sáp nhập, ngắt ngang câu hỏi của Phương Chi Vũ, nghiêng hướng hai người, "Hai người các huynh sao lại đứng chung ở đây?"

"Khải Anh." Thấy người tới, hai người đồng thời gọi.

"Huynh không lo làm chuyện mình cho tốt lại đi chú ý những tin đồn thất thiệt đó." Mạc Khải Anh nhìn Phương Chi Vũ lộ ý cười thản nhiên, sau đó quay đầu đối Vệ Vô Du nói: "Vô Du, trễ một chút ta đến bãi phóng người được chứ?"

Từ chín tháng trước, đoàn người Mạc Khải Anh đã rời khỏi Vệ phủ.

Cao Phẩm Dật là do vương chuyện hôn nhân, thành gia xong thì ở góc đường nơi thành Tây mua một tòa nhà; Phương Chi Vũ thì đi theo Mạc Khải Anh đến ở quý phủ của người khác. Vị người khác kia, kỳ thật là thân nhân của Mạc Khải Anh, Kí Uy tướng quân Hạ Bằng Viên.

Nghe nói, người này là huynh đệ bà con của Mạc Khải Anh, nhưng ngay cả hắn cũng không biết việc Mạc Khải Anh lên kinh ứng thí, mãi cho đến chín tháng trước về kinh thành mới hay tin này, tức giận đến Vệ phủ tìm người.

Nói tìm người, còn không bằng nói cướp người.

Nếu Mạc Khải Anh không nói, Vệ phủ một nhà sợ đã xem Hạ Bằng Viễn trở thành cường đạo thổ phỉ, chỉ vì khi đó mặt hắn vạn phần dọa người, mà ai có ngờ một người mang vẻ mặt đầy bụi đất chật vật cùng một chòm râu rậm rạp lại có quan hệ thân thích với một Mạc Khải Anh tao nhã tuấn tú?

Mà ở trước lúc đó, ai cũng không dự đoán được Mạc Khải Anh tưởng chừng xuất thân nghèo khó, lại có một thân nhân hiển hách.

“Đương nhiên có thể.” Vệ Vô Du khẽ thở ra, cởi bỏ khăn trương trao cho Mạc Khải Anh một mặt cười cảm tạ.

“Ta đây cũng đi.” Phương Chi Vũ lập tức nói.

“Huynh đừng phiền ta, ta mỗi ngày gặp huynh còn chưa đủ sao không?”

“Huynh cùng Hạ đại ca ở với nhau còn nhiều hơn!” Cậu không cam lòng yếu thế trả lời.

Khải Anh mỗi ngày đều cùng Hạ đại ca ở chung một chỗ, hai cậu phải cùng cái tên mặt lạnh đầu gỗ kia nhìn nhau.

Không, nói đầu gỗ là còn rất nhẹ, gã tám phần là tảng đá chuyển thế, mới có thể đánh chết mà chỉ vắt ra được một chữ, buồn chết cậu mất!

“Dù sao cũng cùng ở dưới một mái hiên.” Cậu lơ đãng trả lời, khẩu khí lại vô cùng đáng tin, “Ta cùng Vô Du có chuyện muốn đàm, huynh đừng quấy rối.”

” Có chuyện gì mà ta không thể nghe chứ?” Phương Chi Vũ càng thêm không phục.

Thấy hai người bắt đầu tranh chấp, Vệ Vô Du đơn giản chỉ muốn Mạc Khải Anh thay y cuốn lấy Phương Chi Vũ, hướng cậu gạt đầu ra hiệu rồi xoay người rời đi hành lang dài tiếp tục đi đến Quán các, lại qua hai khúc gấp đã bị cản lại.

“Vệ đại nhân, Hoàng Thượng thỉnh ngài đến.” Ở trước mặt y, Xuân Minh kính cẩn vái chào, “Thỉnh đi theo nô tài.”

Thân hình y khẽ cứng lại, bỗng hiểu ra gạt đầu, lần nữa nhắm mắt thở ra một hơi.

Xem ra hôm nay, là phải để Khải Anh chờ rồi.

Những lúc Vệ Vô Du ở cùng Phượng Huyền, hai người sẽ không có bất cứ ngôn ngữ dư thừa nào, chỉ có thân thể xích lõa giao triền, những tiếng rên rỉ thổ dốc làm kẻ khác tâm thần nhộn nhạo không ngừng dật ra, sau đó yên lặng lại trở về.

Vệ Vô Du yếu ớt tỉnh lại, xuyên thấu qua sa liêm, nhìn sắc thái mờ nhạt ngoài cửa sổ, một phòng u tối; y khẽ động, nhẹ nhàng thoát khỏi trói buộc trên lưng, chống thân hình đau xót nhật lên áo khoác nằm nơi mép giường khoát lên người mình, bước chân xuống giường.

Đẩy ra cửa cách gian, y thấy trong Trượng Hứa Khoan trì vẫn như trước chuẩn bị sẵn nước ấm cho y tắm rửa, trong màn sương trắng lượn lờ y cởi y phục bước vào ao, tẩy sạch một thân tàn tích của hoan ái.

Từ lúc y cự tuyệt Phượng Huyền phái người giúp y tắm rửa, ngài đã sai người kiến tạo một tiểu trì ở đây, những lúc y đến đây luôn có nước nóng được chuẩn bị sẵn, để y sau khi nghỉ tạm có thể tự mình tắm rửa; tắm rửa xong sẽ cùng Phượng Huyền dùng chút thức ăn, sau đó về nhà.

Một năm nay những ngày bị triệu gọi, y chính là trải qua như thế.

Một năm a..... thời gian qua thật nhanh, nhaoáng trong chớp mắt đã qua gần một năm, nhanh như vậy, mau đến mức y cơ hồ không còn cảm giác, sâu hơn là y đã sớm học cách chết lặng để quên đi thời gian.

Một nam tử, chấp nhất với một nam tử khác có thể duy trì bao lâu?

Vệ Vô Du không thể biết kì hạn của nó, chỉ có thể để mình thuận theo, nhưng mỗi một bộ phận trên thân thể lại dần chìm đắm vào nó, bởi ra một mặt chân thật khiến y sợ hãi.

Một phần dơ bẩn mà bí mật nhất, làm y ngày càng chán ghét chính mình trong gương, chỉ vì gương chiếu ra là hình ảnh y kinh khủng như thế nào, cuối cùng vẫn không thể khôi phục cái vân đạm phong khinh của dĩ vãng.

“Tỉnh sớm vậy?”

Vệ Vô Du ngẩng đầu, bắt gặp Phượng Huyền thân hình xích lôa, vẫn thấy không được tự nhiên mà gục đầu xuống, nhẹ giọng trả lời: “Canh giờ cũng sắp đến.”

“Lưu lại dùng bữa.” Phượng Huyền bước vào ao, kéo y lại nhẹ nhàng hôn, không có hề suy nghĩ y có đồng ý hay không.

Ngài là quân vương, lời ngài nói chính là mệnh lệnh tuyệt đối, tuyệt không có đường cứu vãn hay phản đối.

“Trẫm, thật luyến tiếc để ngươi trở về.” Ngài cúi đầu hôn lên gáy cùng vành tai nhẵn nhụi, mái tóc ẩm thấp của hai người dính lại cùng nhau, một sự mờ ám của *** hiện lên, “Tại tây hoàng thành ban cho người một tòa biệt phủ vậy, ngươi hãy dọn ra sống riêng đi.”

Mỗi lần gặp y thì y như rằng khi mặt trời lặn ngài phải để y đi, chuyện này luôn khiến ngài bất mãn.

“Thần không có lý do dọn ra ở riêng.” Vệ Vô Du tránh nặng tìm nhẹ mà cự tuyệt.

Người có thể tử mới có thể làm vậy. Nhưng y sẽ không nhắc Phượng Huyền chuyện này, bởi vì y vẫn nhớ rõ uy hiếp lúc ấy của ngài, cùng tức giận băng lãnh mỗi khi có người nhắc tới việc hôn nhân của y.

“Ngươi chưa từng muốn thứ gì ở trẫm.” Tình mâu sáng ngời của Phượng Huyền nhìn chăm chú vào gương mặt lạnh nhạt của người trước mặt, “Thật không muốn gì đó sao?”

Hậu cung tần phi, ngài chỉ cần ban cho các nàng lang la châu báu, hoặc cống phẩm dị bang; nhưng nam tử trong lòng mà ngài lần đầu tiên dùng mọi cách sủng ái này, thì ngài ban cho thứ gì cũng thấy không thích hợp.

Ngài có thể cho y quan to lộc hậu, mỹ phục, hoa y..... Vệ Vô Du luôn dụ ngoạn phục tùng chưa bao giờ thật sự muốn một thứ gì đó, có khi thậm chí còn cự tuyệt những thứ ngài ban tặng.

“Thần không thiếu cái gì, mà cũng không cần.” Trừ bỏ tự do.

“Quan tước?” Phượng Huyền thử hỏi.

“Thần ở Chiêm sự phủ đã thích ứng.” Y thuận theo trả lời, vẫn hồ hững như trước.

“Ngươi không thiếu, hay là không muốn nhận thứ trẫm ban tặng?” Ánh mắt ngài lạnh lùng, nhớ đến sắc phong một tháng trước, y cũng là vẻ mặt ôn hoà thể này, phảng phất như thể mọi chuyện phát sinh không hề can hệ đến y chỉ im lặng tạ ơn.

Ngài từng nghĩ ngài vĩnh viễn thỏa mãn với sự thuận theo vô dục của y, nhưng gần đây lại dần dần phát hiện, vô luận ngài ôm y bao nhiêu lần, chinh phục khối thân thể này bao lần, nghe tiếng thở dốc rên rỉ ngọt ngào bao lần..... Bạch Liên như trước vẫn là Bạch Liên, khiết tịnh của y chưa bao giờ thay đổi, không nhiễm một sắc thái nào khác, bao gồm cả những thứ ngài mang đến.

Y rõ ràng để ngài ôm, chuyện gì cũng tuyệt không phản bác phản kháng, ngược lại càng khó nắm giữ.

Thuở nhỏ được sủng ái, mà tiên đế sau khi mẫu thân ngài bỏ đi lại dành cho ngài gấp bội sủng ái, tất cả những thứ chỉ cần ngài muốn sẽ có dễ như trở bàn tay, từ lâu ngài đã quen sự thuận theo của người khác; nhưng hiện tại, ngài lại đối với sự thuận theo của Vệ Vô Du sinh ra bất mãn.

Mãi không lâu trước đây, ngài hạ chiếu lệnh thăng chức cho y, ngài mới bắt đầu chú ý đến chỗ bất thường này.

Sự thuận theo của y, cùng sự thuận theo của người khác với ngài hình như giống lại hình như khác, Phượng Huyền vẫn không thể phân ra điểm khác nhau này, chỉ ẩn ẩn có cảm giác không thích hợp.

“Thần thật sự không thiếu thứ gì.” Vệ Vô Du khước miệng nhẹ nhàng động, lộ ra một nụ cười như có như không, “Thần trong nhà đã tính giàu có, đã đủ thỏa mãn.”

Y đến tận giờ cũng không thiếu vật ngoài thân, cũng thỏa mãn với cuộc sống giàu có, có ban thưởng nhiều hơn, thì bất quá cũng là những tục vật đặt một bên, không có tác dụng thực chất gì.

Ngữ khí hữu lý lại ôn hòa, hơn nữa mặt cười lướt qua trong nháy mắt kia, làm Phương Huyền nhăn mày kiếm lại, không còn tâm tình truy cứu, chỉ thầm mong giữ lại ý cười kia.

“Cho trăm nhìn nụ cười của ngươi, Vệ khanh.” Ngài khẽ nâng cằm người trong lòng lên, chăm chú nhìn mặt y mệnh lệnh nói.

Không phải lần đầu tiên bị yêu cầu như vậy, Vệ Vô Du thuận theo cong lên khóe miệng. Mặt cười kia quả thật quá nhạt, cũng mơ hồ xa xăm, nhưng lại tăng thêm thanh diễm ẩn trong đôi phượng nhãn kia, sâu kín mị ý như nước chảy ra, đoạt lấy hồn phách kẻ khác.

“Vệ khanh.....” Phương Huyền mê luyến khẽ gọi, hôn lên mặt cười đó.

Vệ Vô Du nhắm lại nhãn tình, tẩy sạch từng chút từng chút tâm trạng mình, tùy ý bàn tay đang vuốt ve đẩy lên cao nhiệt, đốt cháy khối thân thể chỉ có dục vọng này.

Y, bất quá cũng chỉ là “nữ nhân” dưới thân quân vương

Ở trước mặt một quân vương, trừ bỏ thuận theo, không cần bất cứ thứ gì khác; thậm chí là tình tự của một con người cùng hết thấy tự hồi.

Y là thần tử, cũng là cơ thiếp.

Nhớ kỹ cái hẹn với Mạc Khải Anh, lúc trời ngả về tây, phải về nhà, Vệ Vô Du trước hướng cha mẹ thỉnh an, liền vội vàng xuyên qua sân nhà trở lại tiểu ốc của mình, lại giữa đường phát hiện ba người ngồi trong đình nói chuyện.

Vệ Vô Hoa, Vệ Vô Phương cùng Mạc Khải Anh ba người, dưới ánh trăng non ngồi trên bàn đá uống trà, trên bàn bày vài món trà bánh, một bộ truyền trò vui vẻ.

“Nhị ca, huynh đã về rồi?” Vệ Vô Phương đầu tiên nhìn thấy Vệ Vô Du lên tiếng nói, “Chờ huynh đã lâu.”

Vệ Vô Du đang muốn cùng Mạc Khải Anh giải thích, lại nhìn thấy cậu vô tình lắc tay phía dưới, mới sửa mà hỏi: “Các người sao lại có hứng trí như vậy?”

Y hỏi, ánh mắt cũng mang theo nghi vấn nhìn về phía bằng hữu bên người.

“Huynh nghĩ chờ ở đâu cũng là chờ, nên kéo cậu ấy tới chỗ này uống trà nói chuyện, thuận đường chờ đệ.” Vệ Vô Hoa trong nháy mắt ý bảo người hầu mang một chén trà mới lên, quan tâm hỏi: “Hôm nay rất bận sao?”

Vệ Vô Du ngồi xuống, nhẹ lay động phía dưới, “Cũng không quá bận.”

“Đệ còn hỏi Khải Anh sao lại không dẫn Chi Vũ đến, kết quả, huynh ấy nói là lâm thời có việc muốn tìm huynh nói chuyện, cho nên không nghĩ đến nhiều thứ như vậy.” Vệ Vô Phương vô tâm cười, nói tiếp, “Nhưng mà Nhị ca, hôm nay sao lại về trễ vậy về? Chúng đệ đã uống được hai ba chén trà nhỏ rồi đó.”

Lâm thời? Nguyên lai Khải Anh giúp y nói như thế a.

Vệ Vô Du mới giật mình, còn chưa kịp đáp lời, Mạc Khải Anh đã mang cười mở miệng: “Không cần nghĩ, cũng biết Vô Du nhất định là lại xem mấy cái sử lược đến si mê rồi.” Cậu trêu chọc, cũng thay Vệ Vô Du giải vây, “Nhị ca đệ vốn có tính thư si (mê sách), nhất thời khó mà thay đổi, chỉ sợ ngày nào đó có thể trắng đêm xem a.....”

“Cũng đúng, Nhị ca thường ngày chính là như thế, vừa thấy thư a, cả người như si như mê, đã làm quan rồi mà tính tình này vẫn không thay đổi.” Vệ Vô Phương thật dễ dàng bị dời đi chú ý, rồi lại nghi hoặc hỏi: “Bất quá một năm nay, thời gian Nhị ca ở trong cung còn nhiều hơn ở trong nhà, Hàn Lâm Viện cùng Chiêm sự phủ thực sự bận đến vậy sao? Đệ thấy Khải Anh họ rất nhàn nhạ.”

Vệ Vô Du xả ra mặt cười, nhẹ nhắm một ngụm trà thơm, đầu gối đột nhiên bị khẽ bấm một cái, mới giảm được một ít khẩn trương trong lòng.

Một năm nay đều là thế, minh lý ám lý, Khải Anh luôn cho y duy trì cùng trợ giúp.

“Có vài thứ tất yếu phải nhớ kỹ, để sau này có thể sử dụng.” Y trả lời một câu quen thuộc, “Sớm làm cho xong, về sau sẽ không cần lo nữa.”

“Ta xem này căn bản là vấn đề cá tính.” Mạc Khải Anh khẽ nhếch mi, chế nhạo: “Giống Chi Vũ, có thể nhàn hạ thì nhàn hạ, cũng không thể giống Vô Du như vậy; bất quá gặp phải nhàn sự, y lại muốn quản chặt.”

Mọi người phát ra tiếng cười vang đồng ý.

Cá tính Phương Chi Vũ mọi người đều biết, yêu náo nhiệt, yêu nhàn hạ miệng lại hiếu chiến, luôn làm cho người ta mỉm cười. Mà bởi vì bọn họ ở Vệ phủ ở mấy tháng, Vệ gia cao thấp đều không xa lạ gì cậu nữa.

“Đúng rồi, Vô Du, Khải Anh đợi đệ đã lâu rồi do, hai người các đệ vẫn là vào trong nói chuyện đi.” Vệ Vô Hoa trầm ổn mở miệng trong một mảnh tiểu ý, chuyển hướng Mạc Khải Anh hỏi: “Đêm nay đệ có ở lại đây không?”

“Không, đệ đã nói với Bằng Viễn sẽ về.” Tuy là huynh đệ bà con, nhưng Mạc Khải Anh một lần cũng chưa từng lấy xưng hô huynh trưởng gọi Hạ Bằng Viễn, ngược lại là ngang hàng thẳng hô tục danh.

“Vậy được rồi, các đệ có việc cần đàm thì đi đi.”

“Như vậy, bọn đệ đi trước.”

Mất thấy hai người đi xa, Vệ Vô Hoa mới lộ ra ảm đạm trong mắt.

“Khải Anh.” Mãi đến khi tiến vào thư phòng của mình ngồi xuống, Vệ Vô Du mới áy náy mỉm cười, “Thật xin lỗi, để người đợi lâu như vậy.”

“Đừng lo.” Mạc Khải Anh quan tâm mở miệng hỏi: “Hôm nay sao về còn trễ hơn bình thường nữa vậy? Là Phượng đế sao?”

“Ấn.” Vệ Vô Du ánh mắt phút chốc nhắm lại, rồi lạnh lùng thản nhiên đáp: “Hắn lưu ta dùng bữa.”

Hắn, chính là cách gọi thay. Chỉ có trước mặt Mạc Khải Anh y mới xưng Phượng Huyền như vậy, một nam nhân bất y dù thế nào cũng phải phục tùng hầu hạ; mà y cũng chỉ có trước mặt Mạc Khải Anh người biết rõ mọi chuyện, y mới có thể lộ ra biểu tình phản đối như vậy.

“Vậy sao.....” Trừ bỏ những lời này, Mạc Khải Anh đã vô pháp nói gì khác chỉ có thể than nhẹ.

Người lúc trước muốn Vô Du nhận Phượng đế, thuận theo Phượng đế là cậu..... Nhưng đã qua một năm, Phượng đế vẫn không chịu buông tha Vô Du, thậm chí sung sướng y còn nhiều hơn phi tử. Chẳng qua, cậu vẫn nhìn không ra Phượng đế ôm tâm tư gì với Vô Du, là thuần túy sung sướng như đối với phi tử, hay là hơn một phần tình cảm khác?

Bởi vì trong một năm này Phượng Huyền vẫn có thêm một vị hoàng tử, đây chứng tỏ ngài vẫn sung sướng hạnh phúc những phi tần khác, mà không phải là độc sung một mình Vệ Vô Du.

Như vậy kéo dài đối bất luận kẻ nào cũng không hảo, nhưng chủ yếu hai người mấu chốt lại không hề thay đổi. Một khí phách cuồng vọng bất chấp người khác, càng miễn bàn đến việc phát hiện suy nghĩ của người khác; một căn thủ giới hạn trong tâm không chịu buông ra, chỉ có mặt ngoài thuận theo.

Tuy nói đã qua một năm, kỳ thật bất quá là dừng một chỗ chưa từng có tiến triển gì.

“Ta muốn đến nói với huynh một tiếng, mười lăm tháng này, ta phải đi theo Bằng Viễn đến Kí Bắc.” Tuy biết vào lúc này rồi đi không phải cơ hội, nhưng cậu vẫn nói quyết định đi.

“Nhanh như vậy?” Vệ Vô Du sững sốt, chợt hỏi: “Huynh thỉnh điều lệnh chưa?”

Từ đây đến mười lăm chỉ còn mười ngày a! Nửa năm qua, bọn họ không giấu nhau thứ gì, có thể giúp y giải ưu phiền, cũng chỉ có Mạc Khải Anh, mà từ lúc y điều nhiệm đến Chiêm sự phủ, cơ hội để hai người gặp mặt càng ít hơn.

Hiện tại cậu phải rời đi sao? Nghĩ đến cậu phải đi xa, Vệ Vô Du trong lòng ảm ảm mất mát.

“Không, ta tính toán từ quan.” Cậu mỉm cười, thấp giọng nói: “Còn nữa nửa năm, ta muốn đổ một lần.”

Đồ? Vệ Vô Du có chút không hiểu nhìn cậu, chờ cậu nói cho y biết nguyên do.

“Ta vốn không muốn dính líu đến quan trường, nhưng dù thế nào cũng không cam tâm bị người kia quên đi nên mới đến đây.” Mạc Khải Anh ngừng một chút, đồng mâu tú lệ lóe lên kiên quyết, “Hắn đi chỗ nào, ta sẽ đi theo đến chỗ ấy; hắn muốn chạy trốn, ta tuyệt không để hắn vừa lòng đẹp ý!”

Cậu chỉ là vì tìm người, vì cùng người kia đứng cùng một nơi mới tìm đến đây. Như vậy người kia phải đi, cậu cũng phải đi theo đi, bất luận hắn có nguyện ý cho cậu đi theo hay không.

“Huynh nói hắn..... Là Hạ tướng quân?”

“Là tên gốc tử kia.” Cậu thẳng thắn.

“Huynh cùng hắn.....” Vệ Vô Du hấp một hơi. Tuy rằng sớm có cảm giác giữa họ không phải đơn thuần là tình cảm huynh đệ đơn giản như vậy, nhưng y vẫn không thể lập tức nhận được.

“Mười mấy năm, trong mắt ta chỉ có một mình hắn.” Mạc Khải Anh ánh mắt lặng yên, nắm chặt tay.”Nhưng, hắn lại hèn nhát sau khi phát giác ra tình cảm của mình trốn khỏi gia hương, tám năm chưa về. Nếu hắn quả thật vô tình với ta, ta sẽ hết hy vọng, nhưng hắn..... Rõ ràng hữu tình, lại hèn nhát chậm chạp không dám vượt qua!”

Thế nhưng, cậu cố tình lại đi yêu người nhu nhược đó.....

“Khải Anh.....” Lần đầu tiên thấy cậu tràn ngập cảm xúc thần sắc oán giận như thế, Vệ Vô Du nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Nguyên lai Khải Anh cũng có chuyện phiền lòng của riêng mình, nhưng vẫn như cũ hỗ trợ y. Y rất muốn vì cậu làm chút gì, nhưng, lại không biết nên làm thế nào hoặc nói cái gì.

“Ta định cho mình một kì hạn, Vô Du.” Một hồi lâu im lặng, Mạc Khải Anh bỗng nhiên bình tĩnh mở miệng: “Ta chỉ cho hắn mười lăm năm, nếu không được, ta sẽ hoàn toàn rời đi hắn..... thêm bảy tháng nữa, ta cùng hắn nhận thức được mười lăm năm.”

Vệ Vô Du không nói chuyện, chần chờ một chút, im lặng vươn tay, nắm lấy bàn tay cậu đặt trên bàn, thể hiện sự quan tâm của mình; Khải Anh hoàn toàn rời đi trong miệng, làm y có cảm giác không tốt.

“Ta năm nay hai mươi bốn, nhưng đoạn tình này đã kéo dài mười lăm năm, đủ rồi.” Đồng mâu cậu thật tĩnh lặng, đầy mắt vẫn chứa đầy nặng nề đau thương thường thấy, “Ta không đủ sức tiếp tục kéo dài.”

“Ta nghĩ, Hạ tướng quân hắn..... sẽ để ý đến huynh.” Không phải an ủi, mà là y thật sự cho rằng như vậy.

Hiện giờ hồi tưởng lại, chảy xuôi theo ánh mắt hai người, là một cảm giác mờ ám không rõ, nguyên lai đó chính là tình.

Khải Anh mỗi lần nhắc đến Hạ Bằng Viễn, ánh mắt sẽ lóe lên một tia sáng bất đồng; mà Hạ Bằng Viễn..... Tuy rằng y tiếp xúc với hắn không lâu, nhưng hắn quá mức để ý Khải Anh.

“Ta biết hắn để ý, hoặc nên nói, hắn cũng yêu ta.” Mạc Khải Anh đứng dậy, vuốt vuốt xiêm y, tựa như cũng đang sửa sang lại nỗi lòng lãnh đạm nói: “Nhưng tình yêu của hắn, không đủ dũng khí giúp hắn vượt qua mọi thứ.”

Cậu có thể truy hắn cả đời, nhưng, hắn cứ trốn tránh mãi như thế cậu cũng đã mỏi mệt.

“Huynh, sẽ trở về chứ?” Tiến cậu đến cửa, Vệ Vô Du bất an hỏi.

“Ta không biết.” Cậu lắc đầu, như áy náy, “Chi Vũ cùng Phàm Dật vẫn ở tại kinh kì, nếu chuyện gì, hãy thỉnh bọn họ đến giúp..... Nửa năm sau nếu có cơ duyên, chúng ta tái kiến.”

“Ta sẽ đi tiễn.” Vệ Vô Du nắm chặt tay cậu, “Trước khi đi, tụ một lần vậy.”

“Tốt.” Mạc Khải Anh mỉm cười, bỗng nhiên lại ngưng trọng, “Có câu này ta vẫn muốn nói cho huynh.”

Đội Vệ Vô Du chuyên chú nhìn mình, cậu mới mở miệng: “Huynh quá mức trạch thiện cố chấp, đây là khuyết điểm của huynh.” Nắm tay y, Mạc Khải Anh thành khẩn nói: “Không nên thấy bản thân dơ bẩn, cũng không nên quá nghiêm khắc với mình, ta biết huynh mặt ngoài luôn như bình thường, trang vẻ bất cần, nhưng trong lòng huynh lại nghiêm khắc với chính mình hơn những gì người khác nghĩ đến, cứ tiếp tục như vậy, huynh sẽ bức mình mệt xỉu.”

Thấy Vệ Vô Du chần động, nhếch môi, thân hình cũng cứng lại, nhưng cậu vẫn tiếp tục nói: “Những lời này, nguyên bản ta không nên nói, bởi vì ta biết huynh không thích người khác nói ra chuyện trong lòng huynh, nhưng ta sắp đi, về sau chuyện của huynh, ta sẽ không có biện pháp giúp gì nữa.”

Cậu dừng một chút, ôn nhu cười, “Vô Du, bảo trọng chính mình.”

7. Chương 6

Triều triều hàm tiếu phục hàm tân,

Nhân gian tương mị tranh như hứa.

Lưu lại một câu bảo trọng, Mạc Khải Anh thật sự bỏ lại sau lưng mọi thứ của kinh thành, đi theo Hạ Bằng Viễn; sự kiên quyết với tình cảm của mình kia, làm Vệ Vô Du lần nữa không thể quen được.

Tuy rằng chính y cũng bị một nam tử tác cầu thân thể, nhưng y vẫn không hiểu thứ tình cảm nghịch luân cùng cái ý tưởng đó từ đâu đến..... Nhưng y vẫn hy vọng Khải Anh sống thật tốt, đạt thành sở nguyện của mình.

Không phải vấn đề nhận hay không nhận, đơn giản cậu là bằng hữu của y, mà y chỉ hy vọng cậu sống thật tốt.

Nhưng, thiếu Mạc Khải Anh cung đình lại càng thêm khó khăn. Y là hồng nhân trong mắt tất cả quan viên, bọn xu nịnh a dua bám theo tự nhiên không ít, nhưng nếu bàn về một người y có thể thổ lộ tình cảm, đã thiếu càng thêm thiếu; càng miễn bàn đến những lần y bị truyền triệu, quan hệ với Phượng Huyền sớm thành nhân ngôn lưu ngữ.

Nếu không phải ngày ấy Mạc Khải Anh khách sáo nói với Phượng Chi Vũ cùng những lời trước khi đi nói với y, như vậy Vệ Vô Du từ trước đến nay không cùng người khác nhiều làm giao du có lẽ vẫn không biết mình sớm thành hạnh nịnh chi thần trong mắt người khác.

Tưởng tượng đến những người ở trước mặt y nịnh hót, sau lưng y lại thốt ra những lời thấp hèn ô nhục, Vệ Vô Du dù tự nói với bản thân đó là điều không thể tránh, nhưng lại không thể ngăn bản thân để ý đến nó, chỉ cần vừa cảm giác có người đang đánh giá y, người y lập tức cương cứng lại.

Ngay cả ở nhà, y cũng không ngừng nghĩ đến chuyện này sẽ rơi vào tai phụ thân cùng huynh đệ từ trước đến luôn linh thông những tin tức của quan trường, đến nỗi mỗi khi người nhà muốn cùng y nhàn thoại, y sẽ thập phần khẩn trương.

Việc này, y không có ai cũng không có nơi nào để thổ lộ, không nghĩ đến thiếu đi một người bằng hữu có thể lý giải, trấn an tâm tình y, cuộc sống y lại xuất hiện những đại chuyển biến như vậy; mỗi một ngày trôi qua y như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, tựa như bản thân bị nhốt trong một nơi hoàn toàn bị cô lập.

Một cước bộ đến gần, Vệ Vô Du cả kinh hoàn hồn, nguyên bản y đang ngồi tựa vào ghế vừa quay đầu lại đã bị Phượng Huyền nghênh diện hạ xuống một nụ hôn khẽ, sau đó bị gắt gao ôm chặt.

Lưng dán vào ***g ngực rắn chắc, dĩ nhiên hơi thở quen thuộc dẫn vào chóp mũi, nháy mắt, y nhưng lại thấy tâm thần tích tụ kì dị thả lỏng hơn rất nhiều.

Vệ Vô Du không khỏi ngẩng đầu nhìn vào mắt người đang ôm mình, rồi lại quay đầu đi lộ ra một nụ cười tự giễu.

Dưới cái dạng tình huống này, thế nhưng chỉ có khi ở cạnh Phượng Huyền, y mới có thể thả lỏng một ít.

Người khiến y rơi vào hoàn cảnh này, lại là người duy nhất khiến y thấy an tâm, chuyện này đối với y không thể nghi ngờ là một chuyện cực kì mỉa mai.

Có lẽ bởi vì trước nay họ chưa từng nói nhiều với nhau, trừ bỏ thân thể hầu như chưa từng quan tâm đến thứ khác, cho nên không có gì cần đề phòng nhỉ.

“Suy nghĩ gì vậy?” Phượng Huyền ôm y ngồi phía sau, cầm lên một lọn tóc để vào chóp mũi, ngửi lấy mùi thơm ngát sau khi tắm rửa, nụ cười đậm nhiên giờ đã thêm vài phần uy hiếp ý vị hỏi: “Cảnh trí Ngự viên, đẹp đến mức có thể khiến người thất thần?”

Khó được một buổi trưa thanh thản, nhìn thấy y tắm rửa qua khoác một thân đơn y bạch sắc, ngồi trước trúc linh (cửa sổ có song làm bằng trúc, tre), bộ dáng của y phiêu dật khiết tịnh không thể nghi ngờ là một loại hưởng thụ; mà cặp mắt bởi vì gần người mà không chút đề phòng, lại tràn ngập sương mù làm người khác tiếc thương.

Nhưng, ngài không thích người của ngài trước mắt ngài nghĩ đến chuyện khác, bất luận đó là chuyện gì, hoặc người nào.

“Thần... không nghĩ gì cả.” Y nói xong, ánh mắt nhìn xa xăm về một nơi nào đó của hoa viên, y phút chốc nhớ tới Mạc Khải Anh có thể tùy ý vút lại sau lưng hết thấy mà đi.

Đã hơn nửa tháng, cậu hắc có thể dần xếp ổn thỏa rồi! Không biết khi nào mới có thể thu được tín của cậu.

“Trong quân đội trừ bỏ tướng lĩnh cùng binh lính, thì tuyệt không cho phép ngoại nhân tiến vào binh doanh.” Thanh âm hơi âm nhu, nhẹ mà không nhẹ từ bạc thần Phượng Huyền xuất ra: “Hạ tướng quân tòng quân tám năm, hẳn là rất rõ ràng kỷ luật này.”

Vệ Vô Du phút chốc chấn động quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt lãnh ngưng sâu xa khó hiểu của Phượng Huyền.

“Mạc Khải Anh, đúng không?” Nắm lấy cảm không cho y tránh né, Phượng Huyền lấy một tắc làm khoảng cách

Kề sát vào y, “Người cùng hắc giao tình rất tốt? Chẳng những là cùng kì tiến sĩ, hơn nữa cậu ta từng ở tạm trong Vệ gia các người mấy tháng.”

“Khải Anh là..... Bằng hữu.” Hàm bị chế trụ về phía trước, y gian nan mở miệng.

“A — là bằng hữu?” Nghe y gọi thẳng tên Mạc Khải Anh, ánh mắt ngài chứa chút không vui, lại mềm nhẹ hỏi tiếp: “Như vậy người hắc là biết, cậu ta cùng Hạ tướng quân trừ bỏ là huynh đệ bà con, còn có một quan hệ khác chứ?”

Vì sao..... ngài biết chuyện này? Vệ Vô Du hô hấp đột nhiên ngừng trong chớp mắt, ánh mắt mang theo không dám tin, miệng mở ra một nửa rồi lại không dám nói.

Thấy y lại gần người, Phượng Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt tuấn mỹ tăng thêm phong thái bức người, “Vô Du, không nghĩ đến người như vậy mà lại không dấu được chuyện gì cả.”

Ngài lần đầu gọi tên y, cũng thật tự nhiên mang theo một cảm giác vô cùng thân thiết, so với khi xưng y vì khanh càng có một sự khác thường.

“Ta.....” Tâm chấn động, Vệ Vô Du thiếu chút nữa quên lại dùng thần xưng hô bản thân, “Thần chính là nhất thời.....”

“Chuyện giữa các thần tử, trăm đều có thể biết, này phải quy công cho những huynh đệ rất có khả năng của trăm.”

Ngắt ngang lời y nói, Phượng Huyền rút cục buông tay, ý vị thâm trầm nhìn y, “Nhưng trăm tuyệt không nghĩ đến một khi nhắc đến tên Mạc Khải Anh, sẽ làm người có biểu tình như vậy, Vô Du.”

Ngài rút cuộc biết được cái cảm giác không thích hợp từ đâu mà đến, nguyên lai nó là đến từ việc Vệ Vô Du quá mức thuận theo.

Muốn y cười thì y cười, muốn ôm y thì ôm, không cần trả lời y sẽ không nói lời nào, cái gì cũng không cần không muốn..... Vệ Vô Du trước mặt ngài, bất quá là một con rối biết hô hấp, tùy người bài bố, không có tự hồi cùng ý thức.

Những thần tử phi tử được ngài sủng ái, có kẻ nào không phải càng thêm xu nịnh, ra sức trang phần diễm lệ tươi cười, chỉ cầu có thêm chút ân sủng; mà y thân mang cả hai thân phận, lại dùng loại thái độ này đối mặt với sủng hạnh của ngài sao?

Thứ thuận theo này, làm trong lòng ngài nổi lên một cỗ tức giận chưa bao giờ có.

“Cho trầm xem nụ cười của ngươi, Vô Du.” Ngài nâng cầm y lên hạ mệnh lệnh, vẫn như dĩ vãng; nhưng lúc này đây, ngài chăm chú theo dõi từng biến hóa trên gương mặt kia, muốn bắt lấy mỗi biến hóa của ánh mắt.

Đồng mâu khẽ ngẩn ra, hơi nhắm lại, một khắc sau mở ra triển khai nụ cười, sinh khí cảm xúc ban đầu đều biến mất.

Này không phải Vệ Vô Du, đó chỉ là một con rối gỗ không biết tên.

“Ngươi vẫn cười như thế này sao?” Thanh âm Phượng Huyền nháy mắt khốc lãnh, “Nhìn vào mắt trầm.”

Theo lời gương mặt, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, không có chút hơi thở của một con người, Phảng phất chặt đứt hết thủy tình cảm, không tình xa xăm mà hồ hững.

Từng vì y giống mà cố ý bắt lấy, nhưng hiện tại lại bởi vì y trở nên càng giống hơn mà không dẫn được lửa giận.

“Đây là ngươi cười cho trầm xem?” Tay hắn vì tức giận mà nắm càng chặt, “Một năm nay, ngươi đều dùng biểu tình như vậy đối diện trầm!”

Ngón tay thi lực tăng sức ép, đau đớn làm biểu tình Vệ Vô Du có một chút biến hóa, nhưng ánh mắt dịu ngoan không hề không giận lại chưa thay đổi.

“Trả lời trầm!” Phượng Huyền càng thêm hung hăng hỏi, ánh sáng trong mắt ngài như ánh lửa đang bốc cháy, muốn thiêu hủy người trước mắt.

“Thần..... Không rõ ý tứ của Hoàng Thượng.” Thấy biểu tình Phượng Huyền càng thêm uy nghi uẩn giận, Vệ Vô Du khiếp sợ, rồi lại nghi hoặc không rõ.

Y đã mặc ngài gọi thì đến, xua thì đi, vậy Phượng Huyền đến tốt cùng còn bất mãn cái gì?

Y chẳng qua là một trong vô số sủng nhi của ngài, ngài cũng không chỉ có mình y, sao phải đi so đo những chuyện nhỏ bé không đáng kể như vậy.

“Không rõ?” Phượng Huyền cười lạnh, bàn tay nắm cầm y trượt xuống cổ, “Ngươi hoàn toàn lường gạt trầm một năm a, Vệ khanh, chưa từng có người nào dám đối diện trầm như vậy.”

Lường gạt? Thân hình y không nhẹ được mà khẽ chấn động, nhưng biểu tình lại càng thêm nghi hoặc.

Y lường gạt Phượng Huyền? Y mà có bản lĩnh này sao.....

Bỗng nhiên một cái đẩy làm Vệ Vô Du ngã ra phía sau, ngón tay trên cổ siết chặt, bẻ gãy nghi hoặc cùng làm y vô pháp hô hấp; bốn mắt nhìn nhau, y lại nhìn thấy trong mắt Phượng Huyền sự ngoan lệ chưa từng thấy, đó là sát ý.

“Ngô.....”

Ngài muốn giết y? Trán y đổ mồ hôi, cảm giác cổ họng bị đè nặng, ép y không thể hô hấp, lưng phát lạnh; ngực kịch liệt phập phồng, y theo bản năng muốn giãy dụa, thế nhưng tay nâng lên rồi trong nháy mắt lại hạ xuống buông tha cho hết thủy nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc y nhắm mắt lại, bàn tay trên cổ thả lỏng ra. Vệ Vô Du cố gắng thở phồng hên mở mắt, nhìn thấy Phượng Huyền lạnh lùng quan sát y.

“Giết ngươi ngươi cũng không muốn giãy giụa?” Ngài mềm nhẹ hỏi.

Vệ Vô Du không trả lời, chỉ vuốt vuốt cổ họng rất đau của mình, kinh ngạc nhìn gương mặt tuần mỹ trên người, không rõ ngài rốt cuộc muốn làm gì.

“Người muốn rời khỏi trẫm, nhưng trẫm không tính toán thả người đi.” Phượng Huyền nói xong liền cởi y phục hai người xuống, trước khi Vệ Vô Du kịp phản ứng không chút nào ôn nhu xâm nhập y.

“Ách — ô! Đau.....” Không có chuẩn bị, đau nhức như bị xé đôi làm Vệ Vô Du phát ra rên rỉ, tay giãy giụa muốn đẩy ra thứ làm mình đau đớn, lại bị siết chặt trên đỉnh đầu.

“Cho dù như vậy, trẫm vẫn muốn người.” Phượng Huyền càng thêm phóng túng, thì thầm bên tai người đau đớn đến xanh mặt: “Vô luận thế nào, cũng không sẽ thả người đi!”

Lần hai thứ mãnh liệt xâm lược, đầu Vệ Vô Du trống rỗng, thân mình trừ bỏ gần cảm giác đau đớn gần như tê liệt ra, thì đã không còn bất cứ cảm giác gì.

“Không..... Ô..... Đau quá.....” Hô hấp từ dồn dập rồi chuyển dần mỏng manh, y vô ý thức giãy dụa mê mang, đau đớn khuếch tán đến tứ chi, cả đầu ngón tay cũng tê liệt không còn cảm giác.

Một ngày này, Phượng Huyền lấy kịch liệt đau đớn hoàn toàn bất đồng với động tác ôn nhu dĩ vãng, hung hăng xé rách thân hình vừa thuận theo lại vừa phản kháng, lần đầu tiên khiến y trong cơn hoan ái vì đau đớn kịch liệt mà ngắt đi.

Vệ Vô Du bị bệnh một hồi.

Cùng một lần năm trước bất đồng. Lần bệnh trước đó, trừ bỏ một ít khó chịu do lần đầu bị ôm, càng nhiều chính là do phân chấp nhất quan niệm đạo đức bị lung lay phá hủy; mà lúc này đây..... Hoàn toàn là bởi vì thân thể bị thương.

Chờ y tỉnh lại, dĩ nhiên đã là sau Ngọ ngày thứ hai; mà Phượng Huyền cũng không cho y trở về Vệ phủ, chỉ tùy ý chọn một lý do báo cho Vệ gia y bị giữ lại trong cung, hơn nữa như giam cầm không cho y rời khỏi Khúc Dương điện một bước.

Có lẽ là bởi vì biết không thể phản kháng mà quen thuận theo, cũng có lẽ là bởi vì thân thể vô pháp nhức nhích, Vệ Vô Du suốt ngày chỉ có thể im lặng nghỉ ngơi trong điện; duy nhất làm cho y lo lắng chính là đến lúc về nên giải thích với người nhà thế nào, còn có..... Ngày ấy Phượng Huyền nhắc tới, chuyện của Mạc Khải Anh.

Y vốn tưởng rằng Hạ Bằng Viễn nhất định sẽ không phụ Khải Anh, nhưng là nhờ Phượng Huyền nhắc tỉnh, mới nghĩ đến Hạ Bằng Viễn trước nay luôn là một người thủ kỷ luật, hướng chi Khải Anh từng nói, hẳn một mực trốn tránh..... Như vậy, Khải Anh không thể tiến vào quân doanh, lại tuyệt đối sẽ không hồi kinh nhờ giúp phải làm sao đây?

Sâu kín thở dài, Vệ Vô Du bực mình đứng lên, thật cẩn thận di chuyển thân hình vẫn còn chút đau đớn về phía cửa sổ, nhưng mới đi vài bước đã có thị nhân đuổi kịp, cung kính ngăn y lại.

“Vệ đại nhân, Hoàng Thượng phân phó, ngài không thể rời khỏi nơi này.”

“Ta.....”Hơi ngẫn ra, Vệ Vô Du mới có thể khiến bản thân thản nhiên mở miệng nói: “Ta không phải muốn ra ngoài, chỉ là muốn đến ngồi bên cửa sổ một chút thôi.”

Từ ngày ấy qua đi đã là năm ngày, năm ngày gần đây Phượng Huyền không xuất hiện, nhưng để cho những thị nhân này tùy thị y. Mĩ kỳ danh viết phụng dưỡng, kỳ thật bất quá là giám thị.

“Như vậy để nô tỳ giúp ngài phô nhuyển chiêm (đệm mềm) được không?” Cung nữ kia lại hỏi.

Tuy là câu hỏi, nhưng các nàng đã muốn tự chủ trương hành động, phô nhuyển chiêm lên trường y (ghế dài), mang lên nước trà rồi cung kính lui ra phía sau.

Vệ Vô Du ngồi xuống, thấy lòng đầy khó chịu. Y nhất cử nhất động đều bị giám thị, làm sao để giúp Khải Anh đây? Còn thua cậu y nhiều nhất chỉ là.....một con chim trong ***g của Phượng Huyền

Nơi này tất cả quan nhân cận thị đều biết quan hệ của y cùng Phượng Huyền, bọn họ trong mắt nhìn y thế nào? Nam sủng, nam phi, hoặc có lẽ chỉ là một xướng kỹ (nặng hơn từ kỹ nữ chút, còn từ gì thì sr ta đây ko tiện nói ra...) cạy quyền dựa thế.....

Mặc dù vẫn nhớ lời Mạc Khải Anh nói ngày đó, nhưng y vô pháp cản bản thân chú ý mọi thứ xung quanh, chỉ có thể miễn cưỡng phân mình thành hai nửa, để một mặt kia của mình chết lặng, mới có thể quên.

Bị Phượng Huyền bóp cổ trong nháy mắt đó, y thật sự nghĩ, nếu có thể chết như vậy..... thế cũng đã xong, ít nhất không cần chịu tra tấn nữa.

Ngoài cửa trận bước chân lộn xộn truyền đến, Vệ Vô Du quay đầu nhìn cánh cửa, nghe thấy thanh âm đều quỳ thỉnh an bên ngoài, theo sát đó là tiếng nói chuyện.

“Cung nghênh Hoàng Thượng, cung nghênh Lục Vương gia.”

“Đứng dậy.”Phượng Huyền tùy ý ra lệnh, cước bộ không ngừng.

“Hoàng huynh! Ta còn chưa nói xong.”Dục Tường vội vàng chen vào nói, theo sát phía sau Phượng Huyền, “Ngài nói ba ngày? Như vậy quá ngắn.....”

“Vậy cũng đáng để người khấn trương? Dù sao cũng không cần làm chuyện gì mà?”

“Nhưng, ta cùng Duệ Dục sao có thể làm chuẩn bị nhanh đến vậy.....”

Hắn nói còn chưa nói xong, Phượng Huyền đã vươn tay đẩy cửa vào, quay đầu nhìn thấy người bên cửa sổ, bước nhanh đến; Vệ Vô Du đứng lên muốn hành lễ, phút chốc bị ngài bước lên ôm lấy, lại an trí ngồi về ghế.

“Về sau chỉ cần ở trong này, người không cần hành lễ.” Phượng Huyền cúi người nói, như đánh giá nhẹ nhàng vươn tay nâng cằm y lên, lộ ra mặt ý cười, “Người sắc mặt tốt hơn nhiều, còn đau không?”

Ôn nhu lúc này cùng lãnh nộ khi đó, làm Vệ Vô Du có chút không kịp phản ứng. Y thấy Dục Tường biểu tình ngẩn ra, có bên thứ ba ở đây, y càng thêm không biết nên trả lời thế nào, khó xử nhắm mắt lại.

Dưới ánh nhìn chăm chú của người khác, y làm không làm ra nổi cái tư thái thuận theo phục tùng kia..... Nó làm y thấy nhục nhã, nhục nhã với việc bản thân cũng là một nam nhân mà lại phải thuận theo như thế.

“Không cần để ý hắn.” Từ tầm mắt y nhìn thấy Dục Tường, Phượng Huyền mi phong nhú lại, ôm y vào lòng, “Trong cung điện này người chỉ cần nhìn thấy trẫm là được, những người khác không để ý tới.”

Câu tuyên ngôn này làm Vệ Vô Du sửng sốt, cũng làm cho Dục Tường trừng mắt.

Hắn chưa bao giờ gặp hoàng huynh cho phi tử nào một quyền lực lớn như vậy, chẳng những không cần hành lễ, càng quan trọng hơn là, Vệ Vô Du chính là chủ nhân của Khúc Dương điện; mọi người ở đây đều phải nghe theo y, mà ở đây y không cần phải nghe theo bất cứ ai, trừ bỏ Phượng Huyền.

Dục Tường ngẩn người chăm chú nhìn Vệ Vô Du, nhìn sao cũng không ra y có mị lực lớn đến mức có thể khiến hoàng huynh sửng đến nỗi này. Vệ Vô Du kỳ thật chỉ có thể xưng là thanh tú, có một đôi mắt xuất chúng, nhưng cũng không ít tần phi trong cung có một đôi phượng nhãn như thế, y đến cùng đã làm gì mà có được hoàng huynh?

Tựa hồ chú ý đến ánh mắt Dục Tường nhìn mình, Vệ Vô Du khép mắt lại, rồi lại tựa hồ cảm nan kham mà lánh đi, ẩn vào khí phách chiếm hữu toát ra từ thân thể Phượng Huyền. Đây là lần đầu tiên y gặp Dục Tường dưới trạng huống này, hoàn toàn không biết nên đối mặt thế nào, đành phải nương vào Phượng Huyền trước người chắn đi tầm mắt đó.

Chỉ một cái chớp mắt, nhưng Dục Tường cũng linh ngộ được hít một hơi.

Nguyên lai là..... Hắn sớm nên chú ý tới hoàng huynh đối với mỹ nhân kiều mỹ thích tổ vẽ luôn phản cảm, cùng cổ quý khí hoàng tộc tương phản, thứ ngài thích chính là sạch sẽ thanh nhã. Hắn đã từng thấy ngài làm trò trước mặt sứ giả ban một mỹ nhân nùng trang điểm mặt cho quan viên, tuy rằng mang theo một nụ cười nhạt, nhưng sâu trong ánh mắt là sự tức giận.

Vệ Vô Du là nam tử, tự nhiên không có những thứ yên chi thì mặt kia. Một đôi phượng mâu tự nhiên mà thành không hề có chút tục diễm, đôi khi lại lộ ra vẻ mặt hàm súc thẹn thùng, thư quyền khí tức (phong

độ của một người trí thức) khiết tịnh dưỡng thành từ nhỏ; mà tựa hồ thiên tính của y chính là đạm bạc lợi dục (không có ham muốn quyền lợi), một năm được sung hạnh mà vẫn giữ được vẻ ban đầu.

“Nhìn đủ chưa?” vén lên một sợi tóc của người trong lòng, Phượng Huyền lạnh ghẽ nhìn Dục Tường, mang theo cảnh cáo nói: “Không có việc gì thì đi đi, hậu cung của trẫm cũng không phải tùy người bước vào như vậy; người của trẫm, lại càng không phải là người người có thể tùy ý nhìn.”

“Thần đệ không có ý này!” Dục Tường cuống quýt giải thích, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Hoàng huynh, về chuyện du lịch vẫn là khéo dài thêm vài ngày, nếu không sẽ không kịp chuẩn bị.”

Thừa dự xa mã (xe ngựa tứ mã của hoàng thượng cùng cung phi), nghi giá vệ đội, thị vệ cung nhân..... Thậm chí ngay cả ngự trù đều phải mang theo, ngoài ra còn có các loại lễ tiết rườm rà cùng những người đi theo là không ít, đột nhiên như vậy bảo hấn sao chuẩn bị cho kịp chứ.

Dục Dục cũng thật là, cái gì cũng không nói đã đồng ý rồi chạy lấy người, làm hại hấn phải ở chỗ này dây dưa cùng Phượng Huyền.

Du lịch? Vệ Vô Du nghe vậy giật mình, ngẩng đầu vừa vặn đón nhận tầm mắt thâm trầm chăm chú của Phượng Huyền, thoáng chốc y thấy hoảng hốt mà ra sức tránh đi.

“Trẫm cũng không nói muốn người chuẩn bị cái gì.”

“Đi?”

“Mang hai người hầu cùng một cung nữ, cho thêm Xuân Minh đi theo nữa là được.” Ngón tay ngài mờ ám lướt qua tóc mai của người trong lòng, dẫn đến một trận run nhẹ mới vừa lòng nở nụ cười.

“A.....” Dục Tường kinh hãi, “Ít như vậy?”

“Người bình thường du lịch, như vậy hình như đã không tính là tầm thường rồi?” Ngài liếc Dục Tường một cái, “Trẫm cũng không tính toán đến điều tra dân gian, du ngoạn chính là du ngoạn.”

Hoàng đệ này của ngài có khi ngu ngốc một cách thú vị, Dục Dục vừa nghe ngài nói ba ngày lập tức đã hiểu ý ngài, còn đầu óc Dục Tường vẫn còn chưa hiểu được.

” Nhưng như thế rất nguy hiểm!”

“Người không đường hoàng thì sẽ không có nguy hiểm.” Y ngài thấy, chậm rãi ra khỏi thành làm cho mọi người biết hành tung của mình, đó mới gọi là nguy hiểm.

” Ách! Nhưng..... nhưng mà.....”

“Đừng có nhưng mà, người muốn ra ngoài là trẫm, trẫm đều có tính toán.” Phượng Huyền đứng lên, để hai tay ra sau như muốn đuổi người hỏi: “Còn có huyện gì khác không?”

Dục Tường nhú mi, tổng thấy quyết định của hoàng huynh quá mức đột ngột; hấn bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhìn Vệ Vô Du thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Hoàng huynh tính toán một người độc hành, hay muốn mang theo vị tần phi nào cùng đi?”

Quyết định đột ngột như vậy, hơn nữa quyết định xong liền

đến Khúc Dương điện, hay là hoàng huynh muốn.....

“Còn chưa quyết định. Có lẽ một mình, có lẽ..... mang thêm một người.” Phượng Huyền qua loa, lại liếc nhìn Vệ Vô Du đang trí thân sự ngoại (không quan tâm đến thứ gì) mỉm cười, làm Vệ Vô Du tim đập lập tức thấy một cổ bất an dâng lên.

Dục Tường nhất thời nghẹn lời, hai người đều biết rõ ý tứ của đối phương, nhưng ngài cũng không trả lời thẳng, làm cho hấn chẳng biết phải nói gì.

“Không có việc gì thì lui ra đi!”

“Này..... Vâng” Thi lễ, Dục Tường bất đắc dĩ lui xuống.

Đuổi đi quan nhân, Phượng Huyền ngồi xuống bên cạnh y tháp.

Không khí nháy mắt trở nên trầm trọng, khiến Vệ Vô Du hô hấp bắt đầu khó khăn.

Cảm thấy ánh mắt kia như muốn thiêu đốt mình, y bất đắc dĩ quay người đối diện với cặp linh mâu kia trong thoáng chốc, lại lo sợ không yên cuối đầu xuống. Ánh nhìn hôm nay của ngài bất đồng dĩ vãng, mang theo sự thâm dò cùng đánh giá chưa từng có, làm y nhất thời vô pháp cư xử dăm nhiên như trước.

“Người không hỏi?” Giữa hai người vẫn là Phượng Huyền mở miệng trước.

Hỏi? Vệ Vô Du kinh ngạc ngẩng đầu, ý của Phượng Huyền là..... muốn y hỏi?

Chẳng những cho y quyền lực ở đây, còn cho thêm y cái quyền được hỏi sao? Trước nay y chỉ nghe theo ngài, mà hầu như không có quyền tự hỏi a! Chuyện này khiến y có cảm giác đồng khởi đồng tọa.

Nhưng một Phượng Huyền như vậy, so với dĩ vãng lại càng khó nắm bắt.

“Người như vậy sẽ càng làm trầm khó buông tay nha, Vô Du.” Thanh âm phi thường nhẹ như mờ như ảo truyền vào tai Vệ Vô Du, ở trong nháy mắt y mê hoặc Phượng Huyền lại lần thứ hai mở miệng, dẫn theo khí phách hoàn toàn tương phản, “Cùng trầm đến Giang Nam.”

“Giang Nam?” Y ngây ngẩn cả người, thấy khóe môi Phượng Huyền cong lên một độ cong cực mỹ, một nụ cười làm kẻ khác tâm hồn nhộn nhạo, không khỏi trong lòng khê nhúc nhích, mặt phấp phấp hồng.

“Người sinh ra đến giờ, chưa từng rời khỏi kinh thành đúng không?” Phượng Huyền vẫn như cũ tự cổ mực bản thân cười, ngữ khí cũng cực mềm nhẹ dụ hống: “Thuận theo vận hà nam hạ, cảnh trí ven đường bốn mùa khác nhau, mỗi mùa một vẻ; mà bốn châu quận Hoài Dương Tô Hàng (Dương Châu, Giang Tô (Tô Châu), Hàng Châu) nổi tiếng, mười cảnh Thái Hồ, hơn nữa còn có danh cảnh vô tích của Gia Hưng, tháng sáu cuối xuân, trời xanh Thụy hồ, Giang Nam phồn hoa thủy hương mỹ cảnh, chính là thiên đường trong mắt thi nhân.”

Ngài như đang khuyên hống y? Vệ Vô Du giương mắt suy nghĩ, lẳng lẳng nhìn quân vương tuần mỹ vô trù trước mắt. Hoàng đế du lịch từ trước đã nghe thấy, nhưng đa số là một mình xuất cung; cho dù có dẫn người theo, cũng là mang theo phi tử mình sủng ái nhất. Nhưng Phượng Huyền hiện tại lại muốn dẫn một “nam sủng” vừa mới chọc giận ngài xong đi cùng, hơn nữa còn dung một khẩu khí khuyên hống hỏi y..... nếu ngài dụng mệnh lệnh cường ngạnh mệnh y đi, như vậy ít nhất y sẽ không phải thấy lo sợ nghi hoặc như bây giờ.

Thấy y vẫn như cũ khê nhếch môi im lặng, Phượng Huyền hỏi lại: “Sao rồi?”

“Thần không rõ.....” Vệ Vô Du chỉ thấy nổi lòng khê rối loạn.

Y thật không hiểu Phượng Huyền đến tột cùng muốn làm gì, mặc kệ khi đó ngài là vì cái gì mà sinh khí, nhưng y chưa từng nghe có ai sau khi chọc giận ngài mà còn giữ được quyền sủng.

“Sau này khi ở cùng trầm không cần xưng thần.” Không có được câu trả lời, Phượng Huyền nhú mày kiểm, không hờn giận mệnh lệnh nói: “Trầm hỏi chính là người — Vệ Vô Du có đi hay không.”

Bị mệnh lệnh một năm, hiện tại lại muốn chính y quyết định?

“Thần..... Ta không rõ vì sao Hoàng Thượng muốn ta.....”

“Trầm chính là muốn mang người đi!” Không vì cái khác, ngài muốn nhìn Vệ Vô Du của thường ngày, muốn nhìn một Vệ Vô Du của bình thường, nhưng trong chốn cung đình lại không cách nào làm được, cho nên ngài muốn dẫn y rời khỏi kinh thành.

Một ngày mười hai canh giờ, tỉ mỉ quan sát ngắm nhìn.

Ngài nghiêm túc!

Vệ Vô Du không thể nói gì, nhưng tâm thông thả chậm xác định. Qua sau một lúc lâu, y rốt cục nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng, không nhìn Phượng Huyền, “Ý của Hoàng Thượng là ta có thể tự mình quyết định sao?”

“Có thể nói như vậy.” Thấy y có biểu tình như thế, Phượng Huyền trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, khê cười, “Nói như vậy, muốn người đáp ứng đi cùng trầm chỉ sợ không dễ dàng, Vô Du.”

Trong mấy ngày này, đã khiến ngài thấy rõ những những điểm khác thường khi hai người ở chung, mới làm ngài hiểu rõ nguyên lai ngài chưa hề chinh phục được con người ấy, chỉ là làm cho y bất đắc dĩ khuất tùng.

Tuy rằng người này vĩnh viễn cũng trốn không thoát ngài, nhưng là nếu có thể dễ y lấy thật tình đối mặt với ngài, đó cũng là một chuyện vui a! Thân là quân vương, biến y thành vạ sở hữu với ngài mà nói là vô cùng dễ dàng, nhưng hiện tại ngài bắt đầu có một suy nghĩ muốn nắm được một thứ gọi là tâm tình của một người.

Ngẫu nhiên chơi một trò chơi như vậy, có lẽ cũng không tồi.

“Như vậy đi.”Phượng Huyền thần nhiên bước đến trước mặt y nói nhỏ: “Người đồng ý cùng trầm đi, trầm sẽ giúp người làm một việc thể nào?”

“Một chuyện?” Y có chút nghi hoặc.

“Cùng trầm đi, trầm liền cấp cho Mạc Khải Anh một chức vụ, để hắn nhậm chức cùng trưởng với Hạ tướng quân.” Thấy y chấn động, Phượng Huyền biết chính mình hạ đúng được rồi.

Chuyện của ngài không quan tâm, đối với người này lại là lợi khí tuyệt hảo để thuyết phục.

“Khải Anh?” Vệ Vô Du nín thở. Ngài có thể giúp Khải Anh sao? Nhưng.....

“Có lẽ thêm một chuyện nữa vậy.” Ngài dùng đầu lưỡi khẽ lướt qua cánh môi y, hạ xuống một nụ hôn, “Tả thừa tướng vẫn hy vọng trầm tứ hôn nữ nhi của ông ta cho Hạ Bằng Viễn, chỉ cần người đáp ứng trầm một câu, trầm có thể cản chuyện này.”

“Chỉ cần ta đáp ứng.....” Vệ Vô Du chấn động, thì thào nắm lấy vạt áo.

Chỉ cần đáp ứng cùng ngài nam hạ, như vậy có thể giúp Khải Anh, chỉ cần y gật đầu đáp ứng. Nhưng nên cùng người nhà nói thể nào? Còn phải cùng Phượng Huyền ở chung một chỗ. ngoài cung.....

“Đây không phải uy hiếp, mà là điều kiện, Vô Du, người có thể có quyền lựa chọn.” Phượng Huyền khẽ cười nói, trong mắt cũng tin tưởng mười phần, “Nếu nguyện ý, người chỉ cần gật đầu đáp ứng, những chuyện khác, trầm đều có cách giải quyết.”

Vệ Vô Du nhếch môi nhìn ngài. Biết rõ đây là cái bẫy ngài sở thiết để bẫy y đáp ứng, nhưng nghĩ đến tình nghĩa Khải Anh đối với y, nhớ đến cậu đang phải chịu sự tra tấn của tình yêu, liền không thể không đáp ứng.

“Ta đi.” Hít vào một hơi, y ưng thuận nặng nề nhận lời.

“Ba ngày sau xuất phát, ngày mai người hồi phủ chuẩn bị.” Nhẹ nhàng đưa y ôm vào lòng, Phượng Huyền hôn lên chiếc cổ trắng nõn của Vệ Vô Du, lần vào đơn y,” Thánh chỉ của trầm sẽ cùng đưa đến khi người hồi phủ, người không cần lo lắng.”

“Vâng” Vệ Vô Du nhắm mắt, dần lại tâm trạng, cảm nhận thân thể mình chậm rãi theo cảm giác vuốt ve dần nóng lên.

“Còn nữa, gọi trầm...là... Phượng.”

Y chấn động, mở mắt, thấy đôi mắt xinh đẹp kia còn đang nhìn y, trong đôi mắt ấy trừ bỏ *** còn có cả nhu tình.

“Ra cung, hãy gọi tước danh của trầm, Phượng.” Phượng Huyền không ngừng hôn lên da thịt y, dùng thanh âm ám ách hấp dẫn, “Thử gọi xem, Vô Du.”

Gọi ngài là..... Phượng? Vệ Vô Du trong lòng rung động, một cảm giác kỳ dị dâng lên.

“Phượng.....”Y chần chờ trong chốc lát, rốt cục khi môi ngài kề sát môi y gọi ra; còn chưa kịp nhận cảm giác kỳ dị kia, đã bị quấn vào dòng lũ ***.

Đối Phượng Huyền mà nói, đây chẳng qua là một trò chơi, nhất thời hứng khởi, một trò chơi chinh phục dục niệm sử dụng.

Hai mươi ngày này, ngài sẽ cho Vệ Vô Du hết thấy chú ý mà hậu cung giai lệ mong mỏi, ôn nhu cùng triu mến, nhưng chỉ giới hạn trong hai mươi ngày, bắt lấy mặt bạch khiết này.

Đến cuối cùng người bị nắm giữ, là ai?

Mà ý nghĩa sau trò chơi này, hoàn toàn khác hẳn suy nghĩ đơn thuần dễ dàng của ngài. Nhưng đáng tiếc hiện tại người vẫn chưa — phát giác được cỗ động lực thúc đẩy chuyện này là gì.

8. Chương 7

Hàm yên nhạ vụ mỗi y y,

Vạn tự thiên điều phát lạc huy. Trở lại Vệ phủ, thật kì lạ là không ai hỏi Vệ Vô Du chuyện gì, khiến y nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng người nhà tuy mặt ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng phụ thân trên mặt lại lộ ra sự hưng phấn; ngay cả khi y nói mình sắp đi xa, phụ thân cũng chỉ là vội vàng bảo mọi người vì y chuẩn mọi thứ.

Vệ Vô Du không hỏi nội dung thánh chỉ của Phượng Huyền, nên lại càng không thể hiểu tình huống bây giờ, chỉ có thể thuận theo thái độ của người nhà mà nói chuyện.

Mãi cho đến đêm trước khi xuất phát, cả nhà dùng xong văn thiện, Vệ lão gia hưng trí gọi cả ba đứa con đến, chuẩn bị trà nước, rồi đuổi phớ dong ra, mới mặt mày ngưng trọng hưng phấn khụ khụ mở miệng: “Các đời Vệ gia, ở một thể hệ này chính là quang diệu môn đường a!” Khoái trá vuốt râu, “Thời trẻ đến nơi này tiếp nhận buôn bán, có giao tình tam chức phía nam, giúp chuyện làm ăn nhà chúng ta đi vào phía nam, thêm rất nhiều đường làm ăn, thật sự là chuyện đời khó lường.” Tam chức là chỉ Giang Tô: Nghiêm, Trương, Liễu ba nhà, ba nhà này có quan hệ thông gia với nhau, nắm hết việc bán buôn bốn chức phía nam, nên chuyện bài ngoại cũng là thường tình; người ngoài muốn chia một chén canh cùng họ, khó càng thêm khó.

“Đa tạ phụ thân khen ngợi.” Vệ Vô Hoa cười chấp tay, một bộ khách khí, “Là phụ thân biết cách giáo dục.”

“Bỏ đi bỏ đi, ít vuốt đuôi ta thôi.” Vệ lão gia huy tay, lại ha hả cười,

“Phụ thân con có mấy phân lượng chính ta còn không biết sao! Nói đi cũng phải nói lại a, Phương nhi là đứa giống ta nhất.”

“Phụ thân, người không phải đang hổng con chứ?” Thấy phụ thân hôm nay tâm tình rất vui, Vệ Vô Phương cũng xướng phụ họa theo, “Con giống phụ thân chỗ nào?”

Vệ Vô Du một bên uống trà lắng nghe. Chuyện buôn bán trong nhà trước nay y hoàn toàn không biết, nên cũng chẳng biết nói gì, hướng chỉ y còn đang lo lắng chuyện ngày mai mà thấy nặng nề a.

“Chính là giống điểm này. Phương nhi trong việc buôn bán cùng Hoa nhi bất đồng, Hoa nhi ổn trọng, còn Phương nhi có chính là hào khí, có hai người các ngươi ta thật sự rất yên tâm.” Vệ lão gia nói xong thở dài, đột nhiên chuyển đề tài lên người thứ tư, “Đứa ta lo lắng nhất chính là Du nhi, từ nhỏ đã thích yên tĩnh không thích nói chuyện nhiều chỉ thích đọc sách, không nghĩ đến con có thể đậu Trạng Nguyên, bây giờ còn được Hoàng Thượng coi trọng như vậy.”

Đột nhiên bị điểm đến tên mình, Vệ Vô Du khẽ run một chút, chỉ im lặng cười không trả lời. những lời ca ngợi của người nhà không thấu rõ chân tướng, làm tâm y bị tầng tầng lớp lớp sa bao lấy, càng ngày càng không thở nổi.

Nếu không nghe theo phụ mẫu đi dự thi, không có lời dự đoán của toán mệnh sư kia, hiện nay y tuyệt không rơi vào hoàn cảnh này. Nguyên tưởng rằng Phượng Huyền rồi sẽ chán ghét y, thế nhưng ngài lại chấp nhất y một năm, còn giờ đây lớp xiềng xích này không hề thuyên giảm, mà ngược lại càng kéo dài càng thêm chặt chẽ trói lấy y.

“Ngày mai tùy Hoàng Thượng cải trang nam hạ, ngươi phải hảo hảo biểu hiện a.”

Vệ lão gia từ ái phân phó, không nghĩ tới Vệ Vô Du chấn động, bật thốt hỏi: “Phụ thân người biết ta cùng Hoàng Thượng du lịch?”

Y nháy mắt khẩn trương, một cổ sợ hãi bị phát hiện tràn ngập tâm y.

“Thánh chỉ có nói, người mấy ngày trước ở lại trong cung chính là để chuẩn bị cho chuyện này. Cũng nói đây là tư mật, cho nên chỉ báo cho chúng ta.” Vệ Vô Hoa trầm vì phụ thân giải thích, “Đương nhiên cũng có chỉ, nghiêm lệnh cấm tiết lộ.”

Nguyên lai, Phương Huyền trực tiếp nói cho phụ thân họ muốn đến Giang Nam, mà không phải nói ra quan hệ của họ.....

“Phải không.....” Y thì thào, trong lòng như có một tảng đá nặng nề chiếm cứ, không chú ý đến ánh mắt thoáng lo lắng của huynh trưởng.

“Đây cũng là một cơ hội tốt.” Vệ Vô Phương trước nay luôn vô cùng tự nhiên, tất nhiên không chú ý đến vẻ mặt thoáng trầm xuống của đại ca mình, “Nhị ca luôn ở mãi trong nhà, bây giờ cũng nên ra ngoài kiến thức một chút.”

“Ân.” Biết người nhà không biết rõ mọi chuyện, Vệ Vô Du thở ra gật đầu.

“Phụ thân, con thấy nên để Vô Du sớm đi nghỉ ngơi thôi, ngày mai trời chưa sáng đã phải xuất thành.” Vệ Vô Hoa nói xong đứng lên, chủ đạo hết thảy, “Vô Du, huynh tùy đệ về xem mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa, đệ lần đầu ra xa nhà, sợ có sẽ có vài thứ đệ không biết nên chuẩn bị thế nào.”

“Cũng đúng, cũng đúng, con giúp đệ đệ con đi nhìn xem thế nào.” Vệ lão gia vuốt râu, gật đầu mỉm cười, “Các con đi thôi, Phương nhi lưu lại trò chuyện với ta một lúc nữa.”

Hai người rời đi Phương đình, thông thả bước trên hành lang, Vệ Vô Hoa bỗng nhiên mở miệng: “Chuyến đi lần này, là đã quyết định từ trước rồi sao?”

“Đi?” Không dự đoán được huynh trưởng sẽ bỗng nhiên đặt câu hỏi, Vệ Vô Du sửng sốt, lắc đầu nói: “Không, là quyết định lâm thời.”

“Vậy sao?” Vệ Vô Hoa trầm mặc, mãi cho đến khi đến cửa viện mới nói: “Vài ngày nữa, ta cũng tính toán đến Giang Nam xem chuyện buôn bán.”

“Đại ca muốn đi đâu?”

“Chắc sẽ đến Tô Châu, vùng Gia Hưng.” Hắn đáp, lại khoái trá cười, “Còn không, thì nếu có cơ hội sẽ hội ngộ với các đệ, đến lúc đó huynh đã có thể gặp được Phương để nổi tiếng.”

Nhìn tên nam nhân đã khi nhục thân nhân của mình. Hắn trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, rất nhanh lại liềm đi.

“Đại ca?” Vệ Vô Du tâm đột nhiên đập nhanh, vạn nhất họ gặp nhau..... Vạn nhất..... ” Ta còn chưa nói hết, Giang Nam to lớn như thế, muốn gặp được cũng là một chuyện khó a.” Không muốn làm cho đại đệ miên man suy nghĩ, Vệ Vô Hoa bước vào cửa trước, “Huống chi, huynh là vì chuyện làm ăn mới nam hạ.”

Hắn nói dối mặt không đỏ khí không suyễn, không chút biến sắc. Cùng hắn so sánh, Vô Du cơ hồ không giấu được chuyện gì, mỗi lần đều là hắn sợ sẽ kích thích nên mới không dám xuyên thủng; ngay cả những lời đồn đại, hắn xem như chưa nghe chưa thấy, áp chế không cho nó truyền vào tai người nhà.

Nhớ đến chuyện một năm trước, tâm hắn vẫn còn sợ hãi. Trước kia còn có Mạc Khải Anh giúp Vô Du, hiện tại Mạc Khải Anh đã không còn ở kinh thành, người làm huynh trưởng như hắn nhất định phải làm hết trách nhiệm của mình.

Vệ Vô Hoa ra vẻ chuyên chú kiểm kê hành lý. Kỳ thật đại đệ cần mang theo đồ dùng rất ít, trừ bỏ y phục tùy thân, những thứ cần không nhiều.

” Vô Du, người có nghĩ tới việc từ quan không?”

Bỗng dưng một câu, làm Vệ Vô Du mở miệng lại không nói được gì.

Y đã nghĩ, đã nghĩ trăm vạn lần! Nếu có thể rời đi, y sao không nghĩ đến! Nhưng vì sao lúc này đại ca lại hỏi y? Vào cái thời điểm mà mọi người đều đang nghĩ y chịu thánh ân vô vàn.

“Đại ca, huynh vì sao lại hỏi như vậy?” Thanh âm y có chút run run hỏi.

“Không, chỉ là huynh thấy đệ thủy chung vẫn không thích hợp với chốn quan trường.” Vệ Vô Hoa nhìn như lạnh nhạt vô tâm, nhưng ẩn đầy thâm ý nói: “Nếu đệ muốn rời khỏi nơi này, chỉ cần nói cho đại ca một tiếng..... Đại ca nhất định sẽ giúp đệ.”

Vệ Vô Du tâm lại chấn động, tựa hồ mơ hồ nắm được ý tứ của huynh trưởng, rồi lại không muốn hiểu, đành phải lặng im.

“Tốt lắm, xuất môn bên ngoài tự mình phải cẩn trọng.” Vệ Vô Hoa chủ động đánh vỡ không khí đầy mờ ám, lòng vẫn đầy lo lắng nói: “Đại ca không với bảo người phải làm gì, nhưng quan trọng nhất chính là phải bảo vệ tốt chính mình.”

Tuy rằng hắn không rõ mục đích Phượng đế mang theo Vô Du một mình du lịch, nhưng gì hắn có khả năng làm là giảm bớt những lời đồn đại xuống mức thấp nhất, giảm những thứ thương tổn đến Vô Du xuống thấp nhất.

Chính là, Phượng Huyền người này, mới là nguy hiểm lớn nhất, trí mạng nhất a!

Là thanh âm của nước.

Nhẹ nhàng đẩy, tiết tấu phong phú vang lên, làm thân thuyền lung lay dao động.

Bên người truyền đến tiếng hít thở đều đều, nhưng Vệ Vô Du vẫn mở mắt, nhìn ánh trăng từ cửa sổ rơi vào.

Ánh sáng phát ra lạnh như băng, u u ám lạnh, hơi nước mang theo hàn khí, tựa hồ ngay cả tâm cũng bị đông lạnh.

Hơi hơi ngoái đầu nhìn lại, y nhìn thấy thùy nham của nam nhân không chút đề phòng, mi phong ẩn giấu uy nghi, ngũ quan cao quý, phối hợp với phong thái tuấn mỹ, làm kẻ khác khó mà dời mắt đi nơi khác.

Có hận người này không? Vệ Vô Du thoáng chốc nghi hoặc.

Y nên hận người này. Hận ngài cường bức, uy áp, hận ngài làm nhục y, càng hận ngài hủy đi tôn nghiêm một người nam nhân của y.

Nếu oán hận ngài, hiện tại chỉ cần y lấy chủ thủ đâm vào cổ họng kẻ không chút phòng bị kia là được, hết thấy sẽ được giải quyết. Thế nhưng thật kì lạ, trong đầu y ngay cả lướt qua ý tưởng này đều chưa từng có.

Giờ khắc này tồn tại chính là nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở vây quanh lấy y, đó là sự ấm áp quen thuộc, mà không hề là hận ý vốn nên có.

Có lẽ một năm nay, thời gian đã dần ăn mòn cái tôn nghiêm của một nam tử, cùng phần hận ý mãnh liệt của y. Không phải không hận, chỉ là cảm giác đó đã dần lạnh nhạt, không còn mãnh liệt như lúc trước nữa.

Chỉ cần không có người thứ ba nhắc nhở y, y thế đã quen..... Hoặc càng có thể nói là có chút hưởng thụ Phượng Huyền yêu sủng y như yêu sủng tần phi, cùng *** trên giường.

Mặc dù luôn mãi nhắc nhở bản thân, nhưng những hành vi cảm thụ trong lúc vô tình, đều làm y sợ hãi bản thân mình. Đây là y? Là Vệ Vô Du đọc hết sách thánh hiền kia sao?

Y biết rõ đây là sai trái..... Là sai trái a! Nhưng..... thật xa lạ, tứ chi y, tư tưởng y..... hết thấy trên người y đều khiến y thấy xa lạ, dường như đó không còn là y nữa;

Y chân chính đang đứng một bên lạnh lùng hèn mọn nhìn khối thân thể mềm mại dưới thân Phượng Huyền kia.

Y thường cảm giác như có hai mình, một là lý tính xem thường phê phán, một là tham luyến ái dục.

“Người còn chưa ngủ?” Phượng Huyền không biết khi nào đã giương mắt nhìn, hơi buồn ngủ lắm bầm nói: “Đã hơn nửa đêm rồi.”

Tầm mắt bị bắt lấy, Vệ Vô Du xấu hổ dời mắt đi. Thấy thế, tay Phượng Huyền lướt qua cổ y, đầu ngón tay len vào mái tóc đen lật y lại, cũng điều chỉnh tư thế làm hai người hai mặt nhìn nhau.

Thoát ly lưu ngôn nhân ngữ nơi kinh thành, bọn họ hiện tại ở kênh đào Đông Xương.

Vì trên thuyền mọi vật đều được chuẩn bị đầy đủ, nên họ cũng rất ít khi rời thuyền, trong khoảng thời gian này chỉ có một lần qua đêm ở Lâm Thanh rồi nhanh chóng nam hạ; mấy ngày nay cơ hồ đều là y cùng Phượng Huyền một chỗ, những người hầu khác chỉ có ở khi tất yếu mới xuất hiện, hết thấy mọi chuyện đều không cần lo lắng, đã có người chuẩn bị chu toàn.

Tuy hai người một chỗ, nhưng từ khi xuất kinh, Phượng Huyền chưa từng có hành vi tác cẩu y chuyện giường chiếu thân mật; ngài thường hết sức nhẹ nhàng chạm vào rồi ôm lấy y những lúc y ngồi ngắm cảnh trí ngoài cửa sổ hoặc những lúc y đọc sách, số lần chăm sóc so với lúc còn trong cung càng nhiều hơn, nhưng lại thêm một phần dò xét.

Đa số thời gian, Phượng Huyền đều nhìn Vệ Vô Du như thể đang đánh giá y.

Ngài tựa hồ đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó, mỗi ngày bất luận ở trên thuyền, trong thành trấn, trong mắt ngài cũng chỉ tồn tại một người, chỉ chuyên tâm nhìn y, chú ý nhất cử nhất động của y.

Vệ Vô Du không hiểu tình huống này cho lắm. Phượng Huyền rõ ràng không có hành vi tác cẩu thân thiết, nhưng ngài vẫn khiến y không biết làm gì trước những động tác ôn nhu của mình.

“Người vẫn chưa trả lời trăm, vì sao không ngủ?” Phượng Huyền nói xong, bỗng nhiên dừng một chút cười khê ra, “Ta đã quên, hiện tại là nên xưng ta mà không phải trăm.”

Ánh trăng phông theo nụ cười chiếu ra một đường cong tuyệt mỹ, nét tuyệt mỹ đó làm Vệ Vô Du nhất thời trầm mặc.

Cái gì đó thật đẹp thì luôn làm người ta hoa mắt, mà cho dù đã nhìn hơn một năm, y vẫn là bị này khuôn mặt thường xuyên gần gũi làm hoa mắt.

Phượng Huyền khi xuất cung tuy quý khí không giảm, nhưng đã không còn cái cảm giác lúc nào cũng bức người như trước, làm Vệ Vô Du hơi thấy xa lạ, đôi khi sẽ bị cái tư thái thân cận ấy mê hoặc, một cổ bất an ẩn ẩn hiện lên trong lòng y.

Y không biết vì sao, nhưng, đến cùng vẫn cảm nhận được bản thân có thay đổi; mà tựa hồ có một loại dự cảm nào đó nói cho y biết, đằng sau sự ôn nhu của Phượng Huyền, tồn tại một thứ làm người ta sợ hãi.

“Vô Du, người cũng nên nhớ đừng mãi dùng kính ngữ, nên gọi ta là Phượng.”

“Vâng.....”

“Hay là, nếu thật người ngủ không được, vậy trăm..... Ta sẽ trò chuyện với người.” Tuy rằng sửa lại xưng hô, nhưng Phượng Huyền vẫn chưa sửa lại thói quen dùng ngữ khí ra lệnh.

Đổi thang mà không đổi thuốc, Vệ Vô Du cũng chỉ có thể đồng ý.

“Mấy ngày nay đi thuyền, có quen không?” Trầm mặc một lúc lâu, Phượng Huyền hỏi như thế.

“Coi như thích ứng.”

Vệ Vô Du khách khí trả lời, càng làm Phượng Huyền thấy phức tạp.

Ngài chưa từng nghĩ sẽ nói chuyện với tân phi của mình, bởi vì không cần; phi thiếp của ngài chỉ cần ứng thừa, phục tùng cùng lấy lòng ngài, giữa họ, không cần bản không cần phải đối mặt nói chuyện với nhau.

Mà đề tài bàn luận với thân tử, chính là quốc sự chính sự, những thứ này hẳn nhiên ngài đã quen thuộc; nhưng hiện tại cùng Vệ Vô Du nói những thứ này tựa hồ không đúng lắm, trong một chỗ, ngài thật sự không biết nên nói gì cho tốt.

“Người lần đầu tiên rời kinh.....” Ngài bỗng nhiên nhớ tới, thử hỏi: “Cảnh trí một đường đến đây, người có thích không?”

Những lời này hỏi ra miệng, lại có chút ý vị lấy lòng. Phượng Huyền cũng không chú ý tới, đây là lần đầu ngài hỏi kẻ làm bạn bên người mình là thích hay ghét, mà không phải chờ người khác phối hợp mình.

Quả nhiên, ánh mắt Vệ Vô Du hơi hơi mềm xuống, điểm một cái, “Các thành trấn ven kênh mặc dù không phồn hoa như chốn kinh kì, nhưng mỗi nơi đều có một thứ làm người ta thấy thích thú..... dầu không quá tinh xảo, lại mang đến một cảm giác thoải mái dễ chịu.”

Lần đầu tiên nghe y nói ra ý nghĩ trong lòng, Phương Huyền có cảm giác thật vui sướng.

Lần đầu rời đi gia hương, Vệ Vô Du đối với mọi vật vẫn luôn hiếu kì, cho dù cá tính nội liễm như y, vẫn không khỏi lúc nào cũng nhìn chăm chú cảnh trí ngoài cửa sổ, đôi mắt khi thì chớp động khi thì ngưng thần trước những cảnh trí mới lạ trước mắt.

Đồng màu ngày thường trắng trong thuần khiết giờ đây chứa đầy ánh sáng, càng tôn lên nét đáng yêu trên khuôn mặt thanh tú ấy, nhiều sinh khí hơn trong cung, đồng thời cũng lệnh ngải tâm tình vui vẻ.

“Nếu người nguyện ý, có thể bảo họ ở từng hương trấn đều nghỉ lại, hảo hảo đi ngắm nhìn chung quanh một lát.” Có lẽ trong hương trấn, sẽ còn phát hiện nhiều thứ làm Vệ Vô Du xuất hiện các vẻ mặt khác nhau.

Vệ Vô Du ngăn người nhìn ngài, suy nghĩ một lúc lắc đầu, “Nếu từng thành trấn đều dừng lại nghỉ, như vậy sẽ không kịp hồi kinh trong một tháng.”

“Điều này cũng đúng, nếu còn kéo dài thêm không chỉ Dục Tường la lối, mà sợ cả Duệ Dục cũng sẽ tức giận.” Phương Huyền thấy đáng tiếc nói.

Dục Tường la lối ngài cũng đã quen, nếu lại thêm một Duệ Dục, sẽ không phải chỉ đơn giản là la lối, hẳn chắc chắn sẽ tìm phiền toái đến cho ngài.

Tuy rằng ngài không sợ, bất quá cùng Duệ Dục đấu một trận lưỡng bại câu thương đối ngài lại không có chỗ tốt gì.

Thấy nụ cười cong lên nơi khóe môi ngài có chút bướng bỉnh, Vệ Vô Du thoáng bối rối, không biết nên trả lời thế nào.

Dường như đây là lần đầu họ thật sự nói chuyện, mà không phải là một phương cưỡng bức, một phương thuận theo, rõ ràng y cơ hồ xem như bị buộc ra kinh, nhưng vì sao hiện tại lại không hề cảm giác được giữa hai người có cái không khí kia?

Phương Huyền, rốt cuộc xem y là gì? Thuần túy là nam sủng sao? Hay còn là một thứ khác.....

“Suy nghĩ cái gì?” Phương Huyền thản nhiên cười hỏi: “Đã nhiều lần như vậy người vẫn còn chưa ngoan a, Vô Du, ở trước mặt ta, nhớ kỹ không được phân tâm.”

Vệ Vô Du giật mình, gật đầu nhắm mắt lại, tựa như mệt mỏi thả lỏng hô hấp.

Trong chớp mắt, y thấy chua xót mà cười tự giễu bản thân.

Y sao lại nghĩ Phương Huyền có khác thường chứ? Ngài vẫn là vị chúa tể bá đạo đó, một vì quân chủ tự cao tự đại chưa từng chú ý đến ý nguyện của y mà thôi.

Thấy y nhắm mắt, thanh âm Phương Huyền lần thứ hai lại chứa đầy ôn nhu, dường như còn mang theo dụ hống, “Muốn ngủ rồi sao?”

“Ân.” Y thản nhiên lên tiếng trả lời, không còn lo sợ nghi hoặc sự ôn nhu mấy ngày nay sẽ thấm vào lòng mình, cũng đóng băng suy nghĩ đã từng dao động của bản thân vì sự ôn nhu của ngài.

Bên tai nghe thấy dâng tiếng nước dao động dần bình lặng lại, như thể vừa rồi chỉ là do y hứng khởi suy nghĩ lảm lạp, lần thứ hai hồi phục trạng thái vô ba.

Tứ đại danh quận, Hoài Dương Tô Hàng; qua Hoài An, đó là Dương Châu.

Thuyền đi tới Giang Nam, cảnh trí lại càng tú mỹ, Phương Huyền lại càng thấy nôn nóng khó hiểu; giờ này khắc này kẻ có thể làm ngài cảm nhận được loại cảm giác ấy, trừ bỏ Vệ Vô Du sẽ không còn người thứ hai để nghĩ.

Tại cái đêm trên thuyền ở Đông Xương ngày đó, ngài đã từng có cảm giác thập phần gần gũi người này, ngày thứ hai trôi qua, so với ngày xưa càng thêm bất hòa.

Y không còn nhắc đến chuyện của mình nữa, cho dù bị hỏi, cũng chỉ là hưởng ứng có lẽ, tiến thoái hợp thời mà không mất đi kính cẩn, ngay cả tính tình cũng là một dạng thuận theo. Cái thuận theo chết tiệt ấy!

Không phải là khoảng cách giữa thân thể, mà là một cảm giác dù gần ngay trước mắt cũng thể nắm bắt được. Rõ ràng y ở trước mặt ngài, ngài chạm được đến y, cũng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ sinh mệnh ấy truyền đến, nhưng lại không thể chặt chẽ nắm giữ lấy, thoáng như bất kì lúc nào y cũng có thể rời khỏi ngài.

Ngài tuyệt không cho phép điều này xảy ra, bất cứ giá nào ngài cũng không buông tay! Cho dù Vệ Vô Du ở lại bên cạnh ngài chỉ bằng cái tư thái vô tâm như thế, ngài cũng sẽ không thuận theo đó để y rời đi mình.

Ngài không cho phép bất cứ ai rời khỏi ngài, chỉ có ngài mới là người nắm trong tay hết thảy, không ai có thể vi phạm ý tứ của ngài!

Ngài nhìn người ngồi bên cửa sổ, chờ y chú ý đến tầm mắt của ngài mà quay đầu lại. Trong chớp mắt khi ánh mắt hai người chạm nhau, Phượng Huyền chợt thấy trong mắt Vệ Vô Du tựa hồ lộ ra một chút vô thố, vì thế đứng dậy thông dong bước đến cạnh y.

“Người sợ ta?” Nhẹ nâng chiếc cảm tiêm gầy của y lên, Phượng Huyền từ cao nhìn xuống hỏi.

Sợ? Vệ Vô Du khẽ run, nhẹ nhàng chậm rãi lắc đầu.

Y không sợ ngài..... hay nói đúng hơn, y sợ chính là Phượng Huyền với một phần quyền thế uy nghi thuộc về quân vương, nhưng không hề sợ người có tên Phượng Huyền, thậm chí, là cảm hận.

Nhưng, y cảm hận Phượng Huyền cường thế cùng bắt buộc chính mình, lại không chán ghét được chăm sóc ngài dành cho y..... y biết rõ, nhưng lại không nguyện thừa nhận điều này.

“Vậy vì sao không nói điều gì?” Miệng ngài tuy cong lên một nụ cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén như muốn nhìn thấu tâm can y.

Nếu ngài mở miệng hỏi, thì đáp lại luôn là một câu trả lời thuận theo!

Y đến tốt cùng bất mãn thứ gì? Ngài gạt qua mọi thứ, không chọn bất cứ tần phi nào đi theo mà chọn y; người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp tha thiết hỏi y, ban cho y rất nhiều ân sủng, nhưng y vẫn một bộ lãnh đạm, tựa như hết thảy không có quan hệ gì với y.

“Vô Du không phải không nói gì.” Vệ Vô Du không rõ đáp. Chất vấn thật quái dị, y trước nay có hỏi có đáp, đâu phải không nói gì.

Cùng một loại vấn đáp như thế mấy ngày nay nhìn đã quen, Phượng Huyền vẫn không ngừng hỏi một vấn đề, lại mỗi lần nghe thấy câu trả lời thuận theo của y lại tức giận không vui.

“Như vậy vì sao ta không mở miệng, người cũng không mở miệng?”

“Vô Du không am hiểu việc giao tiếp với người khác.” Sau một lúc lâu, Vệ Vô Du mới không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng, trừ sự bất mãn trong lòng đi thì đây là câu trả lời thật sự.

Giữa họ chưa từng có gì để nói với nhau, hơn nữa mỗi người đứng trước nam nhân này chẳng phải luôn chờ đợi ngài nói rồi mới được mở miệng sao. Hiện tại Phượng Huyền mặc dù cùng ngồi cùng ăn cùng nói chuyện với y, nhưng cho dù ngài ở miệng cho y vô vàn ban ơn ái sủng, ngài vẫn là một vị quân chủ không cho phép y kháng cự.

Điểm ấy, y sớm đã bị Phượng Huyền nhắc nhở nhiều lần, tuyệt không nên vượt qua. Huống chi, y căn bản là không muốn nhận sự sủng ái của ngài, cho nên hết thảy quyền lực ngài ban cho, toàn bộ không quan hệ với y.

Y không nói thẳng những ý nghĩ trong đầu ra. Chỉ vì biết nếu mở miệng nói như vậy, nhất định sẽ chọc giận Phượng Huyền, đó cũng là chuyện y tối không muốn.

“Đây không phải lời thật tâm của ngươi.” Phượng Huyền quả quyết cự tuyệt đáp án của y, trong lời nói càng chứa đựng mãnh liệt tức giận, “Vô Du, đừng nói dối như vậy nữa.”

Bị ngài dồn ép như vậy, Vệ Vô Du thấy ngực đột nhiên cứng lại, nhấp môi dưới, lại vẫn như cũ vững vàng trả lời: “Vô Du không dám.”

Như vậy cũng không được sao? Y thật không hiểu được Phương Huyền đến tột cùng muốn làm gì, ngài muốn..... Không phải là thuận theo sao? Thân hình, ngôn ngữ, hành động.....

Tất cả của y đã không còn tự do mà bị ngài nắm trong tay, ngay cả tôn nghiêm một nam tử cũng bị ngài phá hủy hầu như chẳng còn, chẳng lẽ như vậy, vẫn không thể làm cho ngài thỏa mãn?

Ngài còn muốn đoạt được thứ gì từ y nữa? Trừ bỏ tư tưởng cùng tình cảm, y đã không còn gì thuộc về bản thân nữa.

Nhưng, hai thứ này y lại không nguyện cho đi, bởi vì đó là thứ còn lại duy nhất giúp y tiếp tục chống đỡ, vô luận thế nào cũng không thể cho đi, một khi cho thì y sẽ trắng tay.

“Người sớm đã làm, sao còn nói không dám?” Phương Huyền lạnh lùng hừ, mắt toát ra lửa giận khôn cùng “Người càng ngày càng dám trái ý ta. Đây là người đang thử mức độ dung thứ mà ta dành cho người?”

“Hoàng Thượng nói quá lời.” Y vẫn giữ thái độ không hờn không khấn trả lời. “Đừng dùng loại xưng hô này nữa!” Phương Huyền lập tức giận dữ, ồng tay áo phất một cái, trút giận lên mấy bát trà trên bàn.

Đủ rồi! Tại sao ngài phải dễ dàng dung túng Vệ Vô Du đến loại tình trạng này? Vì sao ngài như trước vẫn không nắm giữ được người này? Ngài là quân vương, muốn loại người nào mà chẳng có, sao phải trút hết tâm tư vào nam tử này!

Ngài không chỉ một mà hai lần dung thứ cho loại trả lời không rõ ràng này của y, nhưng ngài cho đi thật nhiều, đến nay thứ nhận lại vẫn chỉ là giả dối.

Nước trà vẩy ra, bát trà phanh một tiếng vỡ nát. Cơn giận thành linh, làm Vệ Vô Du không tự chủ được mà lui người về sau, rồi lại lập tức bị Phương Huyền nắm lấy cổ tay, không chút lưu tình dùng sức kéo lại.

“Gia!” Nghe thấy tiếng đồ vật vỡ vụn, ngoài cửa lập tức chạy tới bốn người, lo lắng đồng thanh kêu gọi hỏi: “Gia, không có việc gì chứ?”

Lần này đi về phía nam, Phương Huyền trừ bỏ Xuân Minh chỉ dẫn theo cung nữ tên Thái Duyệt, cùng với hai gã thị vệ; bốn người này đối quan hệ giữa hai người, trong lòng tự nhiên rõ ràng, thấy tình hình trước mắt, đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Không được tiến vào!”

Phương Huyền hét lớn một tiếng, bàn tay càng siết chặt. Cơn đau như buốt vào tận xương, làm Vệ Vô Du kêu lên một tiếng đau đớn rồi trắng mặt, trên trán thấm ra mồ hôi.

“Đều lui ra!”

Nhưng không ai lui ra, cũng không ai dám mở miệng. Theo lý thuyết, sẽ không ai dám phản kháng mệnh lệnh của Phương Huyền, nhưng không ai hy vọng ngài làm Vệ Vô Du bị thương.

“Nhưng gia.....” Kéo dài một lúc lâu, Xuân Minh rốt cục đánh bạo nơm nớp lo sợ mở miệng: “Thuyền cũng sắp đến ngoài thành Dương Châu, ngài muốn ở trên thuyền dùng bữa, hay là muốn vào trong thành?”

Vệ đại nhân sao lại chọc giận Hoàng Thượng nữa rồi? Nó âm thầm thở dài. Hầu hạ Hoàng Thượng mười năm hơn, Cùng với ngày ấy, đã là lần thứ hai nó thấy Hoàng Thượng tức giận như thế, hơn nữa đều là do Vệ Vô Du gây nên.

Nó thật không hiểu chủ tử suy nghĩ cái gì! Nếu không thích Vệ đại nhân, thì đừng dẫn y đi du lịch là được, cũng đỡ phải hai ba ngày lại cho y một sắc mặt, chỉ đành than thân nô tài khó làm.

Phương Huyền phút chốc quay đầu nhìn thấy bốn người cạnh cửa, ánh mắt mang theo tức giận lạnh lẽo cơ hồ làm cho da đầu người ta run lên, nhưng lại không thể trốn mà đứng cứng một nơi, hơi hơi run rẩy.

Bốn người đồng thời nuốt nước miếng ừng ực một cái. Khi nghĩ đến vị quân vương này lại sắp trút giận lên họ, lại nghe thấy ngài lạnh lùng mà uy nghi mở miệng: “Chuẩn bị rời thuyền.”

Nói xong, ngài buông tay nắm Vệ Vô Du ra, thẳng một đường bước xuống thuyền.

Một cơn gió lạnh lướt ngang qua bốn người, lạnh đến mức không ai dám mở miệng nói chuyện. Mà Vệ Vô Du bị bỏ lại, chỉ có thể trắng mặt, nhứ mi tựa vào ghế, suy yếu thở hổn hển.

Dù sao hầu hạ Phượng Huyền đã lâu, Xuân Minh đầu tiên là liếc mắt nhìn Vệ Vô Du, sau đó cùng hai người thị vệ rời đi, tùy thị bên người Phượng Huyền.

“Vệ đại nhân..... Không, công tử, “Thải Duyệt thật cẩn thận Vệ Vô Du đang nhắm chặt hai mắt suy nghĩ, có chút không đành lòng nhìn ứ thanh nơi cổ tay y, “Người có khỏe không?”

Dù nói sao thì Vệ đại nhân cũng là một nam tử, không yếu ớt giống nữ tử; nhưng Hoàng Thượng nhưng lại dùng sức đến mức lưu lại ứ thanh thâm đen thế này, có thể thấy được ngài phần nộ đến mức nào.

“Àn.” Vệ Vô Du hít vào một hơi thật sâu, mở mắt ra, mắt khép hờ nhìn thấy cổ tay sưng đỏ của mình, dường như tự giấu nộ nụ cười.

Đau đớn kịch liệt đã chuyển thành cơn đau tê dại nhức nhối, dần dần vô giác, nhìn ứ thanh xanh tím trên cổ tay, hẳn trong một thời gian sẽ không thể động dậy rồi.

Ngài thật sự dùng sức a, nếu y là nữ tử chỉ sợ cổ tay sớm đã gãy. Nhưng y rõ ràng lại là một thân nam tử, chỉ có thể tùy ý một nam nhân đối đãi với mình như thế, thật sự rất..... đáng cười cũng rất đáng buồn!

Phượng Huyền nói ngài đối xử tốt với y, nhưng y lại không nghĩ ra ngài đối tốt với y chỗ nào? Tùy ý xâm phạm thân thể y, không quan tâm đến ý nguyện của y nắm hết tay của y trong tay, như vậy mà gọi là tốt?

Sinh trưởng trong một gia đình phú quý, chưa từng có ai dám làm vậy với y. Trời sinh tính cách trầm tĩnh, không phải ai y cũng tranh chấp, nhưng Phượng Huyền..... Thật đúng là sát tinh duy nhất trong đời y.

“Công tử?” Không rõ y vì sao còn cười được, Thải Duyệt nhẹ nhàng gọi.

Y chính là đã chọc giận Hoàng Thượng nha! Bất luận kẻ nào tùy thời đều sợ chọc giận Hoàng Thượng, chỉ sợ tánh mạng khó giữ được; nhưng nàng xem, Vệ đại nhân đối Hoàng Thượng không hề có tâm xu nịnh, tuy rằng thuận theo, nhưng chỉ là lạnh lùng thản nhiên.

Có lẽ, chính là vì vậy mới chọc giận Hoàng Thượng?

“Không có gì.” Y đối nàng lắc đầu, giấu đi nụ cười.

“Như vậy, để nô tỳ giúp ngài thay y phục.”

“Phiền nàng.” Vệ Vô Du thăm thở dài, dùng tay kia thì chống đứng lên, vẫn thấy toàn thân bởi vì đau nhức mà hư nhược.

Cũng giống trưa hôm ấy, y như cũ không rõ mình chọc giận ngài cái gì. Y rõ ràng đã cực lực tránh xung đột cùng Phượng Huyền, vì sao ngài vẫn nổi giận hai lần với y?

Y không hiểu..... Có lẽ là cố ý không muốn hiểu ý nghĩ của nam nhân nọ, chỉ mong thoát đi được càng nhiều sự xâm nhập mà mình không muốn kia.

Y đã để quá nhiều thứ bị luân hãm, không thể luân hãm cả những thứ cuối cùng ấy.

Tuyệt đối, không thể cho..... Không thể cho!

9. Chương 8

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm,

Trường hà tiệm lạc hiểu tình trầm.

Từ khi kênh đào được khai thông, “Dương nhất dật nhĩ” câu này bắt đầu được lưu truyền ra ngoài, biểu hiện phần hoa thịnh cảnh của Dương Châu, còn thể hiện được địa vị trọng yếu của nó.

Bất cứ nơi nào, bất cứ mùa gì cũng có thể thấy được những con buôn đến đi trong đám đông. Mọi người bận rộn xuyên qua nhau, một nhân vật đáng vẻ xuất chúng, bên người có một nam tử vẻ mặt không yên lòng theo làm bạn; hai người kẻ trước người sau, hai gã hộ vệ cảnh giác gắt gao đi theo, mở đường giữa dòng người chen chúc.

Mọi người vào thành dùng bữa rồi nghỉ ngơi, ngại sẽ dẫn nhân chú mục, Xuân Minh cùng Thái Duyệt đành ở lại khách *** làm một ít tạp vụ, lưu lại hai gã thị vệ kia tùy thị bên người Phượng Huyền cùng Vệ Vô Du.

Ban đầu hành trình, đã định sẽ ở Dương Châu dừng lại ba, bốn ngày mới tiếp tục xuôi nam; cho dù Phượng Huyền có tức giận thế nào, thì vẫn biết không quan tâm đến người nọ chính là hoàn thành tâm nguyện của y, cho nên kiên trì muốn dẫn y vào thành.

Từ lúc ngài phẩy áo bỏ đi đến tận lúc vào thành, Phượng Huyền vẫn như cũ lộ ra một bộ tức giận; ngài không nói lời nào, đương nhiên những người khác cũng tuyệt không dám ra tiếng, để tránh lại chọc giận ngài, nhưng không ai biết ngài đang giận Vệ Vô Du chuyện gì.

Dù không nói không cười, thì những nơi Phượng Huyền đi qua, chỉ bằng phong thái tuấn mỹ cùng quý khí người thường ít có vẫn đủ khiến cho người qua đường chú mục tán thưởng; đáng tiếc sự chú mục ấy không đủ để thu hút tầm mắt ngài, ánh mắt sắc bén kia vẫn luôn nhìn chằm chằm người bên cạnh.

Vệ Vô Du bị ngài nhìn như thế toàn thân cương cứng, không thể thích ứng chỉ đành lảng tránh sang nơi khác.

Y không quen bị nhìn chăm chú. Đứng cạnh Phượng Huyền – người luôn là tâm điểm chú ý của kẻ khác đã khiến y lúng túng, giờ lại thêm ánh mắt nóng bỏng của Phượng Huyền nhìn y.

Không dám tiếp tầm mắt Phượng Huyền, y mất tự nhiên cũng không yên lòng mà nhìn ngó chung quanh, phổ cảnh phồn hoa thân thiện, những gian hàng rực rỡ muôn màu, đều không thể nhập vào mắt y.

“Người đang khẩn trương.”

Bỗng dưng, một cỗ nhiệt khí thổi vào tai y, làm y kinh hoảng lui về sau, suýt nữa đụng vào một quầy hàng ven đường.

“Cẩn thận!”

Phượng Huyền đứng lúc vươn tay đỡ kịp, kéo y vào lòng mình; khoe môi nguyên bản vẫn mím chặt vì tức giận, lại vì nhìn thấy y kích động mà lộ ra tươi cười.

Người này nha, luôn chọc tức ngài, nhưng cũng thật dễ dàng làm ngài vui vẻ. Vì phát giác những lúc bị chú ý y sẽ càng bối rối, ngài mới cố ý dán mắt vào y.

Mà, rõ ràng là phi thường hữu dụng a! Có lẽ ngài nên làm nhiều hơn mới được.

“Đa tạ.” Vệ Vô Du phát hiện bản thân hiện tại lại càng làm cho nhiều người chú mục hơn, lập tức chặt vật thấp giọng nói tạ ơn.

Y nhẹ nhàng dùng tay phải kéo tay ngài, ý bảo ngài buông mình ra, nhưng người ôm lấy thắt lưng y vẫn như cố tình không biết mà ôm chặt hơn.

“Người sợ cái gì?” Phượng Huyền không buông tay, mà vô cùng thân thiết thấp giọng ghé vào tai y khẽ hỏi; tư thế như đang tán tỉnh, nhất thời dẫn đến một trận hít thở.

Vệ Vô Du cứng người, không dám nâng đầu cả người đổ mồ hôi.

“Buông.” Y thấp giọng nói, âm điệu mang theo chút tức giận cùng xấu hổ.

Vì sao ngài luôn đối xử với y như vậy? Chẳng lẽ ngài không biết làm thế sẽ khiến người khác chê cười sao? Phượng Huyền có thể không cần, nhưng y khi nhận được những tầm mắt như thế lại đứng ngồi không yên, khó chịu đến cực điểm!

“Người nói lớn một chút đi.” Ngài lộ ra một chút tâm tính muốn trả thù lạnh lùng nói. Tức giận? Thật ngược ngạo, ngài càng muốn thấy bộ dáng tức giận của cái người luôn chọc ngài tức giận này a.

“Người –” Vệ Vô Du phút chốc nhú mào, thân hình vì đè nén tức giận mà run rẩy, lại vẫn là không dám lớn tiếng chỉ đành cắn răng cả giận nói: “Buông ra!”

Phượng Huyền đến tốt cùng muốn làm đến mức nào mới bằng lòng từ bỏ? Y không muốn bị người ta nhìn như vậy, càng không muốn bị vũ nhục trước mặt mọi người!

Hai gã thị vệ hai mặt nhìn nhau, chỉ thấy hành vi của chủ tử quá mức cần quấy thật làm cho người ta sợ hãi, rồi lại không biết có nên khuyên can hay không, chỉ đành ý nhị ho khan một tiếng.

Được rồi, hiện tại không chấp, cũng không tất yếu cho người khác chiêm ngưỡng nữa.

Vốn Phượng Huyền muốn nói thêm vài câu giờ chỉ có thể hừ cười, nếu người khác muốn ngài buông tay, như vậy ngài sẽ dắt tay Vệ Vô Du cùng đi, “Đứng cho vững rồi đi thôi.”

Vết thương nơi cổ tay bị động, Vệ Vô Du mặc dù không kêu đau, nhưng cũng rụt người lại chảy mồ hôi lạnh, khẽ hừ một tiếng.

“Sao vậy?” Chen chúc trong đám đông, Phượng Huyền vẫn rõ ràng nghe được y rên một tiếng, nhú chặt mi nắm tay y, vén tay áo lên lạnh nhạt nói: “Đây là cái gì?”

Chẳng lẽ muốn y nói, đây là vết ứa thanh do ngài tại ra sao? Phượng Huyền chẳng lẽ đã quên rồi?

Vệ Vô Du giật mình, lập tức không biết trả lời thế nào, bất giác phát hiện ánh nhìn chung quanh đang dần tụ lại người mình, thoáng chốc chỉ có thể cúi đầu không lên tiếng.

“Gia.....” Mắt thấy lại bị chú ý, một gã thị vệ nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

“Đây là cái gì?” Không thèm quan tâm đến những người khác, Phượng Huyền lấy khẩu khí lạnh lùng hỏi, “Sao lại thế này?” Đen suốt một vòng còn sưng lên nữa, nhưng đến tận giờ cũng không ai nói cho ngài biết, cũng không ai thay y bằng bó trị liệu!

“Gia, nếu không tìm một nơi nào đó ngồi nghỉ vậy.” Một tên thị vệ còn lại cũng mở miệng, thật cần nói: “Chúng ta tìm một nơi ngồi xuống nghỉ ngơi, rồi mới xem xét vết thương của công tử được không?”

Phượng Huyền như cũ không để ý đến, chỉ dán đôi lợi mâu vào người khác mắt, chờ y mở miệng trả lời.

“Công tử.....” Mắt thấy chủ tử không để ý tới họ, hai gã thị vệ bất đắc dĩ, đành phải dùng ánh mắt khẩn cầu Vệ Vô Du mở miệng khuyên bảo.

Vệ Vô Du thầm thở dài, mặc dù không nghĩ mở miệng năn nỉ nhưng càng không muốn đứng đây cho người khác chú ý, đành phải ngẩng đầu thấp giọng nói: “Phượng, có thể..... Tìm một chỗ nghỉ ngơi không?”

Nghe tiếng y gọi, sắc mặt Phượng Huyền cuối cùng hơi tốt hơn, quay đầu phân phó hai gã thị vệ: “Trước tìm gian trà quán ngồi xuống, sau đó đi hỏi thăm y quán tốt nhất trong thành.”

“Vâng”

Hai gã thị vệ nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhanh chóng tách đám người ra dẫn hai người rời khỏi nơi phố xá sầm uất kia; tìm gian trà quán u tĩnh để họ nghỉ tạm, rồi một người rời đi hỏi thăm y quán.

Rốt cục không bị mọi người nhìn chăm chú nữa, Vệ Vô Du nhẹ nhàng thở ra; chẳng qua ánh mắt Phượng Huyền vẫn như cũ không ngừng nhìn y, y chỉ đành tựa vào lan can hướng ra ngoài tránh né.

Bờ đề ánh thủy xanh biếc, thật đối lập với cảnh nhiều nhương trên đường lúc này, một nét đẹp thật khác biệt.

“Rất đau?”

Nghe thấy câu hỏi mềm nhẹ, Vệ Vô Du ngạc nhiên ngoái đầu đối diện với ánh nhìn chăm chú dường như chứa đựng tiếc thương của Phượng Huyền, trong lòng lần thứ hai thấy mê hoặc, không khỏi buông tâm suy tư.

“Chỉ cần không động đây..... Sẽ không đau lắm.” Sau một lúc lâu, y nhẹ nhàng trả lời, không từ từ chủ mà tránh đi ánh mắt Phượng Huyền.

Y càng lúc càng không hiểu chuyện gì xảy ra giữa y và Phượng Huyền, quan hệ của họ không phải chỉ có thế sao? Ngài muốn chính là thuận theo cùng thân thể, mà y chỉ có thể vô lực phản kháng cho đi.

Nguyên bản chỉ nên đơn giản như vậy! Nhưng hiện tại, y không hiểu được Phượng Huyền vì sao phải nặng nề bức bách, ôn nhu, tức giận, thương tiếc..... lập đi lập lại bao vây, xây nên một cảm giác khó hiểu, chậm rãi dập dùi trong tâm y.

“Còn động được?”

Nhận lại câu trả lời như thế làm ánh mắt Phượng Huyền ngưng kết lại, trầm giọng tức giận nói: “Hay là không động được?”

Vẫn là một đáp án có lẽ, ngài rất không thích, mà người này lại cứ thiên vị chọn cái cách trả lời đó.

Vì sao y không giống những người được sủng ái khác, nghe ngài hỏi rồi thuận theo đó đòi hỏi yêu cầu ngài càng thêm yêu thương, muốn ngài ban thưởng nhiều hơn? Thế nhưng y không muốn thứ gì cả, chỉ luôn mang một bộ dáng vô dục vô cầu!

Nếu là người khác, Phượng Huyền có thể cho rằng đây là một loại thủ đoạn tranh sủng; nhưng Vệ Vô Du lại hoàn toàn không xu nịnh, không cầu hoan, phủ định hết thấy giả tưởng của ngài.

Có lẽ thế cũng tốt, ngài sẽ không lo lắng y thành nhình thần trong miệng Dục Tường, nhưng càng thấy y như thế, ngài lại càng thấy phiền giận.

Cho dù không động được thì đã sao? Vệ Vô Du thật sự không hiểu rõ nếu y thừa nhận thì khác nhau chỗ nào, nhưng vẫn y theo ý Phượng Huyền nhẹ nhàng gạt đầu, vẫn im lặng không nói nhiều hơn một câu.

Y không nghĩ chọc giận ngài, bởi vì như thế quá mệt mỏi, y không muốn giành cái cơn giận khiến mọi người đều mệt mỏi kia.

“Người thủy chung chưa từng thay đổi sắc diện, Vô Du.” Thanh âm của Phượng Huyền, như nhẹ nhàng mà lại như lạnh lung vang lên, xuyên vào tai y, “Người đến cuối cùng muốn cái gì?”

Cái gì cũng không, khiến ngài hoàn toàn không biết bắt tay từ đâu; ở trước mặt Vệ Vô Du, ngài một quân vương lại luôn có cái cảm giác vô lực xoay chuyển đất trời.

Có bao nhiêu buồn cười chứ, ngài rõ ràng là một thiên tử, lại không có biện pháp gì với người rõ ràng thần phục dưới thân mình!

“Không có.” Vệ Vô Du lắc đầu, ánh mắt mong lung.

Y không thiếu thứ gì, ngược lại càng muốn bỏ đi vài thứ..... Tỷ như, thứ sủng ái mà Phượng Huyền tự cho là đúng, thứ sủng ái làm y thấy nặng nề lại thấy mê hoặc.

“Vì sao ngươi không giận?” Ngài thà rằng y như lúc ở chợ tức giận với ngài, cũng không muốn nhìn thấy biểu tình đậm mặt hiện nay của y.

Nghe ngài nói như vậy, Vệ Vô Du ngạc nhiên ngây người. Yêu cầu thật kì quái..... muốn y tức giận?

Chính là, ngài rõ ràng hạn chế hết thấy quyền tự quyết của y a! Sao hiện tại lại — quân vương của y, quả nhiên là người khó có thể nắm bắt được.

Một vấn đề thật khó đáp lại, Vệ Vô Du nhất thời lặng im nhìn ra bên ngoài, lại bị một đám nữ tử trang điểm xinh đẹp đối diện bờ sông u tĩnh hấp dẫn tầm mắt, nhìn các nàng huyền ảo xôn xao cười vui.

Bầu ngực to tròn thắt lưng tiêm gầy, tóc buông xuống bờ vai mỹ nhân; khuôn mặt như phù dung, cười tựa yến oanh đề xương.

Tuy rằng không gần nữ sắc, nhưng Vệ Vô Du lại thập phần rõ ràng nữ tử tuyệt đối so với nam tử xinh đẹp mềm mại hơn; hậu cung mỹ nhân giai lệ không ít, Phượng Huyền sao vẫn không chịu buông tha y?

Thị vệ đi hỏi thăm đã trở lại, y thu hồi suy nghĩ ly tán của mình, lại nhìn thấy ánh mắt Phượng Huyền lóe ra hào quang nguy hiểm, không khỏi sửng sốt.

“Gia, thuộc hạ đã tìm hiểu được....”

” Đi!” Phượng Huyền phút chốc cắt ngang lời thị vệ đứng lên, dung một lực đạo khác hoàn toàn lúc này kéo tay phải Vệ Vô Du đi ra ngoài, đợi thị vệ đi theo vén màn lên.

“Gia, y quán ở.....” Thị vệ bước theo không kịp vội vàng lên tiếng chỉ đường.

“Không đi y quán.” Ngải lạnh lùng cắt đứt, không hề quay đầu lại.

“Đi?” Không chỉ thị vệ sửng sốt, ngay cả người bị kéo cũng sửng sốt, “Như vậy, đi về khách *** sao?”

“Không.” Phượng quay đầu mắt chăm chú nhìn người bên cạnh, ngón tay với những móng thon dài, chỉ về bờ dương liễu bên kia nói: “Đi đến đó.”

Miệng ngải dù lộ ra nụ cười, lại lạnh lùng như muốn đông lạnh người khác, làm Vệ Vô Du lưng khễ run rẩy.

“Công tử, thỉnh dùng chút rượu cùng đồ ăn.” Cô nương mặc y phục hồng sa thủy tú, kiều kiều mỹ mỹ mềm mại nhẹ nhàng lên tiếng nâng chén, “Nào, để thiếp kính chàng một ly.”

Nàng cười duyên nói xong, thân hình xinh đẹp thiếp qua. Hương son phấn nồng đậm, làn môi đỏ thắm; da thịt như nước, bầu ngực che nửa, không chỗ nào không đẹp, không chỗ làm làm người ta không xao động.

Giang Nam tiểu mỹ nhân không chỉ đẹp bên ngoài, mà ý vị phong thái, càng được thể gian ca ngời.

“Không..... Tại hạ thật sự không thắng nổi tử lực.” Sơn phấn cùng huân khí nồng đậm làm Vệ Vô Du xưa nay thích sạch sẽ không khỏi tránh một bên, khiêm tốn cự tuyệt.

Từ lúc bị ép đẩy vào sương phòng, lúc cùng Phượng Huyền đàm tiếu dưới thái độ ép buộc của ngải y cũng đã uống vài chén, biết rõ tử lực của mình y cũng chẳng nguyện uống thêm, thầm nghĩ nhanh chóng thoát đi nơi khiến y đứng ngồi không yên này.

Y thật sự không hiểu..... Rõ ràng Phượng Huyền uy hiếp dồn ép y nhiều như vậy, không cho phép y thân cận nữ sắc, vì sao lại dẫn y đến chốn tầm hoa vấn liễu này, còn cố ý muốn một cô nương đến hầu hạ y?

“Công tử là ghét bỏ thiếp chăng?” Nữ tử đại mi (đường mày kẻ bằng một loại phẩm ngày xưa) khễ nhú lại, quả thật là dạng mỹ nhân như nước làm người ta thương tiếc không thôi, “Chẳng lẽ là do thiếp không đủ đẹp, không thể làm cho công tử động tâm?”

Chỉ tiếc, cho dù tất cả phong tình đập vào mắt, Vệ Vô Du vẫn như cũ không thể động tâm; tuy không thể động tâm, nhưng nữ tử vừa bày tư thái khóc lóc kể lể vẫn làm y thấy áy náy.

“Không! Không phải thế.....” Y vô thức giải thích, áy náy nói: “Cô nương quả thật mạo mỹ, chính là tại hạ.....”

Y dừng lại, không biết nên nói thế nào cho phải.

“Xem ra, công tử là lần đầu tiên đến nơi này?” Nàng ôn nhu cười buông chén rượu, tuy bộ dáng mới mười bảy, tám, lại tựa như xem thấu hết thế sự trên đời, “Ngải cùng với vị gia lúc này khá giống nhau, hai vị là bằng hữu?”

Vị Phượng công tử kia tuấn mỹ vô trù, khí thế bất phàm, đối với việc bị kẻ khác nịnh bợ tựa hồ rất quen thuộc, cũng rất dễ lấy lòng; nhưng dù vậy cũng không che được hàn ý toát ra từ bên trong, không dễ thân cận.

Mà vị Vệ công tử này rõ ràng đã đến tuổi lấy vợ, xem ra tuy có đậm mạo nhưng vẫn còn xấu hổ ngượng ngùng, đối xử với các nàng cực kì khách khí; chẳng qua bộ dạng lại đứng ngồi không yên, luôn dăm dăm chiêu chiêu.

Nói họ là bằng hữu, tựa hồ cũng không giống lắm..... họ hình như đều lấy mệnh lệnh của vị Phượng công tử kia vì thiên như thiên lôi sai đâu đánh đó, ngay cả vị được hai gã gia phó xưng là công tử này cũng vậy.

“Không phải bằng hữu.” Vệ Vô Du nhẹ nhàng mà lay đầu.

“Công tử nếu không muốn dùng rượu, như vậy ăn chút gì đó đi.” Linh mắt nhìn ra y không muốn nói chuyện nhiều, nàng nhẹ nhàng vén tay áo lộ ra cánh tay như tuyết trắng, gấp đồ ăn đến bên miệng y.

Vệ Vô Du hoảng sợ, lần thứ hai tránh đi, “Đa tạ nàng, ta tự mình gấp là được.”

Y tiếp nhận đôi đũa, trong lòng âm thầm thở dài. Phụng Huyền cuối cùng khi nào mới đi đây? Y thật sự không thể thích ứng cái loại địa phương này, một nơi ồn ào náo loạn, tranh cãi ầm ĩ, không khí tràn ngập tửu sắc.

Cách một lớp tường gỗ hơi mỏng, ngài nghe thấy cách vách truyền đến tiếng cười nói vui vẻ; Phụng Huyền dời đi chú ý, ngài nên thấy thoải mái mới đúng, nhưng ẩn sâu đâu đó lại là một cảm giác khó chịu đến khó hiểu.

“A, công tử thật khác với những khách nhân tầm thường a.” Cô nương nọ mềm mại đáng yêu mím môi cười khê, sau đó như khó xử nhẹ nhàng thở dài, “Bất quá phụng dưỡng khách nhân chính là bổn phận của thiếp, công tử không làm gì, vậy thiếp phải làm sao mới tốt đây?”

Nam nhân đến nơi này không phải để tầm hoa vấn liễu sao? Không nghĩ tới vị công tử này ngay cả mời rượu gấp thức ăn cũng không quen, dù nhìn không chớp mắt cũng chưa từng chạm vào nạng; cứ tiếp tục như vậy thì xem ra cả việc kia cũng sẽ không có làm.

Nam nhân nhìn nạng mà không động tâm, còn mặt đầy phức tạp muốn đẩy nạng ra, đây là lần đầu tiên nạng nhìn thấy a.

Vậy làm sao mới tốt đây? Phụng công tử đã thanh toán một số bạc lớn, muốn nạng chu toàn hầu hạ; nếu Vệ công tử cứ không làm gì mà đi thế này, khó bảo toàn vị Phụng công tử kia không giận dữ.

“Này.....”Y thần tình phức tạp, hít vào một hơi mới nói: “Nếu không, thỉnh cô nương bồi tại hạ trò chuyện vậy?” Dù sao y một người cũng không thể trở về, dù gì cũng đã đến, Phụng Huyền mà bình tĩnh chắc lại sẽ tức giận không thôi.

“Nhìn ngài kìa, một tiếng tại hạ hai tiếng cũng tại hạ.” Nạng cười duyên huy khăn, “Thiếp không chịu nổi ngài tự xưng như vậy đâu! Vừa thấy đã biết ngài xuất thân rất tốt, sao có thể so sánh với loại người hạ đẳng như chúng ta?”

Thật thú vị, lần đầu nạng gặp một khách nhân muốn cùng nạng trò chuyện, hơn nữa vẫn luôn đối nạng khách khí.

“Cô nương việc gì phải nói như thế?” Y nhíu mi. Xuất thân loại chuyện này.....chẳng phải chính con người cũng không thể tự quyết định sao? Tựa như..... tựa như y cùng Phụng Huyền.

“Công tử không cần để ý, thiếp rất nhận mệnh a.” Nạng cười đem chén rượu đưa qua, tự mình uống trước một chén, “Đến, khó được công tử có hưng trí, thiếp sẽ bồi ngài chậm rãi uống rượu nói chuyện.”

Vệ Vô Du bất đắc dĩ, đành phải nhận chén rượu trước mắt uống cạn, sau đó lại rót đầy một ly rượu dịch trong suốt.

“Hôm nay gặp công tử, thiếp thật sự rất vui.” Cô nương kia ngọt ngào cười buông bầu rượu, gấp đồ ăn bỏ vào trong bát y nói: “Công tử thật khác với người thường, là vì trong nhà đã có thể thất, cho nên không dám bên ngoài càn quấy?”

“Không, ta chưa cưới vợ.”

Nạng nghe vậy nhẹ nhàng cười thán, “Nếu ai có thể gả cho công tử ngài, chắc chắn đó là phúc nạng trăm năm tu luyện được.”

Vệ Vô Du ngẩn ra, khép mắt nhẹ nhàng lắc đầu, “Vây cũng chưa chắc.” Y một nam nhân lấy thân thị quân, ngay cả bản thân còn cảm thấy dơ bẩn, sao lại có chuyện ai gả cho y là người đó có phúc chứ?

Hơn nữa có lẽ y cả đời này cũng không thể cưới vợ. Chỉ cần người nọ một ngày không buông tha thì y cũng một ngày không thể cưới vợ, y sớm đã chuẩn bị cả đời bị giam hãm.

“Công tử giờ ngài lại tự xem nhẹ mình rồi.”

“Như vậy, cô nương thì thế nào?” Y liếm đi nụ cười chế giễu chính mình, nói sang chuyện khác hỏi.

Làm việc này, không phải chỉ một câu ‘tự xem nhẹ mình’ là có thể nói rõ a! Bên trong trộn lẫn biết bao nhân tố, hợp thành một đồng tơ vò không dễ dàng cởi kết.

“Công tử nói đùa, người có thể nào so sánh cùng thiếp chứ?” Nàng che miệng cười khê, “Loại người như thiếp đây, sao dám hy vọng xa xôi đến chuyện có một nhân duyên tốt a!”

“Cô nương xuất sắc như thế, vì sao lại phải nói vậy?” Vệ Vô Du ngẩn ra, khó hiểu hỏi.

Nữ tử trước mắt mặc dù không thể làm y động tâm, nhưng lại cực kì tao nhã xuất sắc; huống chi dấu lông mày nhiều phần son, cũng không hề có chút dung tục.

“Tạ ơn công tử quá khen.” Nàng dấu đi nụ cười quyến rũ, thở dài, “Nhưng từ lúc bán mình đến nay, những tỷ muội chúng thiếp chỉ có thể nhận mệnh. Một thân thể thế này, nếu có người nguyện ý chuộc thân thì đó là chuyện quá may mắn, nào còn dám mong cái gì tốt hơn! Không tự xem nhẹ mình thì còn có thể làm gì, dù sao đây cũng là số mệnh!”

“Nhận mệnh.....” Không biết tại sao, hai chữ này lại nặng nề áp vào lòng y, thì thào lẩm bẩm: “Nhận mệnh? Những chuyện này..... Là vận mệnh sao?”

Không thể đổ lỗi hết thảy, chỉ có thể nói là mệnh sao? Năm đó tướng mệnh tiên sinh tính y còn trẻ đã làm quan cao thật đã ứng nghiệm, nhưng ông có tính được một đoạn nghiệt duyên dây dưa khó cởi này của y cùng Phượng Huyền chăng?

Nhưng, nếu năm đó ông không tính ra quẻ ấy, y sẽ không đi thi, càng không gặp được Phượng Huyền. Một chuỗi trộn lẫn hỗ trợ nhau như thế, thật sự chỉ có thể quy tội cho mệnh sao?

Y, có phải chẳng chỉ có thể nhận mệnh?

“Công tử là thân nam nhi, tự nhiên cùng chúng nữ tử yên hoa như chúng thiếp bất đồng.”

“Kỳ thật, không khác nhau là mấy.” Y lấy thanh âm cực thấp tự nói. Đồng dạng đều là lấy sắc thị nhân, y còn có chỗ tốt hơn sao?

“Công tử đừng mãi không vui, nếu không lỗi của thiếp thật lớn a.” Thấy y ủ dột, cô nương kia lần thứ hai cười lên, nâng chén rượu, “Chén này, xem như thiếp tạ ơn công tử xót thương mà tán thưởng.”

Vệ Vô Du không trả lời, chỉ không yên lòng cầm lấy rượu đưa lên miệng. Bỗng nhiên, một thanh âm rất nhỏ từ vách tường mong manh kia truyền vào tai y, tay cầm chén của y ngừng giữa không trung, rồi lại chặt vật uống cạn chén.

Nếu có thể, Vệ Vô Du thập phần hy vọng hiện tại y không tồn tại.

Một tiếng thở dốc cùng cao giọng yêu kiều, cứ như vậy không chút lưu tình từ bên kia truyền đến; mà y thập phần rõ ràng, là ai tạo nên loại thanh âm này.

Tay đặt dưới bàn, nắm lại thật chặt; cổ tay ần ần đau, đau đến từ vết sưng không ngừng vây lấy tri giác y.

Nhưng hết thảy, đều không ngăn được thanh âm *** mãnh liệt từ vách tường phòng bên truyền đến, trong dòng thanh âm sôi nổi huyền ảo kia, duy nhất y chỉ không thể bài trừ tiếng nói đó ra khỏi đầu.

Người nọ, nam nhân đã trăm lần hôn y, xâm chiếm thân thể y, hiện tại đang ở một phòng khác, lấy đồng dạng phương pháp ôm nữ tử kiều mỹ; vuốt ve tay y, như đang vuốt ve nữ tử kia.

Y vẫn biết, bên người Phượng Huyền nữ nhân chưa từng ít đi; có được y đồng thời ngai cũng có được hậu cung mấy ngàn nữ tử. Nhưng..... Nhưng y chưa từng tự mình thể nghiệm điều này.

Ngực thật khó chịu, khó chịu..... Cơ hồ muốn hít thở không thông; dạ dày co rút nhanh hơn khi từng đợt thở dốc giao hoán truyền đến, cảm giác buồn nôn tràn ngập trong suy nghĩ y.

Cô nương kia không ngừng mời rượu, mà y một chén một chén nhận lấy, mặc cho rượu dịch nóng đến tê liệt suy nghĩ. Dần dần, y rốt cục không nghe thấy thanh âm chói tai kia, kéo theo đó là tất cả thanh âm bên tai cũng dần dần biến mất.

Đến tận lúc cuối, y cũng chưa kịp nghe lấy thanh âm cơ hồ như phá cửa mà vào đó, duy độc chỉ thấy được một cảm giác ấm áp bao bọc lấy.

Hết đệ bát chương

10. Chương 9

Du dương quy mộng duy đăng kiến

Hộ lạc sinh nhai độc tửu tri

Người kia nằm trên giường hai má vì rượu mà đỏ hồng, mơ hồ thốt ra những lời vô nghĩa.

“Gia, trà nóng cùng nước ấm đã lấy đến, ngài muốn nô tài vào chiếu cố không?” Xuân Minh thủ lễ không bước vào, mà đứng ở ngoài cửa hỏi.

Khi nhìn thấy Hoàng Thượng ôm Vệ đại nhân quay về khách ***, nó thật sự hoảng sợ; không biết đến tột lại xảy ra chuyện gì, nó chỉ có thể cuống quýt đánh thức Thái Duyệt một mỗi hỗ trợ an trí Vệ đại nhân.

Sau lại, nó mới từ trong miệng thị vệ biết nguyên lai Hoàng Thượng kéo Vệ đại nhân đi kỹ viện, chẳng những chiêu kê cho Vệ đại nhân, mà bản thân cũng chọn hồng bài cuối cùng của “Tứ Thủy các”.

Nói là như vậy, nhưng tới cuối cùng, Hoàng Thượng vẫn là mặt lạnh nhảy vào sường phòng Vệ đại nhân, một tay ôm lấy người đã say rượu đi, căn bản mặc kệ người bên ngoài kinh dị chú mục.

Có khi nó thật không hiểu Hoàng Thượng, rõ ràng sủng Vệ đại nhân đến tận xương, lại thiên vị tức giận hờn dỗi; Vệ đại nhân cũng vậy, cứ mãi chọc Hoàng Thượng tức giận, biến thành nó thật sự là giúp người này cũng không đúng, giúp người kia cũng không đúng.

“Không cần, để lên bàn đi.” Phụng Huyền không ngẩng đầu, chỉ yên lặng nhìn người trên giường, “Một mỗi rồi, thì ngủ trước đi, có việc ta sẽ gọi.”

“Vâng.” Xuân Minh không nhìn chung quanh đặt đồ vật lên bàn, trong lòng lại đoán đêm nay lại không ngủ được.

Trên đời nào có nô tài nghỉ sớm hơn chủ tử? Nếu thật nghỉ ngơi, sao có thể đúng lúc giúp chủ nhân làm việc?

Nó cùng Thái Duyệt vẫn thức là tốt nhất!

Cửa khép lại, Phụng Huyền đứng dậy vắt khăn ướt, dùng khăn ẩm lau vầng trán với hàng mi đang nhúu chặt kia, thậm chí lau cả khuôn mặt sợ hãi bất an của Vệ Vô Du.

Nguyên là muốn chọc giận y, kết quả lại là chọc giận bản thân!

Ôm mỹ nhân mềm mại đáng yêu tận xương, ngài đã có chút phiền chán mùi son phấn, cũng thật tưởng niệm hơi thở trắng trong thuần khiết trên người Vệ Vô Du; cho dù mỹ nhân như nước kiêu mỹ, nhưng cũng không kéo dậy nổi hứng trí hưởng thụ của ngài, ngược lại ngài lại để ý đến thanh âm bên kia phòng.

Ngay tại lúc ngài nghiêng tai lắng nghe, lại phát giác căn phòng đột ngột im ắng.

Một cỗ tức giận nhất thời xông lên trong lòng, làm ngài không chút thương tiếc bỏ mặc mỹ nhân dưới thân mà nhảy vào sường phòng cách vách; tức giận kia bỗng dưng tan biến thậm chí còn thấy nhẹ lòng.

Người của ngài vẫn một bộ sạch sẽ trắng thuần như cũ, không hề lấy nhiễm tạp sắc.

Phụng Huyền ném bỏ khăn, nhẹ nhàng cúi người đặt lên môi mình lên cánh môi Vệ Vô Du; hàng mi khẽ rung động, trong nháy mắt ngài như thoáng động tình, đôi mắt càng hiển lộ thâm thúy.

Đây mới là Vô Du của ngài a! Chỉ thuộc về mình ngài..... Thoáng chốc, Phụng Huyền tựa như có thể nghe được tiếng thở dài thoải mái từ đáy lòng mình, cùng một loại khát vọng sâu sắc.

Ngài nâng chén trà ấm một ngụm trà nóng, rồi lần thứ hai cúi người rót nước trà trong miệng vào cánh môi khẽ nhếch của Vệ Vô Du, chốc lát nơi khóe miệng tràn ra nước trà, ngài từng chút một hôn sâu hơn.

“Ngô..... Không cần.....” Vệ Vô Du nhắm chặt mắt đột nhiên khẽ động hạ thân, tựa như đang giãy dụa mà thì thào tự nói, “Tránh ra.....”

Y thấy Phụng Huyền miệng mang một nụ cười, một nụ cười xinh đẹp chói mắt lại tràn ngập uy nghi áp bách đến gần y, hôn y. Tay, thì nhẹ nhàng luồn vào lớp y phục, ngón tay thuận thể vuốt ve da thịt y.

Đầu ngón tay khiêu khích lướt qua, loại cảm giác này, làm toàn thân y run rẩy.

Không cần? Tránh ra? Phượng Huyền nhăn mi, ánh mắt đột nhiên trở nên băng lãnh.

Y là say thật hay chỉ ngà say, sao lại dám nói với ngài những lời này? Những lời này, từ lần đầu tiên muốn y, chưa từng xuất hiện lần nào trong miệng y nữa.

Uống rượu nói lời thật, hay là, đây vốn là thứ y vẫn luôn nghĩ?

Ngài ngừng suy nghĩ, thử lần nữa hôn lên; bàn tay thâm nhập vào vạt áo nữa mở nhẹ nhàng trên choker vuốt ve, lại đưa tới những phản ứng càng dữ dội hơn.

“Không.....” Một trận run rẩy, Vệ Vô Du vẫn như cũ chưa tỉnh cần rằng khe rên rỉ, hô hấp dồn dập, không ngừng lặp lại những lời vô nghĩa: “Không cần..... Đừng chạm vào ta.....”

Ta không phải phi thiếp của ngài, không phải nữ nhân..... Không phải! Nóng quá, không cần! Đừng chạm vào ta..... Đừng chạm vào ta!

Nháy mắt, y thấy Phượng Huyền ôm một nữ tử mỹ mạo, mềm nhẹ âu yếm, trên đầu vuốt ve thân thể nàng ta, hôn lên làn môi đỏ thắm ôn nhu ấy; giây tiếp theo, y lại nhìn thấy Phượng Huyền không còn ôm nữ nhân kia nữa, mà là ôm y.

Y thấy chính mình bị hôn, bị âu yếm, mềm mại ở dưới thân ngài thừa nhận hết thảy, phát ra từng đợt thổ dốc rên rỉ *** mi; một lúc một thanh âm phóng đảng, đệm cho những suy nghĩ tứ chi giao hoan dơ bẩn *** loạn, làm y không thể hô hấp, ngực dồn dập phập phồng, thổ dốc trở mình muốn nôn.

Hảo dơ bẩn..... Dơ bẩn khiến y muốn nôn!

“Ngô ác!” Không thể ức chế dạ dày của mình bị khuấy đảo, y bỗng nhiên nghiêng người về mép giường nôn mửa.

Phượng Huyền không kịp phản ứng gì, tức khắc nắm lên vạt áo của mình tiếp lấy uest vật, đồng thời ôm lấy Vệ Vô Du đang nghiêng về mép giường nôn mửa, lớn tiếng gọi thị tòng cách vách đến.

Thanh âm chưa dứt, đã thấy Xuân Minh vội vã đẩy cửa vào, kịp thời bắt lấy đồng bồn để một bên giường, cũng tiếp nhận y bào vậy bẩn trên tay chủ tử đưa cho Thái Duyệt đứng sau bảo nàng vứt đi, sau đó ngã một chén trà.

Trong không khí truyền đến mùi ô uế, nhưng Phượng Huyền vẫn ôm thắt lưng Vệ Vô Du không buông, phòng y ngã xuống. Muốn tức giận chất vấn lại từ lúc thấy y nôn đến mức sắc mặt trắng bệch, đã bị mồ hôi thấm ra trán đánh tan, lại hơn một phần thương tiếc khi nhìn y tái nhợt suy yếu.

Thấy Vệ Vô Du ngừng nôn mửa mà nhắm mắt thổ dốc, Xuân Minh vắt khăn nóng đưa đến, lại bị Phượng Huyền ngăn lại cầm lấy, tự mình giúp Vệ Vô Du lau đi uest vật cùng nước bọt miệng còn lưu lại bên miệng y.

Ngay cả việc này đều tự mình động thủ, Hoàng Thượng đối Vệ đại nhân thật đúng là không phải sủng ái bình thường a!

Thật không hiểu hậu cung tần phi sau lại kém một nam tử? Bất quá mặc kệ người chủ tử sủng ái là ai, nô tài bọn họ cũng chẳng thể can thiệp, dù sao chủ tử thích là tốt rồi.

“Gia, để công tử súc miệng đi.” Xuân Minh thu hồi khăn mặt đưa đến một chén trà, xoay người lui ra sau giặt sạch bố khăn rồi đưa lại.

“Ân.” Phượng Huyền tựa thân hình hư nhược của Vệ Vô Du lên vai, mang chén trà đưa đến bên miệng y như thể đang hồng người khác mà mềm nhẹ nói: “Uống trà đi, uống vào sẽ thoải mái hơn.”

“Ngô.....” Vệ Vô Du hôn mê bị động mở miệng, nửa nhắm nửa mở vô thức uống nước trà; có chút nước trà dọc theo khóe môi chảy xuống, đều bị Phượng Huyền nhất nhất cẩn thận lau đi.

Nước trà uống hết, Vệ Vô Du dần dần ngủ say. Hơi thở thoảng mùi rượu phun lên trán ngài, nhiệt độ của cơ thể đang tựa vào mình làm lòng ngài nổi lên chút dao động.

Cẩn thận tưởng tượng, họ chưa từng ôm nhau thế này. Mỗi một lần đều là ngài ôm lấy y, mà y chỉ thần nhiên tùy ngài ôm lấy, chưa bao giờ không chút phòng bị mà tựa vào lòng ngài thế này; ngay cả khi ngủ, y cũng không nguyện tiếp cận ngài, giá nào cũng phải do ngài ôm lấy không buông.

Mà hiện tại người đang tựa vào ngài, làm ngài như có được một lại trải nghiệm thân cận mới, còn có tâm tình như đang kinh diễm, hỗn loạn thần nhiên lo lắng tràn ngập thân thể.

Có thanh âm nói với ngài, đây mới là thứ ngài muốn. Không chỉ là chinh phục Vệ Vô Du, cũng không riêng là muốn y tự đáy lòng thuận theo ngài, lại càng không phải đòi mất hay thân hình kia, mà là một thứ gì đó..... càng sâu hơn.

Trong thoáng chốc, ngài như thấy trong lòng có thứ gì đó thoát hiện lên. Ngài như thể bắt được đáp án, rồi tựa hồ nó lại mờ ảo mơ hồ, khó có thể nhận ra đó là cái gì.

“Xuân Minh.” Trầm mặc một lúc lâu, Phượng Huyền đột nhiên mở miệng gọi.

“Có nô tài.”

“Người cho rằng, trăm đổi xử với y thế nào?” Ngài nhìn người đang tựa vào vai mình ngủ say, thần nhiên hỏi.

Xuân Minh bị hỏi sửng sốt, theo sau kính cẩn hồi đáp: “Nô tài cho rằng, Hoàng Thượng chưa từng đối xử với ai tốt như thế.”

“Vậy sao?” Phượng Huyền liếc mắt nhìn nó, nhìn không ra là hỉ là giận tiếp tục hỏi: “Ban tứ thưởng chức, trăm chưa từng thiếu y. Dễ dàng tha thứ mọi việc y làm, nhưng vì sao y vẫn phản kháng trăm?”

” Này.....”

“Cứ nói đừng ngại.” Thấy nó muốn nói lại thôi, Phượng Huyền phát tay.

“Nô tài cho rằng.....” Được cho phép, Xuân Minh lúc này mới khúm núm tâm thanh đáp: “Có lẽ, Vệ đại nhân căn bản không cần những thứ ngoài thân đó.”

“Không cần?” Phượng Huyền hơi nhíu mi.

“Vâng, Vệ gia trước nay giàu có, hơn nữa Vệ đại nhân lại không thích vinh hoa..... Cho nên nô tài cả gan đoán rằng, có lẽ Vệ đại nhân cũng không cần ban tứ.”

“Như vậy còn chức quan?” Nếu đã đi thi, thì chẳng lẽ ngay cả thứ này cũng không muốn?

“Nô tài thấy..... Vệ đại nhân không phải loại người am hiểu giao thiệp chốn quan trường.” Xuân Minh một bên nhìn sắc mặt chủ tử một bên đáp. Nếu Vệ Vô Du có thủ đoạn giao thiệp, đã sớm giống những phi tử được sủng ái muốn được ban thưởng cùng lung lạc các cung nhân.

“Nói như vậy, những thứ trăm cho đều là thứ y không muốn?” Ngài đột nhiên thấy uẩn giận trăm nói: “Đến tột cùng cái gì mới có thể làm y muốn?”

Quyền thế danh lợi là thứ thế nhân khát cầu. Chúng sinh xu viêm phụ thế (nịnh nọt), tài cùng quyền, ai không nghĩ muốn có thêm một chút? Vì sao riêng y không cần? Trừ bỏ những thứ này, ngài không nghĩ ra mình còn có thể cho y cái gì.

“Ách.....” Xuân Minh nuốt một ngụm khí, nơm nớp lo sợ mở miệng: ” Hoàng Thượng, có thể nghe nô tài một lời không.....”

“Nói!”

“Nô tài đoán rằng, Vệ đại nhân căn bản không cần những vật ngoài thân dư thừa này, cho nên.....” Nó hít một hơi thật sâu, nhất cổ tác khí (nói hết lời): “Cho nên chỉ cần Hoàng Thượng đối Vệ đại nhân tốt, Vệ đại nhân cũng sẽ đối Hoàng Thượng tốt hơn.”

Ban đầu, nó cho rằng có thể được quân vương thù liên (chú ý) vốn là là một loại vinh hạnh; nhưng một năm này, nó phát hiện mọi chuyện có lẽ không nó nghĩ.

Vốn thôi..... chuyện của chủ tử không phải nô tài bọn họ có thể xen mồm; nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, sống không yên cũng là nô tài bọn họ. Nếu Hoàng Thượng có hưng trí nghe, nó sẽ không ngại nói ra.

“Người không phải nói trăm đã dối y rất tốt sao?” Phụng Huyền không hờn giận nheo mắt lại.

” Đây..... Nô tài chỉ chính là việc nói chuyện nhiều hơn, hoặc là làm những việc Vệ đại nhân muốn làm.”

Thấy Phụng Huyền không nói lời nào, Xuân Minh lại kinh sợ bổ thêm một câu: “Nô tài đi quá giới hạn. Mấy lời này đều do nô tài suy đoán, thỉnh Hoàng Thượng đừng trách cứ.”

Phụng Huyền vẫn như cũ không nói, chỉ nhú mi nhìn người đang ngủ trên khuỷu tay mình, tiếp theo nhẹ nhàng đặt y lên giường; ngón tay nhẹ lướt qua mắt, mũi, môi, đôi mắt thâm thúy lại.

Thấy Phụng Huyền chuyên chú nhìn vẻ mặt Vệ Vô Du khi ngủ, Xuân Minh cơ linh thu khăn mặt, thủy bồn cùng đồng bồn chứa uế vật lại, im lặng bước ra khỏi cửa.

Xem ra, nó cuối cùng có thể an ổn ngủ rồi.

Vừa tỉnh dậy, Vệ Vô Du chỉ thấy đau đầu muốn nứt ra.

Y thử ngồi dậy, nhưng chỉ vừa động từng trận đau đầu đã ập đến, làm y chỉ có thể nằm về giường; nhắm mắt một lúc lâu, y mới dần dần nhớ lại chuyện tối qua.

Hôm qua y chỉ nhớ rõ chính mình bị đẩy vào sương phòng, cùng cô nương kia nói chuyện, sau đó bị mời rượu. Y nhớ không được bản thân uống bao nhiêu, chỉ biết khi đó y chỉ có thể mặc những chén rượu rót vào yết hầu, muốn trốn đi những tiếng vang từ cách phòng truyền đến – những thanh âm đâm xuyên qua tri giác toàn thân y, làm y thở không nổi.

Đau đớn đã giảm bớt, y mở tinh thần nhìn chung quanh, lọt vào tầm mắt là bài trí xa lạ.

Vừa không là sương phòng Tú Thủy các bố trí hoa diêm, cũng không phải trên thuyền, chẳng lẽ..... nơi này là khách *** sao? Y khi nào thì trở về? Còn có, Phụng Huyền đâu?

A, hay là, ngài vẫn còn lưu luyến trong ôn nhu nhu diễm kia! Ở lại nơi oanh thanh yến ngữ, phải ôm ấp mỹ nhân vào lòng hưởng hết diễm phúc.

Ngực đau tựa như có ngàn vạn cây châm đâm vào, Vệ Vô Du nhắm mắt, cố loại bỏ những kí ức cùng suy nghĩ quần quanh trong đầu.

Đó không phải chuyện của y. Phụng Huyền muốn ôm người nào, muốn làm gì đều không liên quan đến y, chỉ cần ngài không dây dưa với y là được, cách y càng xa..... Càng tốt.

Hít vào một hơi thật sâu, y tựa vào trụ giường ngồi dậy, cơn đau đầu nhanh chóng lan ra làm y hơi suyễn khí, trên trán phỉn ra mồ hôi lạnh dựa vào giường, thân hình mềm nhũn không thể đứng lên.

Xem tình hình, y thực uống không ít rượu a, đầu đau như muốn nứt ra.

“Tỉnh rồi sao?” một tiếng y nha vang lên cửa bị đẩy ra, một thân hình đứng ngược sáng, đóng cửa lại rồi bước nhanh tới, đầu ngón tay hơi lạnh leo ấn lên bờ trán, “Đau đầu đúng không? Người uống rất nhiều rượu.”

Thanh âm ôn nhu làm Vệ Vô Du ngồi ngược sáng không khỏi híp mắt lại, chần chờ một lúc, mới dùng thanh âm khàn khàn nghi hoặc gọi: “Phụng?”

“Ân.” Phụng Huyền tùy ý ứng một tiếng, xoay người lấy một chén thuốc tỉnh rượu trong hồ đã chuẩn bị từ trước, đưa đến bên môi y, “Thứ này có thể tỉnh rượu, đã ấm rồi, người uống đi.”

“Ân.....”Nhất thời phản ứng không kịp, Vệ Vô Du thuận theo ngài uống chén thuốc.

“Sắc mặt vẫn không được tốt lắm.” Ngài buông bát, cúi người đưa mặt đến gần sát mặt y cẩn thận quan sát, theo sau mỉm cười, “Ta đã cho người đi thỉnh đại phu, người cứ nằm nghỉ tiếp đi!” Trừ bỏ say rượu, chủ yếu là muốn để đại phu xem vết ứ xanh trên cổ tay.

Phượng Huyền vươn tay nâng y dậy, Vệ Vô Du kinh ngạc bị diu nửa nằm xuống giường, đôi mắt vẫn nhìn không được nghỉ hoặc nhìn người trước mặt mình.

Thật sự là ngài. Nhưng vì sao ngài lại ở đây? Y còn tưởng rằng..... Y nghĩ Phượng Huyền tất nhiên là còn ở nơi đó, không nghĩ đến ngài sẽ ở chỗ này, còn dùng ngữ khí ôn nhu như vậy.....

Dù sao, hôm qua ngài rất uất giận, thậm chí nghĩ cũng chưa từng nghĩ đã ở trước mặt y ôm ấp mỹ nhân kiều diễm, hiện tại rồi dùng ngữ khí ôn nhu như vậy nói chuyện với mình.

Ngài đến tột cùng muốn làm gì? Người này, căn bản là sẽ không đem thống khổ của người khác để vào mắt, trong lòng, vậy cần gì phải giả ý nhu tình đối với y.

Nhớ đến đêm qua thấy Phượng Huyền ôm lấy mỹ nhân rượu, ngực không hiểu sao lại rất khó chịu, không khỏi đột ngột nghiêng đầu tránh đi ngón tay đang vuốt ve mình.

Phút chốc khi tay bị gạt ra, ánh mắt Phượng Huyền lập tức lạnh thấu xương, tức thì tức giận bắt lấy cằm dưới của y kéo qua, “Vì sao muốn tránh né ta?”

Ngài đã bỏ qua chuyện hôm qua y ngộ nghịch, vốn tính ôn nhu đối đãi; nhưng, y lại vẫn cự ngài ngoài ngàn dặm, không khỏi quá phạm thượng bất kính sao!

Vệ Vô Du khép miệng không nói gì, mắt cũng không nhìn về phía Phượng Huyền; duy trì khuôn mặt băng lãnh không chút biểu tình, chỉ có trong ngực hơi nhấp nhô lên xuống không đều.

Về mặt, lại mang theo chút hờn dỗi.

“Người cần còn so đo chuyện hôm qua?” Phượng Huyền khoé miệng cong lên một nụ cười, tựa như đang hống phi thiếp của mình trên đầu: “Bất quá là gặp dịp thì chơi, chơi đùa một chút mà thôi, người không cần để tâm làm gì.”

Chơi đùa? Đối với ngài mà nói, chỉ sợ hết thấy mọi thứ đều chỉ là chơi đùa, bao gồm cả y trong đó. Đồng mâu màu đen của Vệ Vô Du thoáng nổi lên gợn sóng rồi lại biến mất, nhưng âm hưởng còn lại vẫn đang lan tỏa vào lòng.

“Đây là tự do của Hoàng Thượng, ngài không cần giải thích với bất luận kẻ nào.” Sau một lúc lâu, y dùng thanh âm thanh lãnh xa cách trả lời.

Y là cái gì? Bất quá là một món đồ chơi mà Phượng Huyền chơi đùa! Dù sao rất nhanh, y cũng sẽ là thứ “Gặp dịp thì chơi” “Cùng” chơi đùa của Phượng Huyền mà thôi.

Phượng Huyền trong mắt dấy lên ngọn lửa. Ngay tại Vệ Vô Du nghĩ ngài sẽ tức giận, ngài lại bất chợt phát ra tiếng cười trong trẻo, cùng sử dụng một loại ánh mắt bình tĩnh nhìn người trước mặt.

“Hảo! Người thật sự biết cách chọc giận ta, Vô Du.” Đôi tinh mâu của ngài sáng lên, thấy vẻ mặt giật mình của Vệ Vô Du vì ngài cười mà dung nhan càng thêm sáng sủa.

Ngài lần thứ hai cảm nhận được người này là cỡ nào bất đồng những người khác. Y thật sự không cần ngài độc sủng, không cần những thứ ban tứ phong ấp của ngài; thế cho nên, ngài không thể dùng phương pháp đối đãi những người khác để đối đãi y. Nhưng, ngài cũng không thể để y cứ lần lượt nắm mũi ngài kéo đi.

“Nói cho ta biết, người muốn thứ gì?” Đầu ngón tay Phượng Huyền lướt qua viền tai y, ôn nhu khẽ hỏi kẻ đang mê hoặc nhìn mình.

Không ngoài ý liệu, Vệ Vô Du ngẩn ra rồi lắc đầu, lại vì đau đầu mà hơi nhăn mày lại.

Phượng Huyền thấy thế, không nghĩ nhiều đã dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng ôn nhu xoa đầu y; đau đớn dần thay bằng thoải mái, làm Vệ Vô Du không hề phòng bị nhắm mắt lại, mũi phát ra tiếng động rất nhỏ.

“Cẩn thận nghĩ lại lần nữa xem.” Dục hỏa như một ngọn lửa nhỏ bắt đầu thiêu đốt trong mắt Phượng Huyền, ngài bắt đầu chạm vào người từ lúc rời khỏi kinh thành vẫn chưa từng ôm, lơ đãng đã có ý khiêu khích.

Nhiệt khí khiêu khích thổi qua vành nhĩ, thậm chí lớn mật dùng đầu lưỡi liếm vào tai, dẫn đến y miễn cảm run rẩy; Vệ Vô Du thân hình nóng lên muốn né tránh, lại lập tức bị một cánh tay Phượng Huyền giữ lại, chỉ đành nằm trong lòng ngài lắc đầu.

“Người thật đúng là vô dục vô cầu a.” Ngài như trêu đùa nỉ non duyên hân vành tai rồi hạ dần xuống cổ, thành công nghe thấy một tiếng khê hấp khí rồi hỏi tiếp: “Như vậy, có chuyện gì muốn làm không?”

Tuy rằng vẫn không chạm được đến tâm tư của người này, nhưng ngài đã biết rõ từng nơi trên thân hình y.

Phượng Huyền cẩn thận hôn dọc theo vành tai hoạt xuống bả vai đang mở rộng, qua lớp đơn y vuốt ve bờ ngực, tay lại lướt xuống hạ phúc miễn cảm. Chỉ cần một chút một chút nhẹ nhàng chậm chậm tinh tế hôn âu yếm, y sẽ nóng lên trong vòng tay ngài, phát ra tiếng thở dốc nhỏ xíu ngọt ngào; thân hình mặc dù như đang giấy dựa vận vẹo, cuối cùng trong miệng lại dật ra những lời mềm nhẹ vô nghĩa.

Ngài biết những người bên cạnh ngài đều không thể lý giải, vì sao ngài chỉ vì một đôi mắt mà mê luyến đến tận thế này. Nhưng chỉ có chính ngài biết, người đang trong vòng tay ngài đây có một loại tuyệt tục thanh diễm mà không ai cũng phát hiện ra, dù có nhào nặn thế nào thì sự sạch sẽ ngượng ngùng lúc đầu vẫn không hề biến mất, hình thành một loại mị hương vô hình, thật sâu mê hoặc ngài.

” Không..... Không có.....” Cổ không thể hoạt động theo ý mình, Vệ Vô Du dưới sự khiêu khích của ngài gian nan thốt ra những tiếng đứt quãng.

Tình huống thế này, làm y không có biện pháp cẩn thận ngẫm nghĩ. Huống chi y sớm đã quen từ chối hết thấy những thứ Phượng Huyền ban thưởng cho mình, cũng quen không xa cầu những thứ trong lòng mình.

Nhưng, vì sao ngài lại hỏi? Trước kia ngài cũng từng hỏi qua như thế..... ngài vì sao lại muốn biết y muốn gì?

“Thật sự không có?” Ngón tay Phượng Huyền vén lớp áo ngoài màu trắng nửa mở lên, làm thân hình xích lô của Vệ Vô Du rơi vào mắt mình rồi mới lại gần y hồng hổi: “Người nghĩ lại đi, chắc chắn có một chuyện người muốn làm.”

Cảm giác tơ lụa mát lạnh trên người ngài chạm vào da thịt mình, Vệ Vô Du khê hít một hơi, vươn tay muốn chống ra lại vươn phải tay đang đau, không khỏi đau đớn kêu một tiếng.

Nhẹ nhàng nâng lên cổ tay bị thương, Phượng Huyền làm một động tác lệnh Vệ Vô Du nín thở — ngài ôn nhu hôn lên vết thương, dọc theo cổ tay hôn lên cách tay, đầu vai xích lô.

“Ta sẽ không bao giờ làm thế nữa.” Ngài ngẩng đầu, ôn nhu thốt ra lời thề nói: “Quân, vô hí ngôn.”

Thân thể chấn động, Vệ Vô Du gương mặt, kinh ngạc nói không nên lời.

“Vi..... Vì sao?” Y mê vông lo sợ nghi hoặc thốt ra, tựa như không thở được mà hô hấp dồn dập, “Vì sao phải làm thế.....”

Vì sao thốt ra những lời giải thích kia? Ngài không phải là quân vương sao? Một quân vương tự cao tự đại, xem người khác chẳng là gì, người trước kia liên tục làm y bị thương cũng chưa từng thay đổi gì, hiện tại vì sao lại đối xử với cẩn thận như vậy?

Này nhất định chính là ảo giác. Tựa như ngày ấy trên thuyền, Phượng Huyền chính là đột nhiên nổi hứng đối xử tốt với y mà thôi, không nhất định sẽ đúng, nên không thể tin tưởng..... Không thể tin tưởng!

“Bởi vì ta muốn làm như vậy.” Tuần mỹ nam nhân nữa đùa mang theo nụ cười tà nịnh tự tin vuốt ve thân thể xích lô của y nhẹ nhàng trả lời.

Cũng không thể tưởng tượng được ngài sẽ có kiên nhẫn như vậy, nhưng ngài không thể dùng phương pháp đối đãi người khác để đối đãi Vệ Vô Du, đơn giản là vì – ngài không thể buông y ra được nữa!

Một khi đã như vậy, vậy đổi một phương pháp. Ngài có thể mài, chậm rãi mài, cho đến khi mài rách tầng phòng bị đó, rành mạch thấy được một Vệ Vô Du chân chính mới thôi. Cho đến khi, có thể chạm vài trái tim y.

Ánh mắt ngài lập tức trở nên thâm thúy, bàn tay khẽ ấn lên ngực trái người dưới thân, cảm nhận được nhịp độ gấp gáp vì vô thố; vừa nhấc mắt lên, ngài đã bị cuốn vào đôi mắt chứa đầy mê vông kia, ép môi lên.

Vệ Vô Du nói không nên lời co rụt lại, vẫn thuận theo để Phượng Huyền duyên hôn đôi môi mình; hô hấp càng ngày càng gấp, thân nhiệt cũng dần tăng lên.

“Ngô ân.....” Thói quen muốn nhắm mắt lại, *** dần dần bao phủ tri giác của Vệ Vô Du.

Trong tiếng thở dốc mơ màng, tay phải không bị thương bất giác vươn về phía trước, bắt lấy y bố trên vai Phượng Huyền.

“Vô Du.” Buông môi y ra, Phượng Huyền nhìn cặp mắt nhiễm thủy ngưng ngừng kia ôn nhu gọi, hai tay giữ lấy thất lưng không cho y né tránh, “Ở lại cạnh ta.....” Ngài nỉ non, lần nữa hôn lên đôi môi người vì một lời này của mình mà thân hình cứng lại.

Ngài cuối cùng biết được ngài muốn thứ gì từ trên người y, không đơn giản là thân thể, cũng không riêng gì là đôi mắt ấy, ngay từ đầu ngài mong muốn, chính là.....

“Mang tâm của người, cho ta.”

11. Chương 10

Nhân thể tử tiền duy hữu biệt,

Xuân phong tranh nghĩ tích trường điều.

Mang tâm của người, cho ta.

Một ngày rung động kia trôi qua, Vệ Vô Du mỗi khi nghĩ lại câu này liền buồn cười. Nhưng cười, cũng không là vì vui sướng, mà là một loại trào phúng.

A! Muốn tâm của y?

Muốn tâm y để làm gì? Phượng Huyền có còn chưa đủ nhiều sao? Hàng ngàn phương tâm của chốn hậu cung đều dành cho riêng ngài, vậy ngài còn muốn tâm một người nam nhân làm gì?

Hướng chi, giữa họ, cần gì phải thổ lộ?

Cho dù nói dễ nghe thế nào, nhỏ nhẹ ôn tồn thế nào, Phượng Huyền bất quá cũng chỉ là muốn thân thể y mà thôi.

Nhìn hồ nước xanh biếc, khéo miệng Vệ Vô Du loay loay. Sâu trong nụ cười tự giấu, có một loại phơi bày nhân tâm băng lãnh..... bị ai cùng khó hiểu nặng nề lệnh người ta vô lực giãy giụa.

“Lạnh không?”

Phượng Huyền không biết đến đây khi nào, đến ngồi xuống một bên khác của ghế trường thạch.

Đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện làm Vệ Vô Du xoay người chấn động, mới phát hiện dường như y sợ lạnh mà cánh tay đã ôm lấy thân thể. Y im lặng không nói gì chỉ buông tay xuống, thể nhưng thủy chung vẫn không liếc mắt nhìn Phượng Huyền một cái.

Rời đi Dương Châu, Phượng Huyền cũng không tiếp tục đi về phía nam, mà là cho người đi xa mã đi thẳng về Ứng Thiên phủ, muốn đi tìm Long Cao đã nhiều năm chưa gặp.

Nhìn thấy ngài đột nhiên tới chơi, hơn nữa còn dẫn theo một người khác bên cạnh, Long Cao chỉ khẽ nhíu mi, sau đó cho người thu dọn nơi nghỉ ngơi của họ.

Giao tình của hai bên trước này vốn không tốt, chẳng qua Long Cao thiếu Phượng Huyền một phần tình, cho nên trừ bỏ hỏi Phượng Huyền phải ở lại bao lâu, những chuyện còn lại, cũng không có hứng thú hỏi nhiều.

Mắt thấy Vệ Vô Du vẫn như cũ không nói một lời, Phượng Huyền liền vươn tay ôm y vào lòng mình. Một trận ôn nhuận truyền đến, Vệ Vô Du biểu tình mặc dù buông lỏng trong chớp mắt, nhưng vẻ mặt vẫn dị

thường lạnh lùng; ngay cả Phượng Huyền cúi người hôn y, y cũng chỉ là từ chối hạ vài cái rồi lẳng lặng thừa nhận.

Người trong lòng cứng ngắc hưởng ứng lệnh Phượng Huyền buông môi y ra, nheo mày kiểm, nhưng vẫn còn giữ được nhẫn nại mà hỏi: “Người phải đổi tới khi nào? Vô Du.”

Mấy ngày nay y luôn như thế, không nói lấy một lời; nếu so với bình thường, thì thần thái tựa hồ thêm một phần băng lãnh rõ ràng, như ở dùng hết khí lực toàn thân kháng cự sự tồn tại của ngài.

Phượng Huyền quý vi ngôi cử ngũ, khi nào từng phải chịu loại đối đãi này?

Nếu không phải ngài không muốn y rời khỏi ngài, cũng không muốn giữa hai người có quá nhiều khoảng cách, bản thân cần gì phải liên tiếp nhẫn nại?

Đổi? Y không phải đổi..... Vệ Vô Du từ khuỷu tay đang siết chặt của ngài nhìn ra ngoài, nhưng vẫn bảo trì trầm mặc.

Ngài càng ôn nhu đối đãi y, y càng thấy khó thở mà muốn giãy giữa thoát ra. Vì sao Phượng Huyền vẫn không chịu buông tha y? Phải làm sao mới có thể khiến ngài thu tay lại buông tha cho y?

Chiếm giữ thân hình cùng hành động không đủ, diệt đi tôn nghiêm của y không đủ, ngay cả tư tưởng cùng tình cảm còn sót lại của y, ngài đều phải nhất nhất đoạt hết mới có thể cam tâm sao?

Dù ngài đối với y tốt bao nhiêu, cũng không thể nào xóa đi những việc ngài đã làm với y trước đây – ngài hoàn toàn giẫm đạp lên hết thầy của y, phá hủy hết thầy nhân sinh y vốn nên có; chẳng lẽ hiện tại ngài như thi ân đối xử tốt với y, y còn phải vạn phần cảm tạ, ngoan ngoãn hai tay dâng lên những thứ ngài muốn sao?

Cánh tay ôm lấy thắt lưng không tự chủ được vì tức giận mà siết chặt lại, Phượng Huyền mang theo ý vị trừng phạt mà dùng sức duyệt hôn cánh môi y, rốt cuộc làm Vệ Vô Du xuất hiện thần sắc bất mãn đau đớn, đồng phát ra những tiếng giấy dựa nhỏ.

Một tiếng thét kinh hãi, làm Phượng Huyền đột nhiên ngừng hành vi trừng phạt của mình lại, ngài cùng Vệ Vô Du đồng thời ngẩng đầu nhìn thiếu niên đột nhiên xâm nhập kia.

Thiếu niên thân hình tiêm gầy, ngây ngốc đứng một chỗ, gương mặt tái nhợt như mang bệnh vì không biết phải làm sao mà hiện lên ửng đỏ, một đôi mắt đen như mực tàu không biết nên nhìn thứ gì mà tránh né.

“Người là ai?”

Ngài dùng sức ôm chặt lấy Vệ Vô Du đang muốn giãy ra trong lòng mình, một đôi tinh mâu sắc bén của Phượng Huyền như đánh giá thiếu niên trước mắt, ngữ khí cũng không vì sự gầy yếu chọc người thương tiếc trước mắt mà tỏ ra chút ôn nhu.

Bởi vì phủ đệ của Long Cao thủ vệ sâm nghiêm, cho nên ngài mới có thể triệt hạ hộ vệ những lúc chỉ có hai người, thế nhưng lại có một thiếu niên xông vào..... chẳng lẽ thiếu niên này là –”Hoài Tuyết?”

” Cao!”

Thiếu niên kia nhất thời nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhìn thấy Long Cao đứng lúc xuất hiện.

Long Cao đi nhanh bước vào không khí giằng co giữa ba người, đầu tiên là không đồng ý liếc mắt nhìn hai người trong đình một cái, mới quay đầu hỏi thiếu niên bên người, “Người sao lại ở đây? Thụý nương đâu?”

“Đi lấy được.....” Thiếu niên đáp ngày càng nhỏ hơn.

“Người lết lút đi?” Một đôi mày rậm Long Cao càng nhíu chặt hơn.

“Bởi vì ta đợi trong vài ngày rồi, cho nên.....” Nhìn Long Cao tuy nhíu mày mà ngữ khí lại ôn nhu cậu vội thêm vào một câu, “Ta chỉ là thấy khí trời không tồi, mới muốn ra ngoài đi một chút thôi, không phải không muốn uống được.”

Long Cao thả lỏng, trầm mặc một lúc bất đắc dĩ thở dài, tiếp sau cúi xuống ngoại y ôn nhu phủ thêm cho thiếu niên, “Muốn đi ra ngoài, nhớ rõ khoác thêm áo.”

“Ta lần sau sẽ nhớ kỹ.” Nghe ra sự thỏa hiệp trong lời hấn, thiếu niên phóng tâm mà lộ ra nụ cười, gương mặt tái nhợt ánh lên thần thái vui vẻ.”Cao, bọn họ là.....”

“Khách nhân.” Long Cao ngăn gọn trả lời, không e dè ôm lấy thiếu niên đi đến một lương đình khác, căn bản không để ý cũng không tính toán giới thiệu để họ làm quen nhau.

Vệ Vô Du nhìn tình trạng trước mắt, nhất thời không thể hoàn hồn.

Thiếu niên này, chẳng lẽ là của..... Long Cao khó trách hấn đến tận tuổi nhi lập mà còn chưa lấy vợ, nguyên lai là vì hấn đã có ý trung nhân.

“Nguyên lai chính là cậu ta.” Phượng Huyền đột nhiên cười một tiếng, đến khi Vệ Vô Du quay đầu lại mới lại mới nói tiếp: “Ước chừng năm năm trước, Long Cao vì cứu cậu ta, từng thiếu ta một ân tình.”

Ước chừng năm năm trước, như vậy đó là chuyện trước khi Phượng Huyền đăng cơ? Y vẫn nhớ rõ đồn đãi Long Cao thân là trưởng tử nhưng không phải chính thất sở sinh cùng thứ tử Phượng Huyền do chính thất sinh thủy hỏa bất dung, cùng tranh để vị, cho nên Phượng Huyền sau khi kế vị mới có thể phái hấn đến trấn thủ. phía nam..... Nhưng xem ra, mọi chuyện dường như không phải như thế.

“Long Cao yêu cầu trấn thủ phía nam chính là vì phải thủ cậu ta, mà không phải theo như lời đồn là chúng ta không hợp nhau.”

Mắt thấy Vệ Vô Du rốt cục chịu nhìn thẳng mình, Phượng Huyền chợt phì cười, “Nhìn cậu ta một bộ gầy yếu như vậy, không nghĩ đến lại có bản lĩnh mê hoặc Long Cao, để Long Cao vì cứu cậu ta mà cam nguyện quỳ gối dưới ta, ngay cả để vị cũng không muốn tranh.”

“Vậy sao.....” Vệ Vô Du giật mình đương trường, nổi lòng phức tạp đầy nghi hoặc.

Có thể vì đối phương chịu bỏ qua, hy sinh lớn như vậy, rốt cuộc là tình cảm thế nào? Y vẫn không hiểu loại tình cảm bội đức như vậy vì sao có thể đi đến tận tình trạng hiện nay?

Y không hiểu kiên quyết thâm tình của Khải Anh, không hiểu những hy sinh hết thảy của Long Cao. Nhưng y rất rõ ràng, hôm nay nếu là Phượng Huyền, tuyệt đối không thể có thể làm ra quyết định như vậy. Một người ích kỷ như vậy, không có khả năng vì những người khác hy sinh nhiều đến thế.

Nghĩ đến đây, y nhận không được quay đầu nhìn một đôi tựa vào nhau trong lương đình cách đó không xa, trong ngực dâng lên một loại cảm giác buồn khổ khó hiểu.

Tình cảm như thế..... cả đời y sợ cũng vô pháp chiếm được.

“Ta không phải là thân tử của thái hậu.”

Đột nhiên một câu truyền đến, làm chấn động Vệ Vô Du đang ngẩn người nhanh chóng hoàn hồn.

“Thân nương của ta tuy rằng sinh trưởng trong hào môn, lại chỉ là nữ nhi của thương nhân.” Phượng Huyền chăm chú nhìn y, ngữ khí lại lạnh nhạt tự thuật: “Bà không muốn tiến cung cho nên xuất gia, mà thái hậu là vì dưới gối vô tử, sợ Long Cao đăng để vị, mới tiếp nhận ta.”

Vệ Vô Du nín thở ngưng thần, trừng lớn mắt nhìn nam nhân đang ôm mình kể lại chuyện xưa, trong đầu hiện lên, là những lời đồn đại trên phố.

Phượng đế không phải là thân tử của hoàng thái hậu..... Nguyên lai đó đúng là thật sự! Loại này bí mật thiên đại, vì sao ngài lại nói với y?

“Mà người, người có một đôi mắt thật giống bà.” Phượng Huyền ôn nhu nói, khẽ hôn lên mí mắt y, “Lúc ban đầu hấp dẫn ta, chính là đôi mắt này của người; tất cả tần phi của trẫm đều có một đôi mắt như vậy, nhưng tất cả đều kém người, Vô Du.”

Ngài mềm nhẹ thổ lộ, lại làm trong lòng Vệ Vô Du rung động bùng lên một cơn sóng gió to lớn; y khẽ nhếch môi, thanh âm lại nghẹn nơi yết hầu không thể phát ra.

Nguyên lai là vì đôi mắt này, bất quá là một đôi mắt, Phượng Huyền chẳng qua là tìm kiếm trên người y một đôi mắt mà ngài luôn hoài niệm mà thôi, chỉ bằng như vậy mà cố tình xằng bậy nạp y vì phi..... ngài sao có thể ích kỷ đến vậy!

Phượng Huyền, chẳng qua là trong tất cả các lựa chọn, chọn ra một kẻ giống nhất mà thôi. Sự ôn nhu khiến kẻ khác mê vọng của ngài không phải dành cho y, mà dành cho đôi mắt này!

Phân không rõ cảm giác trong lòng mình là khổ hay là oán, chỉ biết là y thật muốn cười rồi thật muốn khóc.

“Làm sao vậy?” Phát giác dị trạng của y, Phượng Huyền ngưng thần nhìn đôi mắt thất thần kia.

“Buông tay.” Vệ Vô Du run rẩy nói, nhanh chóng tránh đi đôi mắt ngài, nhưng thân hình không thể áp chế được tâm trạng mà vô thức run rẩy, “Buông.....”

Buồn cười! Y còn vì sự ôn nhu của ngài mà mê vọng, còn một câu của ngài mà bối rối..... Không không, y không hề hoảng hốt, không hề động tâm, y tuyệt không thể để cho Phượng Huyền có được những thứ kia, cũng tuyệt không tha thứ sự nhục nhã mà ngài mang đến cho đến y.

Đúng! Y vĩnh viễn cũng không thể tha thứ ngài, vĩnh viễn cũng không thể!

“Người suy nghĩ cái gì?” Phượng Huyền không rõ suy nghĩ trong lòng y, chỉ không hài lòng nhíu mi.

Ngài mang chuyện tối tư mật của mình nói với y, chẳng lẽ y một chút cũng không cao hứng sao?

Cẩn rằng, Vệ Vô Du nhắm mắt lại quật cường nhếch môi lên, thế nhưng lại chẳng thốt ra một lời.

“Vô Du!” Y kháng cự rõ ràng làm Phượng Huyền tức giận vươn tay muốn nắm lấy tay y bức bách, lại thoáng thấy vết ứ thanh mới nhạt màu trên cổ tay, nhẫn nại nắm chặt quyền mệnh lệnh: “Mở mắt.”

Người trước mắt khuôn ngực phập phồng gấp gấp, nhưng vẫn không nhúc nhích; tay buông lỏng, nắm tay vì áp lực mà nắm chặt.

“Ta muốn ngươi mở mắt! Nhìn ta!” Thanh âm ngài không thể nén được cơn giận nhiều ngày nay phút chốc tăng lên, kinh động hai người trong lương đình phía xa nhìn lại.

Thân hình Vệ Vô Du hơi chấn động, mở mắt lại vẫn cự tuyệt nhìn hấn.

“Tốt lắm! Đây là thái độ của ngươi?” Phượng Huyền giận dữ cười lên, tức giận đến đổi xương hô, “Trẫm cũng không tin trẫm không có biện pháp gì với ngươi!”

Ngài phút chốc một ôm lấy Vệ Vô Du, không để cho y giãy dụa kéo y vào đình viện.

Một cước đá văng cửa phòng, Phượng Huyền thậm chí không để ý đến việc đuổi Xuân Minh cùng Thái Duyệt một mực chờ hầu hạ, cứ như vậy ném y xuống giường, mang theo lửa giận trực tiếp dè lên.

Vệ Vô Du từ kinh ngạc hoàn hồn, không rảnh suy tư liền muốn phản kháng; y biết Phượng Huyền muốn làm gì, nhưng y một năm nay chưa từng phản kháng lại trực giác muốn kháng cự.

Dùng sức giãy dụa muốn đẩy ngài ra, lại càng chọc giận Phượng Huyền tức đến cơ hồ mất đi lý tính, dùng lực lượng toàn thân áp chế, hai chân không chế y giãy giụa, tức khắc đưa tay với lên áo loạn xé.

Những người đứng cạnh cửa trợn mắt há mồm mà nhìn, cho đến khi nghe thấy tiếng y phục tơ lụa bị xé rách mới hoàn hồn, cuống quýt gục đầu xoay người muốn rời đi.

“Không được rời đi! Đều đứng đó cho ta!” Phượng Huyền phút chốc quát ngăn cước bộ hai người muốn rời đi kia.

Hai người bị gọi lại về mặt kinh ngạc ngây ngốc đứng lại, nhìn Vệ Vô Du cũng giống họ bị mệnh lệnh này hù dọa; hiểu rõ thân thể cơ hồ xích lửa kia tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì làm tâm mắt họ không biết phải né đi đâu mới tốt, nhưng lại vẫn nơm nớp lo sợ không dám không nghe theo, đành phải cúi đầu.

“Người luôn như vậy phải không? Trẫm có gắng đối tốt với ngươi hết mức, ngươi lại không chút cảm kích, bỏ hết ngoài mắt! Một khi đã thế, trẫm cần gì nơi nơi nhân nhượng lo lắng cho ngươi?”

Phượng Huyền nhìn xuống Vệ Vô Du, dùng thanh âm cực độ băng lãnh tự thuật, liền không lưu tình nhanh chóng chế trụ hai tay y, kéo xuống đai lưng.

Vệ Vô Du giương mắt nhìn động tác của Phượng Huyền, nói không ra lời, hoảng sợ mãnh lực tránh né; cho dù trán toát mồ hôi, nhưng bị hạ thân áp chế căn bản không thể may động đậy, hai tay không thể tránh thoát bị chặt chẽ trói lại.

Hai tay bị trói, làm y cơ hồ lại rõ ràng nhớ tới đêm đầu tiên, cái loại kích ức khiến kẻ khác sợ run!

Không cần..... Không, buông ra! Buông! Y trong lòng không ngừng hô lên cũng cực lực muốn cởi bỏ dây trói, nhưng sợ hãi khắc lại một vết thương sâu trong trí nhớ làm yết hầu hoàn toàn không thể phát ra tiếng.

“Dù sao, trăm muốn bắt quá chỉ là thân thể người.” Nhìn y vẫn như cũ muốn giãy dụa, Phượng Huyền ánh mắt lộ ra hào quang muốn tàn nhẫn xé rách người trước mắt, mềm nhẹ nói: “A — trăm thật đã quên, người chẳng phải cũng rất hưởng thụ đó sao?”

Một câu ngừng lại động tác giãy dụa của Vệ Vô Du, y cơ hồ hít thở không thông.

Sau một lúc, cánh môi khẽ nhếch kia rốt cục khẽ thở hổn hển, tựa như trong chớp mắt nhìn thấy một quái vật mà chăm chú nhìn Phượng Huyền, toàn thân vì phần nộ mà run rẩy.

“Sao vậy? Trăm nói không đúng sao?” Như thể nói ra những lời tổn thương y còn chưa đủ, tay Phượng Huyền tham vào thắt lưng y, chế trụ nơi còn chưa có phản ứng kia, cảm giác thứ trong tay một trận run rẩy, cười lạnh, “Người xem, nó không phải có cảm giác sao?”

Nếu đối xử với y tốt thể nào y cũng không nhận, ngài cần gì phải nén giận lấy lòng y!

Phượng Huyền bị tức giận chế ngự tâm trí chỉ nghĩ phải làm thế nào để lần nữa lần nữa thương tổn giảm đập lên y..... Không từ thủ đoạn nào, chỉ cần có thể thương tổn người trước mắt là được!

“Người muốn trăm làm thế nào? Trước lấy tay hầu hạ người, hay là trực tiếp đến?” Khi nói chuyện, ngài cuối người xuống, cơ hồ dán lên mặt Vệ Vô Du, “Chỉ cần người mở miệng, trăm nhất định thỏa mãn người; dù sao thân thể của người làm cho trăm rất vừa lòng, như thế nào trăm cũng sẽ không nề hà.”

“Câm miệng!” Vệ Vô Du rốt cục hô to, gờ lên đôi tay bị trói buộc cố gắng muốn bịt lỗ tai che đi thanh âm của ngài, nhưng dù làm thế nào cũng chỉ là vô ích đành liên tục hô to: “Câm miệng, câm miệng, câm miệng!”

Câm miệng..... Câm miệng! Y không muốn nghe, không muốn nghe!

“Trăm chính là muốn cho người biết, người có thể khiến trăm mê muội bao nhiêu nha, Vệ khanh.” Phượng Huyền lộ ra nụ cười tàn nhẫn, bắt lấy cằm y nhẹ nhàng nói: “Người khi đó chính là cực phóng đảng nha, miệng la hét không cần, nhưng thân thể của người kẻ sát khẩn cầu trăm, thở dốc cùng rên rỉ ngọt ngào.....”

Một câu lại một câu phóng đảng rõ ràng y như mũi tên nhọn đâm vào sức chống đỡ của Vệ Vô Du, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, chỉ có thể phe phẩy đầu nặng nề trọng thở dốc.

“Không.....” Ngữ khí y trở nên yếu đuối vô lực, suy yếu cũng thất thần không ngừng phản bác, “Ta không có.....”

Không phải, đó không phải là y.....

Không phải, y không có..... Không có.....

“Không có?” Phượng Huyền lạnh lùng hừ một tiếng, ngoan lệ khẽ cắn nha, “Không ai so với trăm hiểu biết bộ dáng trên giường của người, người nếu không tin trăm nói, vậy để bọn họ nhìn xem!”

Ngài nói xong, ngay trước mắt hai cung nhân xé rách y phục dưới hạ thân Vệ Vô Du, vài tiếng kinh suyến vang lên, còn ngài lại ác độc hôn xuống, vươn tay thô bạo vuốt ve hạ thân y.

“Ngô..... Không.....”

Vệ Vô Du giãy dụa né tránh, không ngừng ý thức được ánh mắt kinh dị của người khác.

Bên cạnh có người xem, có người xem a! Ngài sao có thể không thấy thẹn như vậy, như vậy..... Vũ nhục y!

Trong lòng một trận ủy khuất, mắt thấy nước mắt sắp tràn mi mà ra, nhưng y lại dùng sức nhắm mắt, thân mình chịu đựng nén không khóc run rẩy như chiếc lá rụng trong gió.

Vệ Vô Du không ngừng run rẩy cũng không làm cho Phượng Huyền dừng tay, mà hôn đến mức y thở dốc khóc nức nở rồi, đưa tay tham tiến vào y.....

“Không..... Không cần!” Một trận run rẩy, kí ức hiện tại cùng quá khứ đan vào nhau, lệnh Vệ Vô Du phút chốc như sụp đổ thất thanh hô to: “Không cần! Dừng tay! Dừng tay!”

Tiếng la hét thoát phá không tầm thường làm Phượng Huyền nhất thời dừng tay, dẫn theo chút giật mình kinh ngạc ngồi dậy nhìn người đang không ngừng thất thần hô kia; thấy trong mắt y từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống rơi trên niệm giường, những giọt nước mắt rơi xuống vỡ tan như những đóa hoa nhỏ, làm ngài chấn động ngừng hết mọi động tác.

Rốt cục thấy y không chế được như mình, nhưng..... ngài một chút cũng không cao hứng, ngược lại dâng lên tâm tình gần như hối hận.

Từ lúc chào đời tới nay, ngài lần đầu vì những chuyện mình làm ra mà thấy hối hận.

“Ta không cần..... Dừng tay.....” Không phát hiện ngài đã ngừng hẳn động tác, Vệ Vô Du rốt cuộc chịu không nổi hết thấy cuộn mình khóc lên.

Y chịu đủ rồi! Chịu đủ rồi! Vì sao y phải thừa nhận tất cả? Vì sao phải mặc cho Phượng Huyền vũ nhục y như vậy? Vì sao y không thể phản kháng?

Rõ ràng là hận ngài như vậy, vì sao thân thể lại có phản ứng? Vì sao..... Vì sao y phản kháng không được sự ôn tồn của Phượng Huyền?

“Vô Du?” Phượng Huyền thử gọi một tiếng, chỉ thấy y không ngừng khóc, căn bản không nghe thấy thanh âm của mình.

Trầm mặc, ngài nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa cơn giận đã nhường chỗ cho sự bình tĩnh; ngài vung tay lên lên, Xuân Minh cùng Thái Duyệt lập tức thở ra lui xuống.

“Vô Du.” Ngài lần nữa nghiêng người xuống, nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo trói chặt hai tay y, khẽ vỗ về ôn nhu kêu gọi, “Vô Du, không có việc gì.”

“Không cần..... Không cần.....” Tựa như không nghe thấy lời ngài, Vệ Vô Du không ngừng mà thấp giọng khóc, thần trí hỗn loạn ngay cả việc Phượng Huyền đã đuổi cung nhân cũng chưa phát hiện.

Phượng Huyền phát ra tiếng than nhẹ vô lực, kéo áo khoác cái khoác lên thân hình xích lô đang khóc kia, ôm cả Vệ Vô Du với tư thái nghiêng người cuộn mình kia vào lòng.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Ngài ôm thân thể đang cuộn mình, khóc đến run rẩy kia, có chút ngây ngốc ôn nhu nhẹ vỗ nhẹ hồng; đáy lòng vì dày đặc luyện tức mà đón đau, tức giận đã sớm ở biến mất vô tung trong tiếng khóc rống của y.

Ngay từ đầu ngài chỉ nghĩ thương tổn y, muốn thấy y bị thương thậm chí khóc, muốn tra tấn đến khi y thương tổn khắp nơi..... Nhưng, một khi thấy y khóc thành như vậy, ngài mới phát hiện hành vi khi tức giận hồ đồ mình làm ra là cỡ nào ngu xuẩn.

Cũng thế, Ngài nhận, nhận vậy! Không chỉ một mà liên tiếp bại bởi người này, không thể hoàn toàn ngoan tuyệt, cũng vô pháp chịu đựng y hồ hững, không thể nhận vậy còn có thể làm gì?

“Ta không cần như vậy.....” Vệ Vô Du dùng thanh âm nghẹn ngào, đứt quãng như thất thần nỉ non khóc nức nở nói: “Ta không cần..... Người không thể như vậy.....”

Nếu phần ôn nhu kia của ngài là thật, vậy vì sao ngài không chỉ một, mà liên tiếp ba lần nhục nhã y?

Phượng Huyền thủy chung là duy ngã độc tôn cùng ích kỷ, ngài căn bản chỉ xem y là một nam sủng ti tiện. Những lời ngài nói căn bản không phải thật tâm, căn bản không phải thật tâm, không phải thật tâm..... chỉ là xem y như một vật thay thế.

“Là ta giận đến hồ đồ, sau này sẽ không thế nữa.” Phượng Huyền thấp giọng hồng, tay không ngừng trấn an vuốt ve đầu vai run rẩy của y. Sau một lúc lâu mới nói nhỏ: “Là ta sai.”

Hình như ngài giải thích có tác dụng, người đưa lưng vào lòng ngài không còn thút thít nữa, nhưng nước mắt ủy khuất lại không ngừng được, không ngừng lăn chảy xuống, nhiễm ướt vạt áo của Phương Huyền.

“Ta hận người.” Đôi môi nứt nở, tạm dừng khóc mà hư nhược thốt ra những lời này.

Y chưa từng hận một ai như thế. Hận ngài cường bức áp bách, hận ngài làm nhục, hận ngài đoạt lấy hết thầy..... Làm nhân sinh của y hoàn toàn bị phá hủy, làm y mất đi hết thầy mà một nam tử nên có.

Hận nhất ngài giả ý ôn tồn, nhưng hơn cả hận y đã từng có một ý niệm khuất phục cùng khát cầu yếu ớt.

Phương Huyền như chấn động, bàn tay đang vỗ về an ủi dừng lại, thấp giọng trả lời: “Ta biết.”

Từ cái buổi sáng sau ngày đầu tiên ngài muốn y, ngài đã đọc được hận ý trong mắt y..... Chính là, ngài lại không cho rằng hận ý đó chẳng là gì, cũng không từng để ý đến nó.

Trước khi kể vị ngài ở trong cung là cái gai trong mắt vô số người, người hận ngài tự nhiên cũng không ít, nhưng, những người đó sau khi ngài đăng cơ thì chuyển thành thuận theo, a dua nịnh nọt; cho nên ngài vẫn cho rằng, hận không phải là thứ gì đặc biệt đáng để ngài bận tâm.

Hiện tại, ngài lại vì một câu hận của y mà..... Thu tâm.

” Ta không hề muốn những thứ người ban thưởng.” Vệ Vô Du hình như không nghe thấy ngài trả lời, vẫn như cũ tự cổ mực bản thân mở mắt nhìn phía trước thì thào tự nói.

Mượn cái tên sủng ái càng ban thưởng cho y, y lại càng thấy khuất nhục. Y không muốn tự thấy mình như một kẻ dùng thân thể để đổi lấy vinh hoa phú quý, bởi vì y căn bản không cần vinh hoa phú quý, cũng không cần ngài sủng ái.

“Ta biết.” Phương Huyền vươn tay lau đi nước mắt, thuận tay vuốt lại những sợi tóc hỗn độn trên mặt y, thần sắc có chút phức tạp.

Ngài nâng người lên, cúi đầu muốn tựa như dĩ vãng hôn mắt y, lại bị Vệ Vô Du giầy dụa tránh đi.

“Đừng chạm vào ta.....” Thanh âm y nghẹn ngào, nghiêng đầu mệt mỏi nhắm mắt lại, “Đã đủ rồi..... Ta không phải đồ vật của người, không phải đồ chơi của người.”

Đã muốn đủ rồi..... Đủ rồi, cho dù ngài muốn nổi giận y cũng không quản nữa, Phương Huyền muốn thế nào thì thế đó đi! Y không muốn nhịn nhục chịu đựng hết thầy nữa, cùng lắm thì, bởi một cái mệnh của mình mà thôi.

Y là một con người, không phải cỏ rác mà có thể tùy ý chà đạp!

“Trẫm.....” Phương Huyền vì nổi tự thương cảm mình trong lời y mà sợ hãi, ôm cánh tay y siết chặt lại mà nhẹ giọng nói: “Ta không xem người như một thứ đồ chơi.”

Ngài quả thật từng có ý niệm xem y như con mèo, cũng từng xem y thành một trong những phi thiếp của mình; nhưng nếu ngài chỉ xem Vệ Vô Du là một thứ đồ chơi, thì sao ngài phải vì y mà hao tổn nhiều tâm tư như thế? Không chỉ một mà nhiều lần nhượng bộ thỏa hiệp?

“Như vậy, cũng chỉ là một nam sủng thôi.” Nghe ngài nói thế, Vệ Vô Du tâm lãnh nở nụ cười tự giễu.

Buông xuống hết thầy mọi thứ, y đã có thể bình thản nói ra suy nghĩ của mình – y chỉ là một nam sủng, một thứ tùy thời đều có thể bị vứt bỏ.

“Vô Du!” Nôn nóng khó nhịn dần tăng lên trong ngực, Phương Huyền nhịn không được kéo thân hình y qua, đặt dưới thân mình kèm nén lửa giận hỏi: ” Đến cuối cùng người muốn cái gì?”

Phải! Ngài xem y như nam sủng của mình, nhưng thế thì đã sao? Chỉ cần y thuận theo ở lại cạnh ngài, ngài có thể cho y hết thầy mọi thứ trên thế gian, như vậy còn chưa được? Như vậy còn chưa đủ sao?

“Ta?” Nghe ngài hỏi thế, Vệ Vô Du cười khê; ngữ khí như nén giận, lại như dẫn theo ý vị buông tha cho mọi thứ nhắm mắt lại sâu kín mở miệng: “Ta không cần..... Cái gì cũng không cần. Quan chức, ban tứ phong thưởng..... Tất cả đều trả lại cho người, xin người..... Tha ta.”

Rốt cục cũng đã thoát ra..... y nhắm hai mắt lại, trong lòng luôn thấy vô lực giờ phút này lại nhẹ nhàng thả ra.

Điều này phải chăng đại biểu, mọi thứ cuối cùng đã đến lúc phải chấm dứt? Y không cần nhẫn nhịn nữa, không cần lúc nào cũng suy nghĩ Phượng Huyền muốn làm cái gì, không cần gượng ép bản thân phải thuận theo, phải làm một con búp bê gỗ không ý chí, để mặc mọi người tùy ý đùa nghịch vui chơi.

Rốt cục, mọi thứ có thể chấm dứt rồi sao?

Phượng Huyền thân hình chấn động, tay như vì nhẫn nại mà nắm thành quyền rồi lại buông ra, “Không.”

“Người chẳng qua là muốn tìm một đôi mắt thôi.” Nghe ngài trả lời, Vệ Vô Du không có nửa điểm kinh ngạc, lấy ánh mắt ‘sớm biết rằng ngài sẽ trả lời như vậy’ mà hồ hững nhìn ngài, “Lấy quyền thế năng lực của ngài, sẽ tìm được người càng giống hơn, vị tất nhất định phải chấp nhất một nam tử như ta, không phải sao?”

Thái độ lạnh lùng kiên quyết như thế, làm ngực Phượng Huyền bỗng dưng nghẹn lại.

Không phải, không phải như vậy! Vệ Vô Du là bất đồng, y bất đồng với phi thiếp của ngài, bất đồng với tất cả những người mà dĩ vãng ngài từng sủng hạnh, y không phải..... không phải có thể dễ dàng bị thay thế như thế!

“Ta chỉ cần người!” Phượng Huyền tuy có chút nôn nóng, nhưng không thiếu khí phách nói.

“Chỉ cần?” Vệ Vô Du lạnh lùng cười nhạt, đôi mắt vẫn băng lãnh như cũ, “Hoàng Thượng nói quá lời, Vô Du làm sao dám so sánh với hậu cung ba ngàn giai lệ?”

Dù sao những lời này Phượng Huyền cũng sẽ nói với bất cứ ai, y rất tự hiểu bản thân, y chẳng qua chỉ là một phần trong muôn vàn sủng ái của ngài, làm sao dám có được cái gọi là ‘chỉ cần’?

“Người khác!” Ngài vội vàng luống cuống giải thích, nhưng chỉ có thể không ngừng lặp lại: “Người khác các nàng..... người khác.”

Khác? A, lại là vì đôi mắt này sao..... Vệ Vô Du trong lòng cười nhạt một tiếng, bất vi sở động mở miệng: “Nếu thật muốn như thế, thì móc đôi mắt này của ta đi.”

“Người –” Phượng Huyền bỗng dưng chấn động, kinh ngạc nhìn sâu vào đôi mắt đang nhìn thẳng mình, nhưng thứ ngài thấy chỉ là một mảnh tịnh thủy, vô phong vô ba, không chút gợn nhiễu.

“Hoặc, trực tiếp ban chết cho ta, như vậy hết thảy sẽ thuộc về người.” Không nhìn đầu ngài đang dao động, Vệ Vô Du vẫn như cũ lãnh khốc nhìn thẳng ngài.

Những lời này lệnh Phượng Huyền bỗng nhiên sinh ra một tình tự không biết nên làm thế nào mới đúng, chỉ có thể thất thần nhìn người dưới thân, muốn tìm kiếm dù chỉ là chút ít tình tự trong cặp mắt không chút vướng nhiễu kia.

Nhưng, khi cặp mắt kia nhìn ngài, lại không hề tồn tại ngài! Tựa hồ như năm đó, mẫu thân dùng cặp mắt trông rỗng không tồn tại thứ gì mà nhìn ngài, vứt bỏ hết thảy, buông tha tất cả, vô ái vô dục.....

Không! Ngài không thể chịu thêm một lần nữa, không thể!

Phượng Huyền ngực phập phồng bất định, hay tay chống bên người Vệ Vô Du nắm chặt thành quyền đè sâu xuống đệm giường, chăm chú không rời nhìn kỹ đôi phượng mâu nọ.

Ngài rõ ràng có được người kia, nhưng vì sao vẫn không chiếm được gì cả? Vì sao ngài có được hết thảy, lại bắt không được người dưới thân mình này? Vì sao không có được tâm y?

“Trừ bỏ hận ta, người thật sự không còn ý nghĩ gì khác nữa sao?” Sau một lúc, Phượng Huyền rốt cục từ suy nghĩ hỗn độn nói, hy vọng có được chút cơ hội: “Ta, thật sự chưa từng đối tốt với người sao? Vô Du.”

Người dưới thân hơi chấn động, trong mắt một tia ánh sáng nhu hòa mỏng manh hiện ra; tựa như mây đen dần tan đi, Phượng Huyền nhanh chóng bắt lấy mặt cảm xúc ấy, dụng tâm thu vào đáy mắt mình.

“Có đúng không?” Ngài khó nén được tình cảm của mình mà vuốt ve khuôn mặt kia, nét bối rối từ tận đáy lòng nháy mắt tan biến, lưu lại chỉ còn sự chắc chắn mãnh liệt, “Người hận ta, nhưng không chán ghét ta đúng không?”

Vệ Vô Du trừng mắt chấn động, nhắm mắt mím môi trầm mặc không nói gì; biểu tình trên mặt lại che dấu không được sự hoảng hốt cùng chua xót khi nghe được một lời kia.

Nếu ngài chưa từng đối tốt với y, vậy thì, y sao có thể rơi vào mê vọng? Nhưng y không nên có mê vọng, không nên có cảm giác gì, chỉ có thể buộc chính mình không ngừng thoát ra- y hận Phượng Huyền, chỉ có hận, không có cái khác.

Nếu thừa nhận phần lưu luyến rung động kia, y không biết bản thân đến tột cùng sẽ thành thế nào.

“Vô Du.....” Thấy vẻ mặt của y, Phượng Huyền khẽ hôn hôn đỉnh đầu y, ôn nhu mở miệng: “Ta không thể giết người, nhưng ta tuyệt không thả người.”

Không giết y, nhưng sẽ không buông y. Bởi vì ngài điên cuồng muốn người này, dù đập đổ hết mọi thứ, cũng muốn có được tâm y – khuyên tận hết tất cả, chỉ cần có thể lưu y lại!

“Lưu lại.” Phượng Huyền thấp giọng nói xong hôn lên lọn tóc mai của y, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ thì thào không ngừng thoát ra: “Lưu lại..... đừng rời đi.”

Đối với việc ngài ôn nhu thỉnh cầu, Vệ Vô Du chỉ giữ trầm mặc, ngay cả Phượng Huyền lần thứ hai đưa y ôm vào lòng cũng không phản kháng; bên tai vang lên nhịp đập quen thuộc cùng nhiệt độ cơ thể ấm áp vây quanh, khiến y không biết mình nên làm gì mới tốt.

“Người biết rõ ta hận người mà.....” Y thấp giọng hỏi, ngữ khí có chút vô lực mờ mịt, “Vì sao còn muốn giữ ta lại?”

Y không phải thứ trân bảo độc nhất vô nhị, không phải Phượng Huyền tùy thời đều có thể tìm được người thay thế sao?

“Không sao cả!” Cánh tay Phượng Huyền siết chặt, thấp giọng chấp nhất nói: “Ta không cần, cho dù người hận ta cũng thế, ta muốn người cả đời đều ở lại cạnh ta.”

Cho dù hận cũng không buông tay? Nghe một câu ích kỷ như thế của ngài, Vệ Vô Du không còn biết phải trả lời cái gì.

Thứ y muốn vốn chính là như thế a. Nhưng y sao có thể yêu cầu một nam nhân vốn quen duy ngã độc tôn buông tha cho ích kỷ? Trong lòng ngài chỉ biết có thứ mình muốn, căn bản sẽ không quản những thứ khác.....

Phượng Huyền, chính là một nam nhân ích kỷ tàn nhẫn, rồi lại có thể ôn nhu làm cho người khác mất hồn như vậy.

Nhưng thứ nên nói đã nói hết, y không còn biết phải nói gì, làm gì nữa. Y trầm mặc, im lặng tựa vào trong khuỷu tay hữu lực của nam nhân nọ một mỗi nhắm mắt lại.

Một mỗi quá..... Vì sao đến tận tình trạng như bây giờ, mà y vẫn không thể giã khỏi vòng tay ôm ấp của người kia? Chẳng lẽ mãi mãi y chỉ có thể bị trói buộc thế này?

“Ở lại cạnh ta đi.” Phượng Huyền nỉ non bên tai y, một thanh âm thanh nhu như sợi tơ tầng tầng vây quanh, quấn chặt lấy y, “Người là người của ta..... từ ánh mắt đầu tiên buổi đầu sơ ngộ, người đã nhất định là của ta, không ai có thể thay đổi!”

Ngài còn có thời gian..... Chỉ cần có thể giữ người này lại bên cạnh, một ngày nào đó mọi thứ của y sẽ là của ngài!

Vệ Vô Du chấn động, không nói gì, kèm theo là một tiếng thở dài thật nhẹ, đáy lòng gợn lên một mặt cười khổ.

Hoặc là thật sự giống như lời ngài nói, từ ánh mắt đầu tiên buổi đầu sơ ngộ, đã nhất định y cùng ngài sẽ dây dưa cả đời. Nhưng tại trong lòng nam nhân này, y hoàn toàn nhìn không thấy tương lai mình cuối cùng

sẽ ra sao, càng không biết bản thân sẽ biến thành bộ dáng gì; thứ duy nhất y có thể biết, chỉ là — có lẽ cả đời y, cũng sẽ không thể trốn khỏi sự cầm giữ của đôi tay ấy.

Hết đệ thập chương

(‘*.Toàn văn hoàn.*’)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-hoang-trieu-thinh-vuong-tap-chi-nhat-tuong-phuong-luoc-tinh>